

VĂN BIỂN

HIỆP SĨ VÔ HÌNH

NXB Hội Nhà văn

HIỆP SĨ VÔ HÌNH

---* ❖ *---

Tác giả: **Văn Biên**

Thể loại: Văn học, Giả tưởng

Nhà xuất bản **Hội Nhà Văn**

Nguồn text: **Waka**

Đóng gói: **@nguyenthanh-cuibap**

ebook@vctvegroup

VÀI LỜI GHI CHÚ Ở ĐẦU SÁCH

Nhà xuất bản có nhã ý dành cho tôi, người có tên gọi là nhà bác học, một vài lần xuất hiện trong cuốn hồi ký này, một chương ở cuối sách - Chương 27: “Cụ muốn viết dài bao nhiêu cũng được, miễn là cụ nói được hết những điều cụ cần nói với bạn đọc trẻ qua cuộc thí nghiệm li kỳ và đặc biệt có ý nghĩa xã hội này”. Ban đầu tôi cũng định tranh thủ mượn cuốn hồi ký trình bày sơ bộ ý đồ tập khảo luận có tính triết học của tôi về các khái niệm tự do, tự do tuyệt đối và cảm giác về hư vô... và bao nhiêu vấn đề liên qua khác nữa. Nhưng nghĩ lại, làm như vậy chẳng hóa ra mình lạm dụng lòng tốt của Nhà xuất bản và lợi dụng sự dễ dãi của bạn đọc quá sao, bắt ép các độc giả trẻ tuổi phải đọc những điều chưa chắc họ đã thích. Vì thực ra tập sách 60 chương như vậy là đủ rồi. Nhưng mà nhà xuất bản khẳng khẳng cho tôi là kẻ “đầu tiêu” vụ tàng hình có một không hai này của hai cậu bé, không thể không có vài lời với các bạn đọc. Buộc lòng, tôi chỉ xin vắn tắt vài dòng và cuối cùng được Nhà xuất bản cho đặt ở đầu tập sách coi như lời “tuyên bố” của tôi. Nhờ có cuốn hồi ký này mà thiên khảo luận 20 tập, dày ngót nghét 20.000 trang (hai mươi ngàn, tôi gạch dưới!) công trình gần trọn đời của tôi khỏi phải tới tay bạn đọc, nhất là các bạn đọc trẻ, khỏi mất một lượng giấy chắc chắn không phải ít, và không kể còn cảm ơn số 1, số 2 và những người bạn không quen khác có mặt trong cuốn hồi ký này, đã giúp tôi thoát khỏi... sự lãng phí to lớn đó.

Vì suy cho cùng như Goethe - một nhà thơ lớn người Đức nói: “Cây đời luôn xanh tươi, còn lý thuyết thì xám xịt”.

60 chương (trong đó có một chương trích trong tập Nhật ký của một nữ sinh mà tôi đọc rất thích) chính là những cây đời mà các bạn sẽ tìm thấy chất tươi xanh, sẽ thay cho 60 tập khảo luận xám xịt của nhà triết học.

Bây giờ tôi xin nhường lời cho các bạn trẻ của tôi.

Bài Báo Về Nhóm Xiếc Thế Kỷ 22 Và Nỗi Oan Của Anh Phóng Viên - Tạp Chí “những Chuyện Lạ Khó Tin”

Phòng làm việc của chủ bút tạp chí “Những chuyện lạ khó tin”. Chủ bút đang tiếp một phóng viên trẻ. Có lẽ anh chàng vừa mới đi xa về, quần áo nhếch nhác, vẻ mặt bơ phờ, vai lưng lằng máy quay phim, máy ảnh các loại và chiếc xà cọt đầy bút, giấy. Anh chàng chăm chú theo dõi từng thay đổi trên nét mặt của vị thủ trưởng đang kiên nhẫn đọc bài báo của anh. Rõ ràng là vị chủ bút phải cố gắng lắm mới dẫn được cơn giận chỉ chờ dịp bùng phát. Ông nhíu mày, nheo mắt và chốc chốc ngẩng lên nhìn anh phóng viên như một sinh vật lạ đang hiện diện trước mặt ông. Anh phóng viên toát mồ hôi trán. Rồi cái gì tới sẽ phải tới. Ông chủ bút quẳng xếp giấy trên bàn, một vài tờ bay tung tóe trong phòng.

- Anh có biết cái này mà đưa lên báo thì người ta sẽ bảo sao không?
- Thừa đồng chí chủ bút chắc chắn họ sẽ hoan nghênh.
- Hoan nghênh cái con khi, họ bảo là bọn làm báo chúng ta ngu dốt, không có một chút khái niệm gì về khoa học, trong khi đó một chú học sinh cấp I cũng biết.
- Nhưng những điều tôi viết là có thật trăm phần trăm. Anh phóng viên cãi.
- Thì tôi có bảo anh là nói láo đâu. Nhưng anh đã bị người ta bịp, anh biết không, người ta bịp anh và anh đã tuyên truyền không công cho một lũ đại bịp. Ông chủ bút chưa hết giận, miệng ông phì cả nước bọt ra.
- Nếu ông chịu khó đi xem...

Ông chủ bút gần như chồm dậy:

- Anh bảo sao. Có thuê bạc tỷ tôi cũng không thèm xem các trò bịp bợm đó.

Anh phóng viên trẻ kiên trì, giọng dè dặt:

- Thưa đồng chí, tôi nghĩ có thể trong tự nhiên có những cái kỳ lạ mà khoa học ngày nay chưa giải thích được, chẳng hạn... tôi nghe nói ở Tây Tạng có nhà sư ngồi xếp bằng tròn trên mặt... nước cả ngày.

- Nếu anh chỉ mới nghe nói thì đừng có nói với tôi. Ông chủ bút cắt ngang.

- Nhưng thưa đồng chí, những điều tôi viết ra là tận mắt tôi nhìn thấy, hết như tôi đang nhìn thấy đồng chí chủ bút trước mặt, nếu đồng chí không tin...

Chủ bút hét lên:

- Anh nói thế chứ nói trăm lần tôi cũng không tin.

- Đồng chí quên rằng tạp chí của chúng ta có tên là “Tạp chí những chuyện lạ khó tin”. Tiện tay, anh cầm tờ tạp chí trên bàn chủ bút chìa trang bìa có tên “Những chuyện lạ khó tin” cho chủ bút xem.

- Khó tin nhưng mà có thật, chủ bút dẫn mạnh. Có cơ sở khoa học, nếu không, bạ cái gì cũng làm cũng viết thì ma nó thèm đọc. Những cái mà anh viết trong mớ giấy lộn đó hoàn toàn vô lý, phản khoa học.

- Nhưng thưa đó lại là chuyện có thật trăm phần trăm. Anh phóng viên nói.

Lần này thì ông chủ bút không nén nổi nữa:

- Anh mà còn lải nhải về những chuyện này nữa thì tôi sẽ cho anh thôi việc ngay lập tức. Anh không xứng đáng cầm bút, không đủ trình độ học vấn. Anh ra ngoài chờ tôi một lát.

- Vâng, trước khi tôi vĩnh viễn rời khỏi tờ tạp chí tôi hằng yêu mến vì tiêu chí của nó thì chỉ xin một đặc ân, đồng chí cho tôi mười phút. Chỉ mười phút thôi, rồi sau đó đồng chí sẽ thấy có nên cho tôi đi hay còn đặc cách tăng lương tăng bậc cho tôi...

Rồi chẳng đợi ông chủ bút đồng ý hay không, anh mở máy quay phim, tắt đèn.

Trên màn hình đối diện bàn ông chủ bút lần lượt hiện lên hình ảnh một “sân khấu truyền thống” ngoài trời. Dân làng lớn nhỏ, già, trẻ, gái trai kẻ đứng người ngồi vây chung quanh một sàn diễn rộng khoảng vài chiếc chiếu.

Đoàn gồm hai người. Nhưng thực tế chỉ một mình chú bé đen nhẻm và tròn như hòn bi kiêem tất cả các tiết mục, còn cô gái khoảng 23, 24 khá đẹp, quần jean, áo phông trắng, sau lưng áo có in hàng chữ: “Đoàn xiếc thế kỷ 22”, trước ngực là hình 2 chú chó mèo đang bay,... chỉ có mỗi việc thu tiền trước và sau mỗi tiết mục. Ngoài ra phải kể thêm hai “nhân vật” nữa, đó là chú chó con và ả mèo mướp. Đây là tất cả bầu đoàn của họ, hoàn toàn không có một dụng cụ nào khác hỗ trợ. Vậy mà... Kìa buổi biểu diễn sắp bắt đầu.

- Alô, alô, xin quý vị khán giả chú ý - Chú bé gào lên trong chiếc micrô chạy bằng pin, giọng chú bé lơ lớ tiếng miền trong, người tinh ý sẽ nhận thấy ngay là chú cố tình bắt chước, vì những từ dùng, và cách phát âm sai. Nhưng không một ai chú ý điều đó. Họ đang nóng ruột chờ những tiết mục đặc sắc - Thưa quý vị khán giả, hôm nay đoàn xiếc ảo thuật thế kỷ 22. Tôi xin nhấn mạnh thế kỷ 22, nghĩa là phải trăm năm nữa may ra mới có thể có những tiết mục các vị sắp sửa tận mắt chứng kiến. Đoàn chúng tôi xin trình diễn với quý vị khán giả chỉ 4 tiết mục thôi, nhưng dám chắc xem xong sẽ không có vị nào tiếc đồng tiền mình đã bỏ ra.

Sau đây là tiết mục nhào lộn trên không. Ê, Rêmi, Ki - Chú quay lại nói với cặp chó và mèo đang nằm dưới chân cô gái. Nào, các tài tử tí hon, các bạn hãy trở tài cho quý vị đây xem đi. Các bạn hãy nói với quý vị rằng, không cần có cánh như chim, không phải nhờ tới sức ly tâm như các đồng nghiệp mô tô bay, người bay, các bạn không những có thể bay mà còn nhào lộn trên không. Nào, một, hai, ba! - Chú bé vừa nói vừa vỗ tay. Nhưng hai con vật vẫn đứng im không thềm nhúc nhích. Mọi người cười ồ - Nào trở tài lên các bạn. Hãy quay một vòng đi... nào! Chú nói giọng năn nỉ. Hai con

vật vẫn ngoan cố nằm im. Chú bé bỗng bật cười khanh khách - Xin lỗi quý vị, tôi quên khuấy điều cốt tử. Thế đấy. Có quất roi vô dít, các bạn ấy cũng không thèm cử động nếu không thấy quý vị ném tiền vô chiếc nón của cô chủ nó. Đồ oắt con mà khôn! Kia, chị hai, chú nói với cô gái - Chị ngửa nón lên đi! Nào, vị nào muốn xem Rêmi và Ki nhào lộn trên không thì xin bỏ tiền vô nón. Các vị không lo mất tiền đâu. Nếu hai tài tử tý hon không làm đúng như tôi nói thì đoàn xiếc chúng tôi xin hoàn tiền lại cho quý vị gấp đôi, gấp ba...

Người xem rụt rè ném tiền vào nón. Hai tài tử bắt đầu khởi động, thêm một số người ném tiền vô nón.

- Cám ơn, chú bé bô bô nói tiếp. Vậy là cuộc biểu diễn có thể bắt đầu được rồi! Có điều chiếc nón càng nặng thì các tài tử càng bay cao hơn, chúng nhào lộn trên không càng hăng hơn... Quý vị đừng cười. Các tài tử tý hon này khôn đáo để... Nào, bây giờ thì các bạn hãy lượn nhẹ một vòng cho quý vị đây xem đi. Chúng ta phục vụ nhân dân là chính, tiền bạc chỉ là chuyện phụ thôi. Một hai ba - Mọi người hồi hộp chờ đợi. Tất cả đều ngạc nhiên, đồng loạt ồ lên khi thấy cặp chó và mèo rời khỏi mặt đất đi là là trên không. Sau đó chúng nó quay tít giữa tiếng hò reo của mọi người - Nào, nhào lộn và không chiến ra trò đi! Chú bé gào lên. Trên không, hai tài tử bắt đầu những tiết mục nhào lộn bằng những pha giật gân, tưởng trong phim hoạt hình cũng không thể nào hơn được. Thỉnh thoảng chúng còn kêu gâu gâu, meo meo để ai đó còn đôi chút nghi ngờ thì hãy tin rằng trước mặt các vị đây là những con chó, con mèo thật đang bay và đánh nhau trên không...

- Rêmi, Ki. Các bạn đã diễn ra trò, cám ơn. Các bạn đã làm vừa lòng quý khán giả. Bây giờ các bạn có thể nghỉ ngơi để quý vị đây thưởng thức tiết mục thứ hai - Chú bé vừa dứt lời thì cặp “tài tử” về nằm im dưới chân cô gái - Chú bé lại gào lên trong chiếc loa máy:

- Chắc quý vị từng nghe nói: “Không ai có thể túm tóc kéo mình lên khỏi mặt đất”, kể cả các võ sĩ từng đoạt giải ở các Thế vận hội. Thế mà ngay lúc này trước mặt quý vị sẽ có một người tự túm tóc nhắc bổng mình lên khỏi

mặt đất. Chắc có vị cho việc đó không có gì là khó. Thì xin mời bất cứ vị nào đó ra đây làm thử, chỉ cần hai bàn chân của quý vị nhấc được một chút khỏi mặt đất là cái nón đây tiền kia sẽ thuộc về vị đó. Nào, xin mời! Ô, bạn kia, chú chỉ vào một chú bé mặc áo kẻ sọc đang đứng trong đám đông - bạn đang muốn thử vận may phải không? Mời bạn cứ mạnh dạn ra đây.

Chú bé mặc áo kẻ sọc hăm hở bước ra bãi cỏ, chú đứng tẩn, lấy thế túm tóc mình bặm môi trợn mắt kéo mạnh. Bên ngoài người xem cổ vũ:

- Nào, cố lên, cố lên, cố hết sức lên.

Hàng phía ngoài có người cúi sát xuống nhìn bàn chân chú bé, vẫn chưa nhích lên được phân nào.

Chú bé diễn viên cười bô bô.

- Anh bạn, coi chừng kéo mạnh quá đứt mất da đầu đó. Đợi một lát, chú bé tiếp tục nói: Thế nào anh bạn, chịu thua rồi chứ? Chú bé xấu hổ chạy lẩn vào đám đông.

Ngoài “sân khấu” xuất hiện anh phóng viên đang cầm máy quay phim. Anh nói vào máy.

- Các bạn hãy chờ xem. Điều yêu cầu tưởng chừng hết sức phi lý đó, thế mà lạ lùng thay, làm nên những điều kỳ diệu ngoài sức tưởng tượng của mọi người lại chỉ là hai con người bé nhỏ. Đó là chú bé như các bạn đã thấy chắc chưa học hết cấp I, đen nhẻm, béo tròn như hòn bi và cô gái mảnh mai, nhẹ nhõm một cách dễ yêu. Đúng thế, “Nhóm xiếc - Ảo thuật thế kỷ XXII” - Theo cách gọi của họ - chỉ gồm vền vẹn có hai con người nhỏ nhoi đó. Nhưng chỉ qua mấy buổi biểu diễn họ đã gây nên tiếng đồn lan rộng ra khắp các vùng phụ cận ngoại ô và theo các tuyến ô tô khách vào tận trung tâm thành phố. Trong những ngày này bất cứ ở đâu, lúc nào cũng chỉ nghe nói tới những tiết mục xiếc kỳ lạ đó. Người lớn nói trong bữa ăn, trong quán chè, trên ô tô, tàu điện, thậm chí cả ngay trên giường ngủ. Tiếng lành đồn xa...

Bây giờ xin mời quý vị khán giả hãy trở lại sân khấu. Hãy xem chú bé diễn - viên - nhí đang làm một chuyện lạ: Vượt ra khỏi định luật tự nhiên, sức hút của trái đất. Nào xin mời...

Chú bé diễn viên cười bô bô:

- Còn ai muốn thử nữa không. Các vị có thể đứng một chỗ tha hồ mà thử, nhưng coi chừng kéo đứt hết tóc mà không được một xu nào. Rải rác trong đám đông, có người thử nắm tóc mình kéo lên, nhưng rồi ai cũng lắc đầu. Đấy, không ai làm được cả phải không. Nhưng mà tôi đây, tôi sẽ làm cho các vị thấy rằng không phải câu ngạn ngữ nào cũng đúng cả đâu. Chú bé vừa nói vừa lấy hai tay túm tóc mình kéo lên. Đám đông nín thở chăm chú nhìn. Hai chân chú vẫn không nhúc nhích. Chú bặm môi trợn mắt cố kéo lên lần nữa và lần này thì hai chân chú từ từ nâng lên khỏi mặt đất một phân rồi hai phân cho tới lúc thân chú hoàn toàn lơ lửng trên không. Hai chân chú bỗng co lại và xếp bằng tròn hệt như Phật ngồi tòa sen. Một lát chú thả hai tay ra, và cả người chú từ từ rơi xuống đất. Tiếng vỗ tay vang lên. Chú bé đứng dậy cố nói to át tiếng vỗ tay:

- Xin cảm ơn quý vị đã cho những tràng vỗ tay như sấm, chúng tôi hết sức biết ơn, nhưng đừng quên ném những đồng tiền quý báu của quý vị vô nón. Để có được tiết mục quý vị vừa xem, chúng tôi đã phải mất mấy chục năm trời khổ tu khổ luyện.

Nhiều tiếng cười ồ trong đám đông:

- Vậy ra chú phải tập từ lúc chưa có gì trong bụng mẹ à!

Tuy thế, tiền cũng ném ào ào vô nón cô gái.

Đợi một lúc cho tiếng ồn ào dịu bớt, chú bé hét vào máy phóng thanh:

- Sau đây mời quý vị xem tiết mục trồng cây chuối. Có điều cây chuối này cũng thoát khỏi sức hút trái đất, nó có thể nhấc lên khỏi mặt đất mà vẫn đứng vững. Người biểu diễn: tài tử tý hon Rêmi. Chú bé huýt sáo gọi Rêmi. Con chó lon ton chạy lại, cắn đầu xuống đất hai chân sau giơ thẳng lên trời. Nào, chú bé nói - bây giờ bạn hãy chứng tỏ cho quý vị đây biết thoát khỏi mặt đất cây chuối vẫn không làm sao cả - Con chó như hiểu lời chủ từ từ nhấc đầu lên cách mặt đất một phân rồi hai, năm phân, cả thân hình chú vẫn thẳng đứng. Tiếng vỗ tay lại nổi lên rào rào.

Thưa quý vị khán giả - chú bé nói - sau đây là tiết mục cuối cùng. Tiết mục mũ bay. Để quý vị khỏi thắc mắc, nghi ngờ có trò gian lận, xin mượn

tạm trong quý vị một chiếc mũ nào đó cũng được, để các vị thấy rằng, bất cứ chiếc mũ nào vào tay chúng tôi cũng trở thành vật bay - Nhiều người định ném mũ của mình vào - Không, chỉ một thôi, kia, xin mượn chú phóng viên cái mũ phớt kia. Xin chú hai cứ ném vô - Chiếc mũ được anh phóng viên quăng vào. Nhưng nó không rơi xuống đất mà lơ lửng trên không như có ai đang giữ lấy nó - Nào, chú bé lại gào lên giữa tiếng ồn ào như ong vỡ tổ, bạn mũ thân mến bây giờ bạn hãy bay tới đậu lên đầu tôi đi, rồi chúng ta cùng nhau nhảy một bài để hậu tạ quý vị khán giả đáng kính đây. Chiếc mũ như hiểu được tiếng người, nó bay tới đậu lên đầu chú bé. Từ chiếc đài bán dẫn đeo bên hông cô gái bỗng phát ra một điệu nhạc, chú bé liền nhảy theo điệu nhạc. Chiếc mũ trên đầu chú cũng nhảy theo, có điều nó không dính vào đầu chú mà cách một quãng khi gần khi xa và cuối cùng nó chụp lên đầu cô gái. Cô gái cùng chiếc mũ và chú bé nhảy theo điệu nhạc. Nhạc càng về sau càng mạnh, chú bé nhảy càng hăng cho tới lúc chú mệt nhoài ngồi phịch xuống đất, còn chiếc mũ thì bỏ hai chị em, lượn lơ vòng quanh khán giả.

- Ô, cái mũ của chú phóng viên biết nhảy nhưng không biết nói. Chú bé lại gào lên. Nó muốn quý vị sau khi xem xong nếu thấy đoàn biểu diễn thành công thì xin quý vị một số tiền gọi là thưởng công cho những tiết mục đặc sắc. Nào, vị nào lúc trước đã cho rồi thì xin cứ cho thêm, của ít lòng nhiều mà, còn vị nào chưa cho thì đây là dịp cuối cùng... Để đoàn chúng tôi còn có thể gặp hầu quý vị hôm khác với những tiết mục đặc sắc hơn... Chiếc mũ vẫn lững thững đi trên không như có một bàn tay vô hình đỡ lấy nó.

Trở lại phòng ông chủ bút. Ông chủ bút quát:

- Thôi, đủ rồi. Anh làm ơn tắt máy đi. Máy chiếu phim chột tắt. Trong phòng ngoài ông chủ bút và anh phóng viên còn có nhiều người trong tòa soạn cũng vô xem chật ních.

Ông chủ bút nhìn mọi người:

- Các bạn có thấy không? Rặt một trò lừa đảo. Làm sao một chiếc mũ lại có thể bay trên không theo ý muốn của con người. Đến thuật thôi miên

cũng không làm được. Làm sao lại ngây thơ tin rằng cái mũ anh đang đội trên đầu lại có thể rời khỏi đầu anh nhảy lên trên không... rồi đậu trên đầu tôi.

Ông chủ bút chưa nói dứt lời thì cái mũ đang đội trên đầu anh phóng viên bỗng rời khỏi đầu, nhẹ nhàng bay đậu lên đầu ông chủ bút giữa những con mắt sững sốt của mọi người. Ông chủ bút trợn tròn mắt ra nhìn, còn mồm thì há hốc không nói nên lời... Cả phòng nhộn nhạo như bầy ong vỡ tổ.

Được đà, tôi chuẩn bị làm thêm vài tiết mục giật gân nữa nhưng số 2 nói thầm vào tai tôi: “Thôi đủ rồi. Dừng lại đi kéo lộ hết”. Rồi số 2 lẹ làng kéo tôi chạy bay ra ngoài, để lại bên trong tòa soạn bao nhiêu điều bàn tán.

Sau đó chúng tôi không biết số phận anh phóng viên ra sao và bài báo có được đăng hay không. Vì những ngày tiếp sau đó chúng tôi lâm vào tai họa tưởng chừng không thể thoát ra được. Lẽ ra nếu có điều kiện chúng tôi còn phải cảm ơn anh phóng viên đã dành những lời lẽ tốt đẹp đầy thiện cảm cho “đoàn xiếc thế kỷ 22” của chúng tôi.

Bây giờ mời các bạn đọc những chương tiếp theo.

Tôi Đã Trở Nên Vô Hình Như Thế Nào?

Trong phòng học của tôi. Bàn học và giường chiếu ngổn ngang sách vở lẫn với quần áo. Cái thì lủng lẳng trên thành ghế, cái chèn ềnh trên giường. Có tiếng gõ cửa, tôi chưa kịp thu dọn thì cửa phòng hé mở. Trước mặt tôi là một cụ già trán hói, tóc bạc phơ.

- Xin lỗi, tôi muốn hỏi cậu Sơn.

- Dạ, cháu là Sơn đây ạ.

- A, hay quá. Có người mách tôi tới đây. Vừa nói ông cụ vừa ngồi xuống ghế.

- Thưa... Cụ có thể cho cháu biết cháu đang được ân hạnh tiếp ai đây ạ.

- Tôi vào đề ngay bây giờ... Tôi là nhà khoa học. Hôm nay tôi muốn gặp cậu để cùng cậu nghiên cứu về một vấn đề có ý nghĩa... triết học.

- Thưa cụ thể thì người nào đó mách nhầm rồi. Ở phố này có tới mấy Sơn ạ. Cháu là Sơn cá trê, chả là cháu có cái đầu dẹt.

- Ồ! Tôi tin đã tìm ra đúng cậu.

Tôi vẫn lắc đầu quầy quậy:

- Thưa cụ! Có thể ngay bây giờ cháu hầu cụ một ván cờ, mười phút bàn luận về một trận bóng đá hạng A... Chứ còn chuyện triết học triết hung gì cụ vừa nói, đối với cháu quả thật, xin cụ tha lỗi, xa lạ quá, có năm mơ cũng không nghĩ tới.

Ông cụ cười:

- Tôi không những không nhầm mà còn biết lúc nào nên tới. Có phải từ lâu cậu muốn mình trở thành người phi thường, có những hành động phi thường không? Tôi đến đây giúp cậu thực hiện ước mơ đó.

Tôi hết sức ngạc nhiên đứng bật dậy: Trời đất, y như cụ đang đi guốc trong bụng cháu.

Ông cụ mỉm cười chậm rãi nói:

- Không, tôi chưa nói hết. Từ lâu trong thâm tâm cậu ước mong trở thành người vô hình, và một khi đã thành người vô hình thì ta sẽ làm nên những việc lớn, sự nghiệp lớn cho đời, có phải đó là điều cậu luôn mơ ước không?

Tôi ngẩn ra một lúc rồi bật kêu lên:

- Đúng là cụ đi guốc trong bụng cháu rồi.

Ông cụ từ tốn nói:

- Tôi nghĩ làm cho con người trở thành vô hình còn thú vị gấp mấy lần công việc của nhà luyện đan thời Trung cổ. Ngày đó nhà bác học mơ luyện thủy ngân thành vàng, nếu công việc của họ có thành công đi nữa, thì những núi vàng thu được đâu có thể so sánh với công việc biến con người thành vô hình. Chắc cậu biết có bao nhiêu tiền cũng không mua được...

- Thừa cụ, vàng cũng không mua được tự do. Khi con người trở thành vô hình, nó sẽ thoát khỏi mọi ràng buộc, trước hết là các luật lệ rắc rối của xã hội. Con người được hoàn toàn giải phóng. Sống và làm việc theo ý thích của mình. Tôi cảm thấy mình ăn nói hơi bị thao thao bất tuyệt.

Nhà bác học tùm tùm cười.

- Chà, thế mà cậu cứ khiêm tốn. Vừa rồi cậu chẳng đã phát biểu về một vấn đề triết học đó sao. Đúng, tôi muốn qua cậu làm một cuộc thí nghiệm về vấn đề đó.

- Dạ, vấn đề gì ạ?

- Vô hình và... tự do. Nhà bác học trầm ngâm. Tôi muốn đặt một vấn đề mới trong triết học

Tôi hoang mang pha chút thất vọng.

- Dạ, thế ra cụ là nhà triết học?

- Nhà bác học cũng là nhà triết học, họ giải thích thế giới bằng những con số, bằng các định luật vật lý, bằng các phản ứng hoá học... Họ cùng các

nhà triết học duy vật tách con người, vũ trụ ra khỏi bàn tay vô hình của Thượng đế...

- Thừa cụ, con chỉ mới học lớp 12 thôi. Cụ mà nói thêm nữa, đầu con sẽ vỡ tung ra mất. Con chỉ muốn một điều duy nhất là trở nên vô hình thôi mà.

- Đừng nóng ruột, nhà bác học cười. Rồi đầu sẽ vào đấy. Lúc này cậu nói: Khi con người vô hình thì sẽ thoát khỏi mọi ràng buộc... Ta hình dung ra một quang cảnh thế này: Ta sẽ như con ngựa hoang thênh thang trên đồng cỏ. Không có những tấm biển đường cấm, không có ngọn đèn đỏ trước mặt. Đó chẳng phải là một ý nghĩ thú vị sao. Tôi đến đây mong cậu giúp tôi chứng minh điều đó.

- Trời đất! Một học sinh như con thì làm sao giúp cụ những việc đó.

- Không phải lo. Chúng ta có quan hệ lẫn nhau. Tôi giúp cậu thực hiện ước mơ, và qua đó cậu giúp tôi chứng minh một vấn đề triết học tôi hằng quan tâm.

- Thừa cụ. Cháu chẳng biết gì hết. Cháu chỉ muốn hỏi cụ có thể giúp cháu trở thành vô hình được không?

- Tôi nghiên cứu vấn đề này suốt hai mươi năm. Nhưng chỉ cần mười phút cậu sẽ trở thành vô hình. Đây cậu xem! Nhà bác học lấy trong túi ra một cái bọc rồi từ từ giở ra từng lớp giấy. Quái, cái gì mà ông cụ gói cẩn thận đến thế. Chỉ có kim cương, châu báu người ta mới gói kỹ thế.

- Cái này còn quý hơn cả kim cương. Ông cụ nói, rồi lấy ra một cái lọ bên trong có 3 viên thuốc màu xanh, đỏ, vàng. Đây là những viên thuốc có tác dụng làm cho các mô các tế bào nhỏ nhất trong cơ thể trở nên trong suốt như pha lê. Viên màu đỏ này có tác dụng với các chất sừng như móng chân, móng tay, tóc. Đây, cậu cầm lấy.

Tôi cầm viên thuốc bỗng thấy phân vân quá đỗi. Những ham muốn lâu nay trong phút chốc dường như nguội đi. Một cảm giác lo sợ mơ hồ.

Dường như đọc được tâm trạng của tôi. Ông cụ nói:

- Cậu cảm thấy không yên tâm phải không? Vậy cậu hãy chờ một dịp khác. Ông cụ đứng dậy định đi. Tôi vội nắm tay ông cụ giữ lại.

- Cự nán lại một chút. Chả là cháu đang...

- Tôi biết quá đi chứ! Một bước ngoặt lớn, không dễ gì trong phút chốc người ta quyết định ngay. Đúng là không nên vội vàng rồi có lúc hối không kịp.

Mà sao lại phải hối hận. Chẳng phải lâu nay tôi từng ao ước được tự do và làm những việc lớn lao phi thường đó sao. Bây giờ mơ ước sắp nằm trong tầm tay sao bỗng dừng lại hèn nhát. Cần phải mạnh mẽ lên. Tôi bỏ viên thuốc vô mồm chiêu thêm ngụm nước rồi nuốt ngay, như sợ viên thuốc vọt ra khỏi mồm, hay sợ mình lại đổi ý, trước sự ngạc nhiên của nhà Triết học.

- Cậu hoàn toàn không ân hận gì chứ?

- Thưa có, cháu ân hận là không gặp cụ sớm hơn.

- Không thể sớm hơn được. Mãi đến hôm qua viên thuốc cuối cùng mới xong.

Tôi nói giọng run run:

- Vậy, cháu là người... đầu tiên.

- Đúng, cậu là người đầu tiên và cho tới hôm nay là người duy nhất có được những viên thuốc quý này.

- Cho tới hôm nay là ý thế nào ạ? Tôi lo lắng hỏi.

- Cho tới hôm nay cậu sẽ là người vô hình duy nhất, còn tương lai ai mà dám nói trước sẽ không có một ai đó có ý tưởng như cậu và sẽ có một nhà khoa học nào đó tìm ra công thức...

- Vâng, cháu hiểu.

Tôi vô tình nhìn vô chiếc gương ở cánh cửa tủ trước mặt bỗng kêu lên. Kìa, cụ xem. Trong gương tôi biến thành chú bé trọc đầu và cái đầu không tóc trông còn thêm dẹt. Nhìn xuống móng tay, móng chân cũng không còn.

- Đó là kết quả của viên thuốc thứ nhất. Bây giờ cậu uống viên thứ 2, viên màu xanh này.

- Rồi sẽ ra sao cụ? Tôi hỏi giọng run run.

- Viên thứ 2 này có tác dụng với các phần mềm trong cơ thể, tôi mạnh dạng bỏ viên thuốc vô mồm.

- Một, hai, năm, mười, mười lăm,... ông cụ lẩm nhẩm đếm.

Mắt tôi không rời khỏi gương. Tôi bỗng rùng mình không khỏi kêu lên. Hình trong gương tôi bỗng dần mờ đi rồi biến mất. Trước mắt tôi là một bộ xương người không hơn không kém. Bộ xương từ trong gương như muốn nhảy ra vồ lấy tôi. Tôi hét lên định bỏ chạy. Ông cụ kéo tôi lại.

- Đừng sợ đó chính là bộ xương của cậu.

Ôi! Lay chúa. Đây chính là tôi đó sao? Một bộ xương người từ đầu tới chân, như các bộ xương tôi từng thấy trong các viện bảo tàng. Có điều bộ xương này khoác lung lẳng bên ngoài bộ quần áo cộc, biết cử động và nói năng được. Tôi cứ thế này ra đường thì thiên hạ chạy trốn hết.

- Bây giờ cậu uống nốt viên cuối cùng. Viên này sẽ giải quyết các phần còn lại.

Tôi gằn như muốn khóc:

- Nếu... ôi, cháu không muốn uống một viên thuốc nào nữa...

- Thì người ta sẽ mang bộ xương của cậu bỏ vô hòm kính trong viện bảo tàng. Có điều khác hoàn toàn với các bộ xương khác, người ta hàng ngày phải cho ăn cho uống và hàng trăm thứ bà răn khác. Lúc đó chẳng những cậu không được tự do mà còn bị bao nhiêu điều rắc rối.

Đúng là tôi đang ở cái thế cưỡi lưng hổ, không cầu cứu ai được. Thôi đã chót phải chết. Mình làm mình chịu, mà biết đâu đấy, ước mơ lâu nay sẽ thành hiện thực. Tôi mạnh dạng bỏ viên thuốc vô mồm nuốt vội như sợ mình nghĩ lại.

- Một, năm, mười, mười lăm... ông cụ lại lẩm nhẩm đếm.

Tôi hồi hộp nhìn vào gương... Bộ xương dần dần mờ đi, rồi biến mất. Tắm gương trong veo, như không có cái gì trước mặt - Nghĩa là không còn ai ở trong gương nữa, ngoài bộ quần áo cộc lung lẳng trong không khí.

- Trời đất quỷ thần ơi, tôi không còn nữa. Thăng Sơn cá trê không còn nữa!

Thế này là thế nào hả cụ? Tôi kêu lên thất thanh!

- Kể từ giờ phút này cậu sẽ trở thành người vô hình chứ sao. Người vô hình độc nhất trên thế giới. Ông cụ cũng kêu lên

- Cháu vô hình, có thật không hả cụ?

- Thì anh có trông thấy anh nữa đâu.

- Nhưng rồi sao hả cụ? Một cảm giác lo sợ bỗng ập tới.

- Rồi sao nữa à? Bây giờ thì cậu phải vứt bỏ bộ quần áo đang mặc đi.

- Thế cháu phải...

- Không thể nào khác được. Một chút gì dính vô người sẽ gây rắc rối cho cậu.

Tôi băng khuâng vứt bỏ quần áo đang mặc. Trời ơi! Thế thì thật rồi. Tôi hét lên thảng thốt, chẳng biết vì sung sướng hay lo âu. Vô hình trăm phần trăm rồi bố mẹ ơi. Thăng Sơn đã trở thành vô hình rồi các bạn ơi, tôi đến hóa điên mất. Tôi nắm đại tay nhà bác học lôi ra giữa nhà nhảy, tôi cứ nhảy như điên.

- Cậu làm tôi mệt quá! Nhà bác học kêu lên.

- Xin lỗi. Cháu quên mất người đang nhảy với mình là ông cụ ngót bảy mươi. Chẳng là cháu hơi bị choáng! Tôi hỏi giọng lo lắng. Bây giờ làm thế nào hả cụ?

- Từ giờ phút này cậu sẽ bắt đầu sống cuộc sống của người vô hình.

- Nghĩa là thế nào hả cụ?

- Chà, biết nói với cậu thế nào đây. Nghĩa là cậu sẽ sống cuộc sống của một người không có hình. Một cuộc sống hoàn toàn khác với quá khứ. Ăn khác, ngủ khác, học tập khác, từ những công việc nhỏ nhặt hàng ngày tới những việc lớn.

Óc tôi bỗng lóe lên một tia chớp:

- Ồ, những việc lớn. Vâng, cháu hứa với bác cháu sẽ làm những việc lớn lao thậm chí ngoài sức tưởng tượng của con người. Từ lâu rồi cháu vẫn mơ tưởng đến điều đó. Những việc phi thường mà con người bình thường không làm được. Ôi, cháu biết nói thế nào đây. Cháu xin cảm ơn bác.

- Ơn iếc gì. Cậu cần thực hiện ước mơ, còn tôi cần thử nghiệm... Nhưng tất cả chỉ mới là bắt đầu. Ông cụ quờ tìm tay tôi.

- Á! nhà bác học kêu lên. Cậu bóp tay tôi đau quá! Thôi chào cậu. Chúc cậu những ngày tháng hoàn toàn mới mẻ. Nhà bác học vừa nói vừa lắc mạnh tay tôi. Tôi cảm động ôm ông cụ hôn rồi tiễn ra cửa. Tôi bỗng giữ cụ lại:

- Thế lúc nào cháu muốn có hình trở lại thì làm thế nào hả cụ?

Nhà bác học nhú mày một cái rồi nói:

- Khó đấy, nhưng tôi chắc không bao giờ cậu muốn có hình trở lại đâu.

- Vâng, cháu cũng nghĩ thế.

Nhà bác học ngần ngừ một chút rồi đưa tôi mẫu giấy.

- Đây là địa chỉ của tôi, cả số điện thoại. Biết đâu sẽ có lúc cậu cần, thôi chào cậu.

Nhà bác học đi khỏi. Còn lại một mình. Tôi bàng hoàng ngỡ ngác như mình vừa trải qua một giấc mơ kỳ lạ.

Trước Khi Vào Câu Chuyện

Như các bạn đã biết, đâu phải ngẫu nhiên hay do một ý muốn ngẫu hứng mà tôi trở thành người vô hình.

Lấy ngay thí dụ các con thú. Nếu vô hình chúng sẽ sống tự do sung sướng hơn. Thượng đế dành cho chú hươu sao hiền lành kia bốn cái chân dài để chạy trốn loài ác thú. Nếu hươu vô hình chắc nó sẽ đem trả lại cho thượng đế những chiếc chân vô địch chạy nhanh! Voi đem trả lại cặp ngà. Rắn đem trả lại nọc độc. Hồ trả lại móng vuốt. Nếu vô hình chúng cần gì đến vũ khí để tự vệ và chiến đấu. Nếu vô hình hàng ngàn năm nay con ngựa khỏi phải mang trên mình bộ yên cương nặng nề của kẻ nô lệ, con trâu khỏi phải mệt nhọc với chiếc ách trên vai. Chúng nó sẽ tự do trên thảo nguyên bao la. Nếu vô hình chim thấy cành cong không còn phải hãi, vạn cây cung không làm gì được nó. Con đỉ sắc khỏi phải mất công thay đổi màu để lẫn trốn khi gặp kẻ thù. Con cá tự do bơi lội trước mũi bác cò già. Chú gà con nhờn nhợt trước mõm cáo. Con hoẵng ung dung trước họng súng bác thợ săn. Còn con người chúng ta. Nếu vô hình, cô bé quàng khăn đỏ đi chơi trong rừng không lo chó sói ăn thịt. Cô Tấm thoát khỏi bàn tay của mụ dì ghẻ ác độc.

Nếu vô hình... trời ơi. Tôi có thể kể ra hàng lô lốc thí dụ như thế trong tự nhiên và trong đời sống xã hội. Thế mà mấy đứa bạn tôi ở lớp 10A cả con trai, con gái không đứa nào nghĩ được chuyện này. Một hôm chúng tôi bàn nhau: Giá có một viên ngọc ước, bọn mình sẽ ước điều gì?

Cậu An hình như đã thủ sẵn điều ước từ lúc còn nằm trong bụng mẹ nói ngay:

- Mình ước có thể đi lại trên mặt nước dễ dàng và lúc cần lội xuống nước, sông biển tự rẽ ra cho mình đi, như đi trên cạn ấy!

Nhiều đứa bạn trầm trồ, ồ thế thì khoái thật. Và chúng nhao nhao ước có được viên ngọc ước y như của Dã Tràng.

Tôi cười thầm, giá mà biết chỗ Dã Tràng đánh mất viên ngọc đó, thì có lẽ chúng nó đã rủ nhau bỏ học hết đi tìm cũng nên. Tưởng gì chứ lội nước mà như đi trên cạn thì cuối cùng cũng vẫn phải dùng hai chân như con người cách đây hàng vạn năm: Các bạn quên rằng đó là ước mơ của con người cách đây từ mấy trăm năm khi chưa có tàu thủy, tàu ngầm như ngày nay! Hóa ra ước mơ của anh học trò lớp 10 không bằng một góc của hiện thực ngày nay. Tôi biết tống An không biết bơi. Thói thường thiếu cái gì thì người ta ước được cái ấy.

Còn cậu Bình sau một hồi lâu nghĩ ngợi. Thời gian tưởng đủ để anh lười chạy hết vòng quanh thành phố, giờ mới nói (chắc phải là một điều ước ghê gớm):

- Nếu vớ được viên ngọc ước, mình sẽ ước giải được tất cả các bài toán hình khó nhất!

Cả bọn cười ồ, chả là mới đây anh chàng lĩnh được con ngỗng về bài toán hình. Trong các môn cậu ta hãi nhất môn hình học. Cậu ta từng tuyên bố số học, đại số thì còn có thể hiểu được, cần thiết cho việc tính toán, từ bà nội trợ, người bán hàng rong cho tới người chế tạo tên lửa, con tàu vũ trụ, chứ hình học không học thì nhỏ như trái bưởi, trái cam, hạt đậu, lớn như trái đất cũng tự biết làm cho mình hình tròn, hình bầu dục. Bé bóng như con ong cũng biết làm cái tổ mình hình lục giác để tiết kiệm vật liệu và diện tích, mà chúng nó có cần phải qua một lớp đào tạo nào đâu. Đôi khi được học rồi chưa chắc đã làm được. Mọi người cười lăn cười lóc trước lý luận hồ đồ của anh chàng dốt toán. Từ dốt, cho tới ghét, sợ, khoảng cách chỉ bằng vài bước chân con kiến.

Đến lượt cái Hoa, mọi người chờ đợi. Con bé nổi tiếng giàu tưởng tượng. Trong bụng nó chứa hàng vạn cuốn sách Đông Tây kim cổ, để xem nó ước

điều gì. Tôi nhìn đôi mắt nó, cố đoán xem nó sẽ ước gì? Ít ra sẽ là một điều kỳ thú, bất ngờ.

- Tớ ước gì à? Hoa nói: Cái bể bơi Quảng Bá sau một đêm ngủ dậy, nằm cạnh nhà tớ.

- Đúng là bất ngờ thật! Cả bọn cười bò ra. Chả con bé rất mê bơi. Mà hồ bơi Quảng Bá khá xa, xe đạp nó lại vừa bị hỏng.

Hoa ơi! Đến hôm nay thì tớ có thể xem thường cậu được rồi, thế mà chẳng hiểu sao cô giáo lại giao cho cậu kèm cặp mình cả văn lẫn toán. Lâu nay trong thâm tâm tôi vẫn có ý phục nó. Nhưng bây giờ thì... đến lúc phải “xét lại”. Tôi nhìn nó. Xinh, nổi tiếng giỏi văn giỏi toán, giàu óc tưởng tượng lại có thể tầm thường được đến thế sao? Người ta bảo đàn bà con gái chỉ được cái tóc dài, mái không quá ngọn cỏ, kể cũng đúng. Giá chúng nó mà nghe đến điều ước của tôi chắc sẽ giật mình kinh ngạc. An sẽ đấm mạnh xuống bàn, kêu lên: “Ác thật!” hoặc “có thể chứ”. Còn Bình tính điềm đạm, nó sẽ tủm tỉm cười. Nhưng trong bụng, tôi biết lúc đó nó phục lẫn. Còn cái Hoa sẽ tròn xoe mắt nhìn tôi. “Sao một đứa như tôi lại có thể nghĩ ra điều này”.

Đúng! Tôi không thể tầm thường như các bạn. Chí của tôi không phải vùng vẫy ở sông, ở hồ hay nằm khoanh vùng trong bài văn, bài toán lớp 12 chật chội.

Đã đến lúc phải cho các bạn thấy rõ chí khí của tôi.

- Mình ấy à! Tôi cố nói bằng một giọng hết sức bình thản. Mình chỉ ước một điều hết sức giản dị. Ước gì mình trở thành một người... tôi ngừng lại để gây hồi hộp.

- Một văn hào chứ gì?

- Hay một nhà bác học?

- Không, hoàn toàn không. Tôi lắc đầu, chậm rãi nói tiếp. Một con người vô hình các bạn ạ.

Nói xong, tôi cố giấu nụ cười, chờ một tiếng vỗ bàn của An, nụ cười của Bình và đôi mắt Hoa tròn xoe kinh ngạc. Các bạn cũng ngạc nhiên đấy, nhưng không phải như tôi chờ đợi.

- Vô hình à! Cũng thú đấy. Nhưng mà...

- Ủ nhưng mà... để làm gì nhỉ?

An, Bình kẻ tung người hứng. Hai cậu đó nghĩ thế thì phải quá rồi. Tôi chờ ý kiến cái Hoa. Trong mấy đứa, ý kiến của nó bao giờ cũng nặng cân hơn.

Tôi hồi hộp nghe Hoa nói:

- Ủ! vô hình để làm gì? Máy bay tàng hình nghe còn có lý hơn. Theo tớ thà làm con thỏ, con mèo có hình vẫn hơn.

Tôi nhìn các bạn vẻ thương hại. Hóa ra họ đều tầm thường như nhau cả. Tuy thế, cái đề tài vô hình cũng được thảo luận sôi nổi.

- Sơn này, sao cậu lại nghĩ ra được cái điều ước kỳ quái đó. Bình hỏi tôi với vẻ tò mò chân thật. Tôi nhún vai:

- Không phải kỳ quái mà là kỳ thú anh bạn ạ.

Hoa lắc đầu:

- Kỳ gì cũng được. Nhưng theo mình đến như con chim, con thỏ cũng muốn màu lông mình đẹp, dáng mình hay. Đến cây hoa, ngọn cỏ trong hẻm núi còn muốn khoe hình, khoe sắc nữa là. Chỉ có ai xấu người, muốn trốn tránh mọi người mới mong trở thành vô hình.

An liếc nhìn cái đầu cá trê của tôi rồi vỗ tay cười nghiêng ngả, một lát mới nói:

- Thế Sơn không thấy chẳng những người ta không ai muốn vô hình mà còn muốn để hình lưu lại đời sau nữa hay sao? Nói như cậu thì các tiệm ảnh, các xưởng làm giấy ảnh, các nhà chế tạo máy ảnh đều phá sản hết. Vì ai cũng muốn vô hình hết mà. Giả sử, lát nữa đây, có một nhà báo đến xin cậu một “pô” ảnh để sáng mai cho lên báo, cậu có bằng lòng cho không? Tớ cược là lúc đó cậu sẽ quên mất chuyện vô hình mà cứ muốn anh nhà báo in ảnh mình lên báo cho thật to và làm sao cho cái đầu bớt dẹt... và lên ngay trang nhất.

Cả bọn cười ồm lên.

Phải lúc khác chắc tôi đã đổ mặt tía tai, cho An mấy quả. Nhưng tôi ngồi im, nhếch mép cười. Quả người ta nói không sai. Đồng sàng dị mộng mà. Chung sách, chung lớp, chung trường nhưng có cùng chung ước mơ đâu.

Tôi xin kể cho các bạn nghe mẩu chuyện nhỏ sau đây:

Một buổi sáng trời đẹp. Lều trại quân địch đang yên tĩnh. Tên tham mưu trưởng có thói quen vừa uống từng ngụm nhỏ cà phê sữa, tay cầm điều thuốc lá thơm vừa chăm chú nghiên cứu bản đồ. Vốn bản tính cảnh giác, chốc chốc hắn đưa mắt rà soát lại các cửa lớn cửa nhỏ. Tất cả đều đóng cài chặt, một con muỗi cũng không thể lọt vào, như người ta thường nói vì từ cổng ngoài vào trong phòng phải qua bao nhiêu lần gác. Hắn sáng khoái ung dung tiếp tục công việc của mình. Bỗng có tiếng nói vang lên trong căn phòng đang chỉ có mỗi mình hắn.

- Ông bạn cho mình cùng nghiên cứu với nhé. Một công việc thích thú thế làm một mình sao đáng!

Tên tham mưu trưởng xô ghế đứng dậy, theo bản năng hắn không quên gấp tấm bản đồ lại đút vội vào túi.

Rồi một bàn tay vô hình ấn vai hắn bắt ngồi xuống, và bàn tay kia rút tấm bản đồ ra khỏi túi hắn, trải rộng ra mặt bàn:

- Bản đồ cuộc hành quân sắp tới chứ gì! Tiếng nói lạ kia lại cất lên. Thú vị đấy. Hôm nay ta sẽ cùng nghiên cứu với nhau. Nào, các tài liệu về quân số, quân trang, vũ khí, ông đem hết ra đây.

Tên tham mưu trưởng vừa run sợ vừa ngạc nhiên.

- Dạ... thưa... ngài là ai, ngài đang ở đâu ạ?

Giọng nói lúc này không còn có vẻ đùa cợt nữa mà trở nên nghiêm khắc:

- Đó là những điều ông không cần biết. Chỉ cần biết ta đang đứng trước mặt ông và đang ra lệnh cho ông, buộc ông phải chấp hành ngay một cách nghiêm túc triệt để.

Thấy tên địch vẫn còn ngồi im sững sờ như chết, tiếng nói kia bỗng dần mạnh: Ông nghe rõ lời ta rồi chứ? Nào, một, hai, ba, làm việc ngay đi. Ta cần phải nắm rõ kế hoạch hành quân, còn bốn phận ông phải tuyệt đối giữ

kín cuộc gặp gỡ bí mật này. Ông nên nhớ bất cứ lúc nào ta cũng có thể giết được ông.

Không nói thì các bạn đều biết rằng sau đó, tên tham mưu trưởng vội vàng lấy tất cả hồ sơ tuyệt mật dâng nộp cho vị thần tượng (chắc hẳn nghĩ như vậy) đang ở trong phòng mình.

Trên đây là đoạn trích trong một cuốn truyện tình báo viễn tưởng ở nước ngoài chẳng? Không phải đâu. Người vô hình trong phòng Tham mưu trưởng địch quân vừa rồi chính là tôi đấy, do tôi tưởng tượng ra trong thời chiến. Còn trong thời bình sẽ có khối việc thú vị để làm. Trước mắt, tôi có thể giúp các chú công an trừng trị bọn gian phi. Bị theo dõi mà bọn chúng sẽ không hay biết gì cả. Tôi sẽ hành động như một nhà thám tử, viết những bức thư bỏ vào tận sào huyệt của bọn nó: “Nếu không chịu cải tà quy chính, làm ăn lương thiện thì sẽ bị trừng trị nghiêm khắc”. Ký tên: Thám tử vô hình, hoặc ghim vào lưng áo mỗi đứa một mẫu giấy đại để: “Thôi đi anh bạn, tôi biết tỏng rồi!” Chẳng mấy chốc mà cái tên: “thám tử vô hình” lúc nào cũng ám ảnh trong đầu chúng. Đang ăn, thậm chí đang ngủ cũng bất giác sờ tay sau lưng xem có bản án tử hình không? Ăn hết ngon, ngủ hết yên, hành nghề hết được, rồi cũng đến lúc rũ nhau giải nghệ cả lũ cho coi. Đường phố sẽ sạch hết bọn lưu manh, côn đồ, khỏi cần tới các chú công an, cảnh sát

Đấy! Cái ưu thế, sức mạnh của người vô hình là như thế!

Hỡi các nhà bác học, vì lợi ích của đất nước, của dân tộc, tôi cầu cứu tài năng của các vị. Hãy làm cho tôi vô hình. Tôi sẽ trở nên người có ích, một bậc anh hùng.

Các vị có nghe thấy không?

Dường như tiếng kêu của tôi đã thấu tới tai nhà bác học, và ngay hôm nay tôi đã gặp ông ta như các bạn đã thấy ở chương trước. Còn sau đó những chuyện gì xảy tới xin mời các bạn xem các chương tiếp theo.

Lật Lại Bản Án Cũ Hay Là Chuyện Con Thạch Sùng Bay

Tôi ngồi im tận hưởng cái hạnh phúc tột đỉnh chợt đến bất ngờ. Vừa nhìn mấy chú chuột nhắt tôi vừa mỉm cười một mình, chúng đùa rờn ngay trên bàn. Rõ ràng là chúng không trông thấy tôi. Tôi thử thò tay vào sát người mà chúng không hay biết gì cả - Đừng sợ, tao không tóm mày đâu. Sự có mặt của chúng mày, càng chứng minh sự vô hình của tao mà...

Tôi chợt cười to, lũ chuột chạy biến mất. A thú quá. Lát nữa đây thế nào tụi An, Bình cũng tới rủ tôi đi học, có cả Hoa nữa - Chả hôm nay có giờ Hoa giúp tôi ôn tập toán. Mình sẽ cho các bạn biết thế nào là một người vô hình. Bây giờ mình vô hình thì muốn bày trò gì mà chẳng được. Bình thường các trò tinh nghịch của tôi cũng đã đầy túi quần, túi áo.

Kìa một chú thạch sùng trên vách. A, hãy xét lại một cái án cũ, một cái án khoa học. Hồi đó tôi chịu thua vì đuối lý. Nhân dịp này tôi sẽ lật lại tất cả. Hoa ơi, An, Bình ơi! Các cậu sẽ thua thôi.

- Sơn ơi!

- A, An, Bình vào đây.

Thiên thật, vừa nhắc nó đã mò đến. Tôi buột miệng reo lên. Thôi chết, tụi nó vào không trông thấy mình thì làm sao nhỉ? Chẳng lẽ bây giờ lại bảo với nó là Sơn không có nhà à. Rắc rối thật! Chỉ còn một cách là ngồi im, không cựa quậy, coi như là vừa rồi nó nghe nhầm.

- Ủa, mày đâu Sơn?

An, Bình ngơ ngác nhìn khắp phòng.

- Chắc nó trốn đâu đó thôi. Ra đi Sơn Siriba ạ.

Chà lại Siriba! Lát nữa mình sẽ cho cậu biết là đạo nợ mình không sai. Mình sẽ chứng minh không phải bằng sách vở, tranh ảnh mà bằng hiện vật sống. Các cậu biết không? Bằng hiện vật còn sống nguyên.

- Thôi, ra đi Sơn. Chịu thua rồi. Ra cùng bọn mình giải bài toán đi.

Lại toán! Lúc nào cũng toán với tính. Đã thế, ông tàng hình là phải.

- Bình à, đừng nói đến toán, nó hãi không dám ra đâu.

Tôi thừa biết là An nói khích. Tôi càng ngồi im không dám thở mạnh.

- Rõ ràng là mình nghe tiếng nó gọi tụi mình mà. Sơn à! Ra học đi, lát nữa cái Hoa đến nó tưởng cậu đi chơi, nó quạt cho một trận hồi không kịp.

Nước cờ cuối đây. Tôi thừa hiểu nó phải viện tới cái Hoa để khích tôi. Chúng nó làm như đem cái Hoa ra sẽ hù dọa được tôi! Được, hãy chờ cái Hoa tới xem. Nhưng trước hết, hãy cho hai anh bạn thưởng thức món “chuyện lạ đó đây” một chút đã. Tôi nhìn lên tường. Kia rồi, tôi nhẹ nhàng đứng lên ghế tóm được chú thạch sùng một cách dễ dàng. Đừng sợ, tớ chỉ nhờ đấng ấy giúp tớ chứng minh một điều tớ lỡ nói đạo nợ thôi. Tôi kẹp chú thạch sùng vào giữa hai ngón tay, rồi cứ thế cho lượn trên không.

An bỗng giật tay Bình, kêu tướng lên.

- Trời ơi Bình! Con thạch sùng!

- Ừ thì con thạch sùng. Cậu lạ lắm à!

Lúc này Bình đang cúi xuống cuốn sách toán.

- Không phải, cậu nhìn kia, con thạch sùng nó đang... bay.

- Lại thêm một con thạch sùng ở cái xứ Siriba nào đó chắc.

Bình vẫn mãi cúi xuống trang sách.

- Thì cậu nhìn thử xem. Kìa kìa, nó đang bay về phía tụi mình. An hét lên.

Lần này Bình phải bỏ cuốn sách, ngược lên nhìn theo hướng tay An chỉ. Cậu ta xô ghế đứng lên:

- Đúng rồi, An ơi! Một con thạch sùng bay, vô lý.

- Cậu bảo vô lý gì nữa. Chẳng phải là con thạch sùng đang bay đấy ư?

- Thì đúng là nó rồi. Nhưng sao lại có chuyện lạ thế nhỉ? Chẳng lẽ hồi đó Sơn bị oan à.

- Oan quá đi chứ! Tôi suýt bật cười và muốn kêu to lên.

Chả là câu chuyện đầu đuôi thế này:

Đạo đầu năm học, chẳng biết ai xui khiến, chắc cũng chỉ muốn tỏ cho các bạn biết mình đọc rộng biết nhiều, tôi oang oang nói có một loại thạch sùng hiện nay bay được. Khi các bạn truy hỏi, tôi quả quyết là chính mắt tôi trông thấy trong một quyển sách rất dày, ảnh chụp con thạch sùng đang bay. Nó bay đuổi bắt một con ruồi. Tôi mừng là mình đã đưa con ruồi vào còng có thêm chi tiết cụ thể.

Vô phúc cho tôi, hôm đó có cả cái Hoa. Nó truy đến cùng.

- Vậy bạn Sơn có biết con thạch sùng kỳ lạ đó họ nói ở xứ nào không?

Đã trót phải trét. Tôi nói liều không kịp suy nghĩ:

- Tất nhiên là có chứ, ở cái xứ Siriba nào đó.

Cái Hoa và các bạn cười ầm lên.

- Cậu nặn đâu ra cái xứ kì lạ đó hả Sơn?

Đúng là trong lúc cuống cuồng, tôi chỉ kịp nhớ mang máng có một cái tên thuốc tây, chữa gan chữa ruột gì đó, tôi nói đại cho xong chuyện, ai dè..

- Cậu không biết thì có. Mỗi ngày cậu chẳng thấy có bao nhiêu nước mới toanh xuất hiện đó sao, tôi nói liều.

Nhưng cái Hoa vẫn không chịu buông.

- Thế đằng ấy có biết Siriba ở châu nào không?

- Sao lại không! - Tôi đâm hăng lên, Siriba là cái xứ mới tìm được ở châu... Bắc cực.

Cái Hoa buột miệng cười:

- Ông tưởng ơ! Thạch sùng, rắn mối là loại bò sát chỉ có ở vùng nhiệt đới. Làm sao lại sống được ở châu Bắc cực hả ông.

Tôi lúng túng, nhưng may quá, phải nói là trí thông minh của tôi lúc đó thật tuyệt. Tôi hào hứng:

- Các bạn quên đó là loại thạch sùng bay à? Mùa nắng ấm nó ở Bắc cực. Đến mùa rét nó di cư về xứ nóng như loài chim ấy chứ!

Bây giờ cả bọn mới bò ra cười. Quái, họ cười cái gì thế nhỉ? Thạch sùng có cánh bay trốn rét được quá đi chứ. Nếu không thì có cánh để làm gì?

Mãi hồi lâu cái Hoa mới nói được:

- Ông tướng ạ! Châu Bắc cực, Nam cực quanh năm chỉ có tuyết băng bao phủ làm gì có mùa hè cho con thạch sùng của ông nó ở hả ông?

Tôi chết đứng không nói được câu nào. Chưa qua mười phút tôi đã lộ ra rằng mình chẳng những dốt địa lý mà còn dốt cả môn động vật học.

Để kết thúc cuộc tranh luận, cái Hoa bằng giọng trang nghiêm nói:

- Tớ chắc cái xứ Siriba của đấng ấy là có thật. Nó tách ra khỏi châu Phi và tìm đường đến châu Bắc cực đó thôi. Còn con thạch sùng đến đó lạnh quá không chịu nổi bèn ăn cắp cánh của con chim nào đó ở xứ lạnh để bay về xứ nóng. Câu chuyện của cậu còn hay hơn bất cứ chuyện thần thoại nào.

Tôi có cái tên Siriba từ dạo đó. Ít lâu sau ai đó gắn thêm chữ “hoa” vào thành Siriba hoa.

Tuy chơi với Hoa, nhưng tôi vẫn ôm mối hận đó trong lòng... Bây giờ thì chẳng cần một bức ảnh hay một lời nói nào cả, tôi sẽ cho các bạn thấy tận mắt thế nào là một con thạch sùng bay.

Tôi cho con thạch sùng của tôi lượn trên không trông như một chiếc tàu bay. Lúc lên cao, lúc là xuống thấp. An, Bình đứng nhìn không chớp mắt.

Mãi lâu Bình mới nói:

- Có lẽ là Sơn nó nói đúng. Có con thạch sùng bay thật. Có điều con thạch sùng không phải ở xứ Siriba nào đó mà ở ngay trong phòng nó.

- Cái Hoa mà biết thì nó sẽ nghĩ sao nhỉ?

- Cậu bảo sao?

- Mình muốn hỏi là cái Hoa có chịu công nhận không?

- Có chứ! Cái Hoa là người lúc nào cũng dễ chấp nhận những điều có căn cứ khoa học.

Hừ, không chấp nhận mà được à. Chà, chưa bao giờ tôi mong Hoa đến bằng lúc này. Thử xem nó có phải là đứa con gái biết phục thiện không? Tôi mà như nó thì phải xấu hổ lắm.

Kìa, vừa mới mong thì nó đã đến.

Chưa đợi Hoa vào cửa, An lao ra:

- Lạ lắm Hoa a! Có con thạch sùng bay.

Hoa cười:

- Con thạch sùng ở xứ Siriba của Sơn hôm nay lại bay đến thăm bọn mình à?

- Không! Chuyện thật trăm phần trăm mà, nó đang bay trong phòng này.

Bình quay ra nói:

- Đúng đó Hoa à!

- Các bạn không ngủ mê đó chứ? Hoa vẫn không tin.

- Không, nó vừa mới bay qua lại trong phòng này.

- Lạ thật, hay các cậu nhầm với một con nào khác.

An, Bình không trả lời mà hất hàm chỉ con thạch sùng đang thờ đốc trên bàn.

Bây giờ tôi muốn chơi An và Bình nên cứ để cho thạch sùng nằm nguyên.

- Nói gì thì nói chứ mình không thể nào tin được. Hoa nói:

- Muốn bay ít ra cũng phải có chút xíu cánh chứ! Con cá chuồn bay được là nhờ cặp vây to. Còn mấy cái ngón chân bé xíu kia thì làm sao bay được hờ trời! Hoa nói bao giờ cũng có lý. Không cái gì lờ nó được.

Nếu phải tay tôi, tôi đã bảo cho nó biết. Có cánh mà bay thì còn gì là chuyện... lạ đó đây!

- Kìa, sao nó không bay? Hoa hỏi hai bạn.

Hai anh chàng tìm đủ mọi cách xua đuổi, dọa dẫm mà con thạch sùng vẫn nằm im. Nếu nó cứ nằm ì mãi thế này thì đến Bình cũng sẽ tin là vừa rồi mình nằm mơ.

- Thôi đừng làm trò nữa! Hoa nói, dẹp cái con thạch sùng bay của các cậu lại đi.

Dẹp sao được. Đã thế ông cho biết tay, tôi sẽ cho con thạch sùng bay một hồi rồi lao vào người cô ả. Nó sẽ hét lên chết khiếp.

Hoa thuộc loại các cô gái không sợ “cái” mà sợ “con”. Hầu hết con gì Hoa cũng sợ, từ những con vật bé như con giun, con đĩa, con thạch sùng, con rắn mối...

Tôi cầm con thạch sùng nâng lên cao. Nó không thềm bay lấy đà mà bay thẳng lên như một chiếc trực thăng.

An rú lên kéo vội Hoa.

- Xem kìa, con thạch sùng bắt đầu bay!

Cái Hoa nhìn con thạch sùng lượn trên không. Không chớp mắt.

Sao, cậu thấy chưa? An nói vẻ hể hả như chính mình vừa bay không bằng.

- Ừ, lạ thật!

Chưa lạ đâu, còn ối cái lạ hơn.

Lần này tôi cho con thạch sùng bay hăng hơn và có kỹ thuật hơn. Con thạch sùng đang lượn vòng bỗng quay ngoắt lại 180⁰ như kiểu các chú phi công lái phản lực của ta ấy mà.

An, Bình vỗ tay ầm ĩ.

- Tuyệt... tuyệt!

An tán thêm:

- Nếu nó không phải là con thạch sùng thì mình dám nói là nó tốt nghiệp loại ưu ở trường hàng không rồi!

Được lời như cởi tấm lòng, con thạch sùng bây giờ không bay úp nữa mà bay ngửa. An càng vỗ tay kịch liệt. Đúng là các “holigan” lý tưởng, khỏi mất tiền thuê.

Như một tài tử xiếc các bạn ạ. Rồi bỗng An sực nhớ: Tiếc quá Sơn không được tận mắt trông thấy.

Tôi tùm tùm cười.

- Lạ thật, Hoa đã bình tĩnh trở lại, tớ không hiểu không có cánh mà vẫn bay được... vô lí! (còn vô lí gì nữa hả trời! đúng là con bé bướng số một).

- Không có cánh bay được mới là chuyện lạ chứ!

Đúng, tôi suýt reo lên hoan hô An.

Hoa quay lại bảo hai bạn:

- Mình về lấy máy ảnh. Con thạch sùng này lạ lắm, không kém gì con thạch sùng bay ở xứ Siriba của Sơn đạo nọ.

- Thế cậu không tin có xứ Siriba à?

- Cái xứ đó chỉ là sản phẩm của anh chàng dốt địa lý nói liều ông ạ!

Nói xong, Hoa đi thẳng. Con bé đáng gờm thật. Người ta bảo cùng suýt soát tuổi, tụi con gái bao giờ cũng đáng mặt chị.

Còn lại An, Bình càng lòe dễ. Bây giờ thì con thạch sùng không thèm bay nữa. Mà nó múa. Một điệu vũ của dân da đỏ. Tất nhiên tôi phải giữ cho đôi chân tôi thật êm. Nhưng rầm một cái, tôi va phải chiếc ghế, chiếc ghế đổ lăn kèn.

An, Bình nhảy lùi lại, An bỗng kêu thất thanh:

- Bình ơi, cái ghế, và Trời... kìa... cái khăn.

Thế có chết tôi không cơ chứ. Giá sau khi làm đổ cái ghế tôi cứ để nguyên không sao. Có thể do con mèo chạy qua xô ngã. Nhưng theo thói quen, tôi thuận tay đỡ chiếc ghế dậy và cúi xuống nhặt chiếc khăn lên, nghe An hét tôi hoảng quá cầm chiếc khăn vo viên lại giấu trong tay, quên mất bàn tay mình trong suốt như pha lê. Thành thử chiếc khăn như quả bóng tròn cứ thế lửng lơ trong không trung.

An, Bình hét lên bỏ chạy như bị ma đuổi. Bây giờ tôi mới sực tỉnh, sự việc xảy ra quả thật không may. Cũng tại cái tính bốc đồng của mình. An, Bình vừa ra cửa thì gặp Hoa đang chạy vào, tay cầm máy ảnh.

Hoa giữ hai bạn lại. Chẳng đợi Hoa hỏi. An nói luôn:

- Cái ghế, cái khăn... lạ quá!

- Cái ghế, cái khăn làm sao hở? Hoa nói như quát!

- Cái ghế... tự động, hoàn toàn tự động. Nó ngã xuống rồi tự động đứng lên. Còn cái khăn thì...

- Thôi đủ rồi, ngủ mê vừa vừa chứ. Thôi vào giúp tớ chụp ảnh con thạch sùng đi. Và bắt nó gửi cho trường Đại học tổng hợp.

Tôi vừa mừng vừa lo. Không khéo trở thành một sự kiện lớn vang lừng cả thế giới cũng nên.

Nhưng bỗng cả ba dừng lại: Con thạch sùng đã chết rũ trên không.

An giải thích: Lúc này cậu đi rồi, nó múa dữ quá, có thể đứt mạch máu mà chết đó. Như thế càng dễ chụp hình chứ!

Hoa lắc đầu:

- Vấn đề không phải ở đó. An không chú ý à. Tại sao con thạch sùng chết lại không rơi xuống đất. Không lẽ nó đứng ngoài qui luật sức hút trái đất?

- Ừ nhỉ, mình quên không chú ý! An, Bình cùng nói.

Cả tôi nữa. Bây giờ tôi mới chợt nhớ. Tôi vội vàng thả con thạch sùng xuống đất.

Con thạch sùng rơi xuống như một dấu chấm than. Cả ba đưa xúm lại, tất nhiên Hoa đứng một quãng khá xa (con bé sợ cả xác những con vật chết). Nhưng cũng đủ để nó quan sát và kết luận:

- Theo mình, con thạch sùng này không có một chút gì khác với con thạch sùng khác. Nó bay được và chết nhưng không rơi là một hiện tượng phi lý, phản tự nhiên.

An vẫn còn băn khoăn:

- Lại còn chiếc khăn mặt này nữa. Từ dưới đất nó nhảy lên rồi tự vo tròn trong không khí?

Cái Hoa cầm chiếc khăn tôi vắt lên thành ghế từ lúc nào lên xem. Chẳng có gì lạ cả. Vô tình nó tung cái khăn lên. Chiếc khăn bay về phía tôi, nó không rớt xuống đất mà nằm vắt vèo trên vai tôi. Giá lúc đó tôi nhanh tay hắt xuống đất thì có thể cứu vãn phần nào. Đẳng này tôi cứ đứng im như phỗng mãi sau mới sực nhớ, tôi điên tiết cầm chiếc khăn múa đại một hồi

rồi ném về phía bọn Hoa. Cả ba mặt cắt không còn hột máu bỏ chạy như vịt tan đàn. Vừa chạy vừa kêu: Ma, trời ơi Ma!

Ngày Đầu Của Tự Do

Dầu tốt hay xấu, ngày đầu tiên của một bước ngoặt bao giờ cũng là một ngày đáng ghi nhớ trong đời người. Huống hồ đối với tôi, đó là ngày đầu của tự do, giây phút đầu tiên tôi thoát khỏi mọi ràng buộc...

Hãy trở lại một chút buổi chiều hôm đó, sau khi các bạn đã bỏ chạy, chẳng hiểu do đâu óc căng thẳng trước sự việc quá đỗi lạ lùng hay do tác dụng của ba viên thuốc, tôi mệt quá ngủ thiếp đi. Lúc tỉnh dậy thì đèn trong nhà đã đỏ. Hình như muộn lắm rồi. Xuất cơm phần tôi còn để trên bàn. Mẹ tôi chốc chốc lại ra cửa ngóng trông. Mặt bà lộ vẻ lo lắng. Bố tôi ngồi im đọc báo, trông ông không có vẻ gì bận tâm lắm! Ông đang cố gắng nén cơn giận, tôi biết thế, nhưng không thể nói được với bố một lời. 9 giờ, rồi 10 giờ tối. Đói kinh khủng. Mâm cơm ngay trước mồm mà không thể nào ăn được. Chẳng cần mở lồng bàn tôi cũng biết bên trong có những món gì...

- Thôi mặc nó! Bố tôi nói: Đóng cửa lại cho nó ngủ ngoài. Nói xong ông bỏ đi nằm. Tôi không sợ bố giận bằng buồn.

Gần đây do nhà trường phản ánh tôi học kém, ông càng buồn và thất vọng. Tôi lại là con một, do đó nỗi thất vọng càng lớn hơn. Tôi muốn tới bên bố tôi mà nói: Bố ơi, lẽ ra bố phải tự hào, hết sức vui mừng mới phải, là bố đã có một đứa con như con. Con sẽ kể bố nghe về chương trình hành động của con sắp tới. Rồi bố sẽ ngạc nhiên, bàng hoàng sung sướng, không chừng tóc bố trong một đêm sẽ xanh hết lại. Còn mẹ nữa. Bấy giờ mẹ sẽ khóc. Không phải những giọt nước mắt đau khổ mà là những giọt lệ mừng vui, xúc động. Nhưng bố mẹ ơi! Cái thế của con không được nói, dấu chỉ một tiếng gọi mẹ ơi rất khế. Mẹ cứ đi ngủ đi, hãy an tâm về đứa con trai của mẹ. Nó không phải là một chú bé bình thường. Sáng mai, đúng, sáng

mai nó sẽ bắt đầu một cuộc sống đặc biệt với những chuỗi hành động phi thường. Trước đây, mỗi lần con được điểm 9, điểm 10, mẹ vui mừng một thì bây giờ khi biết được những việc con sẽ làm, mẹ sẽ vui mừng gấp trăm lần. Mẹ ơi! Mẹ hãy mang vào trong giấc ngủ hình ảnh của đứa con trai yêu quý của mẹ. Những sự việc vĩ đại lớn lao đang chờ con của mẹ phía trước. Mẹ cứ đi ngủ đi... Nhưng khổ thật, mẹ tôi vẫn ngồi đó. Chốc chốc thở dài. Không có cách gì làm cho mẹ tôi đi ngủ cả. Nếu mẹ mà chờ còn thêm chút nữa thì con đến chết đói mất mẹ ơi... Đồng hồ bỗng điểm 12 tiếng. Mẹ tôi ra cửa nhìn một lần nữa rồi đóng cửa, buồn bã vào buồng nằm. Ôi, lạy chúa! Tôi lẹ làng mở lồng bàn ra...

Chén đầy xong tôi ngủ một mạch cho đến sáng, mở mắt dậy thì bố mẹ đi làm cả. Bát đĩa trên bàn dọn sạch. Chắc mẹ tôi nghĩ là mèn mẹt ăn vụng hết. Thôi, chẳng còn gì bán khoản nữa. Hãy bắt đầu ngày đầu tiên của người vô hình. Bao nhiêu việc lớn đang chờ...

À, phải để lại một bức thư cho bố mẹ. Tôi xé giấy định viết một bức thư thật dài, lời lẽ thật hay, trước lúc đi ai chẳng có những tình cảm dỗi dằn, những xúc động mãnh liệt. Nhưng tôi ngồi mãi không nghĩ ra được chữ nào. Nhiều khi mình có lăm ý quá lại càng khó viết. Cuối cùng tôi cũng để lại được mấy chữ: “Xin bố mẹ đừng đợi con về. Con ra đi với ý nguyện làm những việc có ích cho đời. Bố mẹ sẽ tự hào về con. Đứa con với những hành động cao cả, phi thường... Mong mẹ đừng buồn đừng khóc. Hãy dành những giọt nước mắt mừng cho sự nghiệp lớn lao của đứa con trai của mẹ”.

Tôi muốn viết thêm nữa, nhưng hành động cần hơn là lời nói suông.

Hoa đã có lần nói với tôi như thế. Và tôi muốn hành động ngay tức khắc. Tôi bước ra đường. Chào nhé. Chào ngôi nhà thân yêu. Nơi chứng kiến sự ra đời của một người vô hình.

Kìa, có gì mà thiên hạ cứ nhìn chăm chăm vào tôi thế nhỉ? Không, đến thánh cũng không trông thấy được tôi. Hay... tôi bất giác giật thót. Ba viên thuốc đã hết hiệu nghiệm, hay là một trong ba viên đã hết hiệu nghiệm. Đẳng nào cũng hỏng. Nếu mà họ trông thấy tôi thì buồn cười lắm. Một chú bé tồng ngồng đang nhảy ngoài phố. Đúng là một thằng rồ. Và họ sẽ bắt tôi

nhốt vào nhà thương điên mất. Đã có nhiều người sợ quá ù té chạy. Vài chú bé táo tợn lấy đá ném theo. Tôi nhìn xuống hai tay tôi. Không, đến tôi cũng không trông thấy tôi nữa là. Vậy thì họ xem cái gì kia chứ? Tôi bỗng giật mình và suýt cười bò ra. Trên lề đường bóng một chiếc mũ đang nhảy tung tung. A, một chiếc mũ không có người đội, vừa đi vừa nhảy như một thằng điên trên không! Tôi nhớ ra rồi. Lúc nãy trong nhà, ngang qua móc áo, thuận tay tôi với chiếc mũ chụp lên đầu rồi cứ thế mà đi. Làm thế nào bây giờ! Thôi được. Đã thế thì cứ cho họ đồn đại luôn một thể. Tôi cầm chiếc mũ tung lên rồi bắt lấy chạy lại chụp vào đầu cô bé đang vỗ tay cười ầm ĩ. Xong, tôi co giò chạy biến đi. Chẳng cần đợi xem cũng đoán biết họ sẽ bàn tán xôn xao dữ lắm. Chỉ hơi lo là từ chuyện con thạch sùng bay đến chiếc mũ bay và trường hợp tôi tự nhiên mất tích, bọn Hoa sẽ nhận định về mọi chuyện xảy ra. Nhưng bọn nó không thể nào tưởng tượng nổi là tôi trở thành vô hình!

Tôi chợt cảm thấy đói dữ dội. Đã quá bữa ăn trưa hàng ngày rồi. Thì ra cuộc sống của người vô hình cũng có những sinh hoạt cần thiết của một người bình thường. Chà, ăn ở đâu bây giờ! Tôi dừng lại trước một quán phở. Mùi xương, thịt ninh, mùi hành tỏi phi bay ra, thơm đến nhức mũi. Bây giờ mà được chén thì đúng lúc quá. Nhưng làm sao mình vào ăn được. Trước hết là phải có... hình và có... tiền. Hai cái đó tôi không thể nào có được nữa. Tôi đành rảo bước đi, như muốn chạy trốn cái mùi cám dỗ kia. Nhưng nó cứ đuổi theo tôi hoài qua các dãy phố. Các quán phở, quán mì vẫn thẫn dạo này hình như mọc ra nhiều vô kể. Tôi đi như người chạy trốn. Và cuối cùng rẽ vào một ngõ vắng. A, quán bánh của bà Ba kia rồi. Bánh chưng, bánh giò của bà ấy ngon nổi tiếng. Không để cho mình kịp suy nghĩ đắn đo, tôi vui vẻ bước vào. Tôi ngồi xuống cái chõng tre quen thuộc. Hầu như tuần nào tôi cũng ghé qua đây ít nhất một lần. Bánh chưng, bánh giò mới lấy trong nồi ra, bốc hơi thơm lừng.

- Bà Ba ơi! Có khách.

Tiếng bà chủ quán vọng ra.

- Cậu Sơn đó hả, tôi ra đây.

Trong lúc chờ bà chủ ra, tôi cầm một chiếc bánh bóc ăn. Tôi đói đến độ có thể bỏ nguyên cả chiếc bánh vào mồm không kịp nhai.

Bà Ba quày quả từ bếp ra. Bà bỗng đứng sững lại như trời trồng, mãi một lát mới kêu lên, không thành tiếng:

- Ối! Ối... con mèo, con chó... Bà con ơi, ối ối, con chó... con mèo.

Bà sắp ngã vật ra. Bây giờ tôi mới sực nhớ, tôi là một người khách vô hình. Cái làm cho bà chủ quán sắp ngất là bà trông thấy chiếc bánh chưng của bà lơ lửng trên không, còn lá gói thì cứ tự bóc ra, rơi xuống đất.

- Tôi... quên, tôi... đói quá. Tôi ăn rồi... tôi trả tiền sau.

Nhưng bà Ba không còn nghe được nữa. Bà nằm vật xuống đất miệng ú ớ. Ối ối con mèo, ối ối con chó...

Tuy lo nhưng tôi cũng buồn cười. Mỗi lúc có điều gì hoảng hốt, bà Ba hay kêu chó gọi mèo. Có vài người hàng xóm nghe động, ghé mắt nhìn sang. Tôi cầm chiếc bánh ăn dở, bỏ chạy. Tôi biết mặt tôi lúc này đỏ dừ. Dầu vô hình, mặt tôi chắc cũng phải đỏ, vì tôi nghe máu dồn lên mặt mà. Sơn, mày đã trở thành một chú bé ăn cắp sao? Chưa kịp làm những chuyện phi thường mà đã phạm những việc đê tiện à. Không đâu! Tôi tìm mọi cách biện hộ cho mình. Sau này trong tôi luôn luôn có một vị trạng sư lúc nào cũng sẵn sàng đứng ra bào chữa cho bị cáo. “Anh hùng có lúc cũng sa cơ. Một chiếc bánh của bà lúc đó còn nặng hơn bát cơm Xíu mẫu ngày xưa. Ngày mai đây tôi làm được những việc lớn cho đời, chiếc bánh của bà hôm nay đã góp phần không nhỏ”. Tuy vị trạng sư đã nói như thế, nhưng miếng bánh cuối cùng cứ nghiền nghiền ở cổ họng. Cái Hoa mà chứng kiến việc này thì nó nói cho không kịp nuốt mặt. Năm ông luật sư cũng không cãi nổi cho tôi. Phải chi lúc bình thường, để khỏi nghe tiếng nói của lương tâm, tôi đã hát vang lên (đó là cách màu nhiệm nhất) nhưng tôi cúi đầu bước đi. Có ai trông thấy mình đâu. Đến mình cũng không trông thấy mình nữa là. Nhưng sao lúc này tôi trông thấy tôi đến rõ thế. Tôi cảm cúi đi, như mình chạy trốn mình. Đúng là mình không thể vô hình với mình được. Chẳng lẽ chỉ có một chiếc bánh chưng lót cái khoảng trống dạ dày mà nó lại làm mình đau đến thế. Nhưng rồi tất cả cũng qua đi, nguội đi. Cơn buồn ngủ

sau đó tới xâm chiếm người tôi. Có lẽ trong mọi nhu cầu của con người, nhu cầu ngủ không làm cho chúng ta phạm tội. Chẳng thế mà nhân loại xưa nay đấu tranh vì miếng ăn chứ có đấu tranh đòi ngủ bao giờ đâu.

Tôi vào công viên tìm một chiếc ghế dài khuất xa đường đi, nằm vắt chân chữ ngũ, nhìn trời xanh lồng lộng trên cao. Tuy tính nghịch ngợm, nhưng tôi vẫn thích những giờ phút thật yên tĩnh để mơ mộng, thả tưởng tượng bay lên chín mười tầng mây. Gió hồ vi vu mát rượi. Nơi này đối với tôi nào có lạ gì. Nhưng sao hôm nay, gió này, nắng này, bóng râm này, cả đến tiếng lao xao của chùm lá trên đầu tất cả như dành riêng cho tôi, cho người khách vô hình. Tôi cảm thấy mình tự do quá, thanh thản quá. Tôi chóng quên đi những chuyện không hay vừa xảy ra và dễ vui với hiện tại. Đó phải chăng là ưu thế của tuổi trẻ, dễ dàng thích ứng với hoàn cảnh, môi trường mới. Tôi lim dim mắt mơ màng. Dường như vừa xảy ra cuộc duyệt binh, không phải đâu, một cuộc giải phóng các tù binh thì đúng hơn: trước mắt tôi hiện ra các cuốn sách giáo khoa, từng cặp, từng chồng cao, các cuốn vở xộc xệch, rách bìa, cuốn góc, các con số, những kí hiệu toán học, những hình tròn với số pi rắc rối, những hình tam giác, hình vuông, hình thoi, chữ nhật, với những hằng đẳng thức không đáng nhớ chút nào, với những phương trình tại sao lúc nào cũng phải có một hai ba ẩn số (làm như con người chưa đủ mệt!). Chúng chen nhau, xô nhau từ trong óc tôi chạy ra vội vàng. Phải từ từ, cần phải xem anh nào ta nên giữ lại, anh nào nên ra trước, ra sau. Trước hết, anh nào thuộc về toán hay tính cứ việc chuồn lẹ đi. Kìa, cậu kia là ai? Các đề tập làm văn thầy giáo ra ở lớp hả? Ôi các cậu không khốc. Chẳng cần lửa các cậu cũng có thể tự bốc cháy, nào, chúng mình gút-bai!

Ai kia nữa? A, những ông vua bà chúa. Những năm nọ tháng kia. Những ngày sinh ngày tử. Những trận đánh lớn, đánh nhỏ, những sự kiện rắc rối kể cũng hay. Tùy đó, cậu nào thích cứ ở, còn những năm tháng cứ bay đi. Óc tớ không thể nào kham nổi. Còn ai trong kia nữa? A, những tên rừng, tên núi, tên sông. Những sông nin sông nín. Anh rộng bao nhiêu, dài bao nhiêu ki-lô-mét mặc anh. Chào các quốc gia to, quốc gia bé, chào các nền văn

minh đã chết và cả nền văn minh chưa tới, xin gút-bai tất cả. Kia nữa, nhanh lên. A! Xin các vị này dừng lại. Những định lý, định đề, định luật, những phản ứng tròn, phản ứng méo, đích danh các ngài ngáo ộp đã bao lần dọa giết em. Cần phải đem các vị ra xét xử. Nhưng thôi, không phải lúc đến ơn trả oán. Chỉ xin các ngài rút cho nhanh với các thứ lũng càn lũng củng, nào đòn xeo đòn bẩy, nào sức rơi lực đẩy - Quái lạ, quả táo thì ai chả thích. Nhưng quả táo của Niuton lại sinh lắm chuyện. Mình mà cỡi trường vừa chạy vừa la thì công an sẽ bắt nhốt vào nhà thương điên, còn ông Ac-si-mét nào đó làm thế thì người ta đưa nhau truyền tụng. Nào đã ra hết cho chưa? Chẳng mấy hồi mà đầu tôi bỗng nhẹ hẫng. Trước mắt tôi như có hàng đàn hàng lũ tù binh. Đúng là những tù binh khốn khổ, mới có, cũ có lồi thối lếch thếch kéo nhau đi. Chào nhé. Đừng buồn. Các bạn từ nay sẽ được tự do. Không việc gì chúng ta phải làm khổ nhau.

Chiến Công Thầm Lặng

Sau cuộc thả tù binh có một không hai đó, tôi có thể long trọng tuyên bố trước toàn thể loài người (các bạn đừng cười tôi ăn nói có hơi khoa trương một chút, vì thực ra ý nghĩa của việc tôi làm vừa rồi còn quan trọng hơn nhiều) rằng tôi là một kẻ tự do nhất trên đời thoát khỏi mọi ràng buộc của xã hội. Tôi đứng trên sách vở, đứng trên trí thức của nhân loại. Tôi cóc cần gì cả, một khi đã trở thành vô hình... Trong niềm vui lâng lâng, tôi ngủ thiếp đi. Giấc ngủ của người tự do, không bị ai quấy rầy mình cả. Lúc tôi mở mắt choàng dậy thì ngoài đường người xe đông nghịt. A, thật là vừa đúng dịp. Hôm nay có bóng đá! Tôi nhớ ra rồi. Chiều nay đội tuyển Hà Nội gặp đội tuyển Hải Phòng. Tôi mê bóng đá tới mức ban ngày đi xem tối về nằm mê đá bóng, sút những cú trời giáng bật gãy cả khung thành đối phương, còn miệng thì hét inh lên làm hàng xóm cũng phải tỉnh dậy. Giá như mọi khi thì tôi và tụi An, Bình đã trèo lên mái nhà của người quen ở cạnh sân bóng xem nhờ. Lần này thì tôi muốn vô bất cứ cửa nào mà chả được. Cả cửa riêng cho các vị lãnh đạo. Chỉ mười phút sau tôi đã ngồi chễm chệ trên nóc khán đài A. Tôi nhìn sang nóc nhà quen. Tôi đoán không sai. Hai đứa bạn nối khố của tôi đã ngồi trên đó từ lúc nào, tôi mừng quá suýt gọi to lên. Nhưng chúng nó làm sao thấy mình được. Mỗi người bây giờ là một thế giới khác, mọi cái đều không thể nào giống nhau. Cho tới chỗ ngồi xem bóng đá này.

Trận đấu bắt đầu sau các thủ tục thường lệ. Phía Hà Nội ngay hiệp đầu được lợi thế gió. Mười phút đầu Hà Nội tấn công ồ ạt. Hay quá. Cầu thủ số 5 tuyệt hết chỗ nói, lấy bóng cứ gợn như không “đưa cho số 7, số 7, số 7 sút! Sút” Tôi gào lên. Trời! “Rùa ơi là rùa. Hồng mẹ nó rồi”. Đúng là số 7

không sút, lúc đó quả bóng chỉ còn cách khung thành Hải Phòng có mười lăm mét. Anh không sút mà chuyển bóng cho số 6 đang chạy bên trái. Số 8 Hải Phòng từ dưới vượt lên chộp lấy bóng, chuyền một mạch về khung thành Hà Nội.

Đúng là rùa. Tôi lấm bầm, còn đang tiếc ngẩn tiếc ngơ thì mấy cái đầu bóng ló lên mái khán đài nhìn quanh quất. Mấy cái đầu nói với nhau:

- Rõ là mình nghe có tiếng hét rất to mà.
- Ừ, đúng là giọng một thằng oắt.
- Chắc là nó nhảy xuống rồi.

Mấy cái đầu lại tụt xuống. Vừa rồi cao hứng tôi đã hét quá to! Phút thứ 25 đội Hà Nội vẫn ở thế tấn công. Đội tuyển Hà Nội trước nay vẫn mạnh ở lối chơi chọc thủng, nhanh gọn, đối phương trở tay không kịp. Số 7 đã lấy được bóng, chuyền cho số 9. Số 9 mất bóng rồi. Anh chàng số 5 của Hải Phòng đáng gờm thật. Số 5 chuyền cho 7, 7 chuyền cho 9. Số 9 chơi được cả hai chân. Hà Nội báo động rồi! Số 9 bắt được bóng và sút một quả trời giáng vào khung thành Hà Nội. Thủ thành Hà Nội bắt dính nhưng phải loạng choạng mất mấy giây. Cả sân vận động reo lên như thác vỡ. Phút thứ 35. Trận đấu càng về sau càng quyết liệt. Bóng chuyền qua lại như đan lưới. Hải Phòng dần giành thế chủ động. Kìa số 6 Hà Nội lấy được bóng đang chuyển cho số 8, số 8 giải cả chân trái đang lừa bóng qua số 5, số 7 của Hải Phòng. “Tuyệt quá! Kìa đưa bóng cho 9. Nhanh lên, số 9! Cẩn thận đấy “Rồi, sút, sút, sút mạnh vào”! Quả bóng như mũi tên bay thẳng vào lưới. A! vô rồi, vô rồi! Hoan hô số 9, hoan hô số 9”! Tôi vừa hét, vừa nhảy lên. An, Bình đằng kia cũng đứng lên hoa tay múa chân loạn xạ.

An, Bình! Tôi vẫy tay gọi chúng nó. Nhưng giữa biển người sôi động hai đứa không nghe thấy gì cả. Mà từ dưới khán đài A các ông bảo vệ và công an trèo hẳn lên. Tôi ngồi im thín thít.

- Quái, rõ ràng nghe có tiếng hét rất to mà.
- Thì tôi cũng nghe tiếng một thằng nhóc. Đúng là thằng bé lúc này. Nó còn chửi tục nữa.
- Vô lý quá. Thế nó biến đi đâu?

- Chẳng lẽ nó có phép tàng hình à? Tức thật.

Tôi cố nín cười. Họ ở lại một lúc không thấy động tĩnh gì rồi đành tụt xuống.

Bây giờ thì tôi phải ngồi im. Cực nhất là những phút chót của hiệp 1 mới thật sôi nổi chứ! An, Bình đứng cả lên, thậm chí An còn tung cả mũ, chiếc mũ bay biến đi đằng nào nó cũng cóc biết. Tôi cố ngồi im cho tới hết hiệp 1.

Giải lao xong vào hiệp 2, lần này tôi đã có một chỗ ngon hơn, không phải ngồi mà đứng ngay trong sân bóng. Cũng không hẳn đứng mà thỉnh thoảng còn chạy theo quả bóng. Xem đá bóng thế này mới thật thú nhất trần đời. Chẳng làm được cầu thủ số 1 thì làm khán giả số 1 vậy. Kìa, quả bóng lăn về phía chân tôi. Lẽ ra tôi né cho nó chạy thẳng ra ngoài biên, nhưng thuận chân tôi gạt nhẹ bóng cho số 6 Hà Nội vừa chạy tới. Số 6 chuyền cho số 9, số 9 dẫn bóng vượt qua số 7 và 8 của Hải Phòng. Cả sân vận động hầu như nín thở. Cầu thủ Hải Phòng ồ ạt kéo về hỗ trợ, nhưng không kịp nữa rồi. Số 9 với tài đá chân trái đã gạt nhẹ quả bóng vào lưới đối phương ghi thêm bàn thắng thứ 2 cho đội nhà ngay ở phút thứ 5 của hiệp 2. Sân vận động vang lên như thác đổ. Tôi thèm đến điên lên muốn gọi báo cho An, Bình biết, trong bàn thắng của Hà Nội vừa rồi có công của tôi. Sau quả thua khá đau đó, đội tuyển Hải Phòng thay đổi đội hình. Họ tiến công như vũ bão. Bóng luôn ở phía sân Hà Nội và đến phút thứ 10, số 8 Hải Phòng ghi bàn thắng đầu cho đội mình. Sân vận động reo ầm như sấm. Tôi nhìn về phía An, Bình. An ngồi yên. Nó đang cay cú. Theo cách nói của Bình thì An nặng đầu óc địa phương. Tôi biết hôm nay nó càng đau hơn vì có anh Thành, anh ruột của nó ở đội tuyển Hà Nội, lúc này cũng có mặt trên sân cỏ. Ngược lại Bình vỗ tay hoan hô nhiệt liệt An phải nắm khuỷu tay Bình kéo xuống. Tôi e hai đứa sẽ choảng nhau mất. Theo Bình thể thao không biên giới. Bên nào có những cú sút hay thì mình hoan nghênh một cách vô tư. Đó là tinh thần thể thao cao nhất. Một bận tôi hỏi nó, nếu có một đội bóng nước ngoài tới hay từ trên sao Hỏa xuống đấu với đội bóng của mình, lúc đó cậu sẽ cổ vũ cả hai chắc. Nó làm thinh. Giá lúc

này tôi ngồi cạnh nó tôi cũng sẽ hăm phanh nó lại... Kia, Hà Nội vẫn tiếp tục bị tấn công. Phải làm sao xoay chuyển tình thế mới được. Tôi cảm thấy mình có trách nhiệm với trận đấu. Phải nhảy vào cuộc mới được. Nghĩa là phải tham gia trận đấu như một cầu thủ thực sự.

Vấn đề là phải thật kín trước con mắt cú vọ của trọng tài, cầu thủ hai đội bóng và hàng vạn khán giả. Tôi theo quả bóng sát nút. Số 5 Hải Phòng đang dẫn bóng tới. Anh ta yên trí trước mặt mình không có ai. Nhưng tôi đã lẹ làng chớp ngay bóng chuyền cho số 6 Hà Nội đang chạy bám đẳng sau. Số 5 đứng ngẩn ra một chút rồi cũng chẳng còn thì giờ mà suy nghĩ, chạy theo quả bóng đang bị số 6 chuyển ngược trở lại về khung thành đội nhà. Số 6 chuyển nhẹ cho số 8, 8 nhận được bóng sút một cú thật mạnh nhưng bóng bay vọt lên khung thành. Cả sân vận động ầm lên. Tiếc thật, nhưng dẫu sao cũng lấy lại được khí thế cho Hà Nội. Cảm thấy mình chơi được rồi, lựa lúc thuận lợi nhất, tôi lấy bóng của đối phương chuyền cho cầu thủ đội nhà hoặc khi gặp dịp bí mật phá bóng không cho đối phương làm bàn. Với cách chơi này, chỉ sau mười phút tham gia trận đấu, thắng lợi nghiêng hẳn về phía Hà Nội. Sân vận động sôi nổi hẳn lên. Chẳng cần nhìn tôi cũng thừa biết An vui sướng tới mức nào. Nó có thể điên lên mất. Nếu nó biết có được tình hình tốt đẹp này là do tôi thì nó sẽ phải cảm ơn tôi, nó sẽ ôm tôi vật xuống hoặc thụi tôi mấy cái rỗ đau. Đó là lúc nó thật sự yêu quý bạn bè. Tính nó vốn thế. An ơi, cậu yên trí hôm nay cậu sẽ hả dạ ra về. Sơn sẽ bằng ưu thế của mình giành phần thắng cho đội nhà. Miễn là - tôi tự nhủ - đứng để cho mọi người biết có bàn chân vô hình đang làm chủ sân bóng. Tuy vậy, cũng có một vài lần cầu thủ cả hai bên tỏ ý hoài nghi, đôi lúc họ bỗng dừng lại ngơ ngác không hiểu có chuyện gì đã xảy ra. Đó là lúc tự nhiên quả bóng đang lăn trước chân họ bỗng chuyển sang một hướng khác hay đang chạy họ nghe có tiếng chân người chạy một bên, thậm chí có thể nghe cả hơi thở dồn dập của tôi nữa. Song cũng nhờ cuộc giao tranh càng về cuối càng quyết liệt nên chẳng còn ai có thì giờ để băn khoăn tìm hiểu. Kia, quả bóng hầu như từ từ lăn trước chân tôi, về mời mọc. Như một phản ứng tự nhiên, tôi nhẹ nhàng chớp lấy bóng rồi vượt qua các cầu thủ dẫn bóng một

mạch về khung thành đôi phương. Tôi co căng định sút một quả mạnh như trời giáng thì tôi bỗng dừng lại. Thủ thành Hải Phòng đứng yên như trời trồng, mồm há ra, vừa sợ hãi, vừa hết sức kinh ngạc. Tôi liếc quanh, hầu hết các cầu thủ hai đội cùng đứng yên như những pho tượng. Trong lúc đó khán giả xôn xao cả lên. Thôi bỏ mẹ rồi! Tất cả chỉ tại tôi! Tôi bỏ bóng tiếc rẻ né sang một bên. Trọng tài từ xa chạy lại cầm quả bóng xoay đi xoay lại xem. Một vài cầu thủ cũng chạy tới. Quả bóng chẳng có một dấu hiệu gì khác. Sau một hồi bàn tán, không ai hiểu làm sao cả, trọng tài đành phải cho trận đấu tiếp tục. Chắc trên kia An, Bình cũng phải ngạc nhiên lắm! Chúng nó sẽ tha hồ tranh luận. Chỉ còn 20 phút nữa, 20 phút quyết liệt. Tỷ số hai bên cho tới phút này vẫn 2 - 1, phần thắng nghiêng về Hà Nội.

Nhiệm vụ của của tôi hôm nay là phải đem lại phần thắng cho đội nhà. A, anh Thành! Anh Thành dẫn bóng, không biết cầu thủ số 9 Hải Phòng đang bám gót sắp lấy được bóng. “Nhanh lên, chuyền bóng ngay cho số 7 bên trái”. Tôi chạy lại nói thầm vào tai anh. Anh mất hồn. Số 9 Hải Phòng thừa cơ chớp lấy bóng rồi chuyền cho số 7. Số 7 cách khung thành Hà Nội có mười mét, chỉ một cú sút nhẹ vào góc trái, ghi ngay bàn thắng cho Hải Phòng, nâng tỷ số lên 2 đều. Tiếng hò reo vang dậy một lúc lâu mà anh Thành vẫn chưa tỉnh. Tôi muốn chạy lại xin lỗi anh. Tại tôi quá hăng, tính tôi vẫn thế mà! Đã chơi là phải chơi hết mình. Thắng An mà biết chuyện này nó sẽ cắn nắn tôi suốt đời. Tôi nhìn về phía An, đúng là nó đang ủ rũ ù rù như gà cắt tiết. An ơi! đừng giận tao. Còn 10 phút nữa, đủ thời gian để lập công chuộc tội. Rồi mà xem. Quả đúng như lòng tôi mong mỏi, ở phía khung thành Hải Phòng quả bóng đang từ từ lăn, nếu để tự do, nó sẽ ra khỏi đường biên. Nhưng tôi đã khéo léo chặn nó lại, rồi tránh ra nhường cho số 9 Hà Nội vừa kịp chạy tới. Số 9, cây làm bàn chỉ cần hất nhẹ, quả bóng cũng bay vào góc khung thành đối phương, nâng tỉ số lên 3 - 2. Thủ thành Hải Phòng đứng im như pho tượng. Không hiểu chuyện gì đã xảy ra... Sân vận động lại ầm lên như bão táp. Vấn đề là từ giờ cho tới phút chót cố giữ đừng để một quả nào lọt vô khung thành của đội nhà là coi như là nắm chắc phần thắng trong tay.

Tôi chạy về khung thành Hà Nội, đứng thủ một góc bên cạnh thủ thành. Hải Phòng tấn công ồ ạt, tràn xuống như nước vỡ bờ. Họ quyết tâm gỡ gạc mấy phút cuối này. Bóng dội về phía khung thành tới tấp. Cả sân vận động hầu như nín thở. Còn hai phút, rồi còn một phút nữa. Một quả bóng sút gần bay vào khung thành. Anh thủ thành bắt bóng không dính bóng lăn xuống đất và theo đà chắc chắn sẽ vào lưới. Tôi nằm xoài xuống hất nhẹ quả bóng ra khỏi khung thành, vừa đúng lúc tiếng còi của trọng tài báo trận đấu kết thúc. Với tỷ số Hà Nội 3 Hải phòng 2. Như vậy là chiều nay tôi đã đem lại phần thắng cho Hà Nội nhưng không một ai biết. Tôi vừa trả một giá đắt. Trong lúc ngã xoài để hất bóng ra ngoài, đầu tôi va mạnh vào khung thành. Tôi nằm lịm đi trong cơn đau điếng người, nhưng vẫn, mơ hồ như nghe cả Hà Nội bùng lên những tràng pháo vỗ tay, tiếng hò reo vang trời dậy đất! Hình như tôi thấy An cởi cả chiếc áo đang mặc tung lên... Thế là cậu bằng lòng rồi nhé. Cậu cứ vui đi. Cậu có quyền vui vì bạn cậu vừa lập được chiến công kỳ lạ... chưa hề có trên lịch sử sân cỏ thế giới...

Chương Này Chưa Đặt Được Tên

Sau trận tham gia đấu bóng đem lại thắng lợi vẻ vang cho đội tuyển Hà Nội, tôi càng tin thêm khả năng vô tận của mình. Ngay chiều hôm đó sau khi nằm một lát cho đỡ đau, tôi hào hứng trở về phố. Bình ơi, An ơi! Các cậu có biết không? Ở bất cứ chỗ nào, trong nhà, ngoài đường, góc phố hay trong quán cà phê, ở đâu đâu người ta cũng bàn tán về trận đấu, trận đấu có mình tham gia. Người ta vui mừng vì đội nhà thắng một phần nhưng phần khác vì suốt trong trận đấu nhất là về cuối, trên sân bóng đã diễn ra những hiện tượng không bình thường, ngoài khả năng của con người. Người ta tranh luận, bàn cãi sôi nổi, mỗi người cố gắng giải thích một kiểu. Đa số cho rằng chắc phải có một sức mạnh, một ý muốn siêu nhiên nào đó ủng hộ đội nhà. Không một ai ngờ rằng có bàn chân vô hình đã góp phần quyết định làm nên thắng lợi này. Lúc đó tôi chỉ muốn kêu to lên, hét to lên với thiên hạ rằng tất cả là do tôi, do thắng Sơn Siriba này. Nhưng thôi! Để làm gì kia chứ? Mình làm việc, lập chiến công lớn đâu phải mục đích để lấy tiếng tăm. Biết bao anh hùng đã hy sinh để xây dựng nên đất nước tươi đẹp này, họ có bao giờ đòi hỏi tên tuổi mình phải được nhắc tới trong sách vở, trên miệng người đời đâu. Nghĩ vậy nên tôi vẫn vui vẻ, càng tự hào với chiến công thầm lặng của mình. Chỉ có điều làm tôi hơi tủi thân là trong lúc các thành viên của đội tuyển Hà Nội đang liên hoan ăn mừng chiến thắng, chạm cốc rôm rả trong khách sạn, thì có một người anh hùng vô danh là tôi đang loay hoay chưa biết sẽ ăn gì và ăn ở đâu. Thế đấy! Đời có những nỗi bất công chua xót. Nhưng chính điều này làm tôi càng thêm tự hào về mình. Các bạn ạ, đôi khi vì sự nghiệp lớn mà phải bỏ qua những việc nhỏ nhặt...

Có lẽ cũng không cần nói thêm rằng buổi truyền hình tối hôm đó thiên hạ náo nức như thế nào. Những người xưa nay không bao giờ biết bóng đá là gì cũng phải chen nhau xem cho được trận đấu trên truyền hình... Tôi chắc cái Hoa cũng không chịu bỏ buổi này. Nó sẽ nghĩ gì nếu nó biết có tôi tham gia? và đã làm xoay chuyển tình thế trên sân cỏ. Có thể không những nó không tán thành, thậm chí còn lên án là tôi chơi không đẹp, không có tinh thần thể thao, thiếu văn hóa. Ồ, tôi không còn lạ gì nó. Chúa cực đoan. Tôi không lo. Lúc đó An sẽ đứng hẳn về phía tôi, mà một khi cậu ta đã cãi thì không cần phải lý lẽ gì hết. Với An, cái lý mạnh mẽ nhất là cãi bừa, cãi lấy được và cuối cùng chân lý bao giờ cũng thuộc về năm đấm...

Vài hôm sau tôi ghé qua nhà. Mẹ tôi ngồi buồn lo, nước mắt chảy tràn. Mẹ đã ngồi như thế này mấy ngày liền rồi sao? Tưởng mấy chữ con để lại đó đủ để mẹ an tâm, tin tưởng ở đứa con trai của mẹ. Tôi còn đang phân vân chưa biết làm cách nào để nói cho mẹ tôi biết thì bọn Hoa, An, Bình bước vào. Hóa ra từ buổi tôi đi, hàng ngày các bạn đi học đều ghé lại thăm, an ủi mẹ tôi.

Hãy nghe Hoa nói:

- Chắc là trốn học đi chơi đâu mấy bữa, bán hết quần áo, đói lại chẳng bỏ về đây thôi. Bác lo buồn làm gì cho hại sức.

Lúc đó tôi chỉ muốn bắt con thạch sùng bỏ vô cổ áo cho nó biết tay. Cái mồm xinh xắn thế nhưng khổ nỗi chỉ chứa toàn cóc, rắn, ếch nhái thôi.

- Hôm đi nó không mang theo quần áo, tiền nong gì hết. Mẹ tôi nói. Cho tới bộ quần áo mặc trên người nó cũng cởi bỏ lại. Chẳng lẽ...

Ý mẹ tôi muốn nói là tôi không mặc quần áo mà ra đường, nhưng bà dừng lại.

Cậu An cười hô hô:

- Có họa là thằng rồ. Chắc là bọn quân khu nào đó rủ rê nhập bọn. Nó mà vô phúc gặp bọn cháu giữa đường, cháu sẽ dẫn cho một trận nên thân rồi lôi về nộp cho bác.

Tôi chỉ muốn cười to lên. Đúng là đồ khoác lác. Ngỡ nó mà đòi chơi nổi tôi. Còn Bình thì đứng im, vẻ mặt trầm ngâm suy nghĩ, thông cảm với nỗi

đau khổ của người mẹ có đứa con hư. Lúc nào nó cũng như ông cụ non. Mẹ tôi nhìn các bạn tôi, từng đứa một rồi buồn rầu nói:

- Bác xấu phước. Sao nó không được như các cháu. Nó chẳng bằng cái móng tay của cháu Hoa!

Ôi mẹ ơi! Con trai mẹ mà mẹ đem ví với móng tay của cái Hoa. Tất nhiên trong cả bọn phải công nhận là Hoa học giỏi. Chắc chắn cái mũi của nó nở phồng ra, mặc dầu cô nàng một mực khiêm tốn:

- Bác nói thế chứ! Cháu bị mẹ cháu rày luôn. Mà bạn ấy cũng có cái tốt, thông minh, chỉ phải cái tội lười học.

Tôi mỉm cười. Cô bé công bằng đấy. Thông minh quá đi chứ. Mà anh nào thông minh thì thường lười học. Trời sinh ra thế. Vừa thông minh vừa chăm học thì sẽ làm chúa tể thiên hạ mất!

- Thông minh mà lười thì cũng vứt đi. An nói.

- Lại còn cái bệnh hay nghĩ ngợi vẩn vơ, đầu óc không thực tế. Mãi giờ Bình mới lên tiếng. Hóa ra các người thi nhau lên án tôi! Trong khi tôi không có lấy dù một chút xíu quyền để cãi lại, ít ra là để bảo vệ mình. Tôi như một kẻ bị người ta buộc lười lại, chỉ có quyền nghe và... chịu đựng.

- Đấy, nó thế đấy - mẹ tôi lắc đầu buồn bã. Ở nhà đổ giúp đỡ bố mẹ được việc gì. Tuy là con trai, nhưng việc lớn việc nhỏ đều chờ mẹ làm cho hết. Thay quần áo cả tháng không giặt, đến lúc hết quần áo sạch, nó lại lôi ra giũ mấy cái rồi lại mặc vào người đi học.

Cái Hoa nhăn mũi lại như sợ mùi quần áo bẩn của tôi xông lên làm nó ngạt thở.

Tôi không giận mẹ nói xấu con mình trước mặt các bạn tôi. Những điều bà nói đó đều đúng. Có điều là các bạn tôi không hiểu điều này, tất cả là do quan niệm của tôi, có thể tóm tắt trong chuyện ngụ ngôn “con Voi và cái kim” chuyện như thế này:

Trong khu rừng nọ một hôm các loài vật tổ chức một cuộc thi: nhặt cây kim dưới đất lên. Tham gia cuộc thi gồm có từ chú sóc nhỏ bé xinh xinh cho tới bác voi to đùng. Sức vóc bác voi mà so với cây kim thì có nghĩa lý gì. Cái vòi của bác ta có thể quắp nâng lên súc gỗ hàng chục tạ. Vậy mà bác

voi đã thua cuộc. Suốt buổi, mồ hôi chảy đầm đìa mà bác không thể nào nhặt nổi cây kim lên khỏi mặt đất.

Chuyện ngụ ngôn đó do tôi sáng tác ra, coi như kim chỉ nam của hành động. Ý tôi muốn nói sức vóc bác voi chỉ có thể nên dùng vào những việc lớn, như vác súc gỗ to. Vấn đề là dùng tài, dùng sức phải cho đúng chỗ. Tôi ước gì được kể lại câu chuyện này cho mẹ tôi và các bạn nghe, nhưng chắc chẳng ai đồng tình với tôi đâu.

Hãy nghe tiếp cô bạn yêu quý lại nói về người bạn vắng mặt của mình:

- Lúc nào anh chàng mò về, bác cứ bỏ đói cho mấy bữa thì đâu lại vào đó ngay.

Đúng là chanh chua!

Lúc đó tôi thèm tới điên lên muốn nói cho mọi người biết thẳng này mà trở về thì không phải bò hay đi bộ đâu. Nó sẽ về có kẻ đưa người đón. Không phải cờ rong trống mở như kiểu xưa mà sẽ có phóng viên báo chí kéo tới chụp ảnh phỏng vấn ầm ầm. Chỉ có điều họ không tài nào chụp được ảnh tôi thôi. Lúc đó mẹ sẽ khóc. Nhưng là những giọt nước mắt vui mừng, tự hào. Tôi nhìn bọn Hoa, Bình, An mà ái ngại cho các bạn. Hãy chờ xem. Có ngày thế nào chúng ta cũng sẽ nhắc lại câu chuyện buổi hôm nay... Nhưng tôi tin lúc đó tôi có nhắc lại cũng chỉ để cho vui. Khi người ta vinh hoa thì hơi đâu mà nhớ lại những ân oán cũ.

Bài Thơ Con Voi

Quái thật! Cứ như một trò ảo thuật vậy. Dường như vừa nhắc bóng tôi là những việc lớn lao phi thường thi nhau trốn hết. Chúng nó cũng vô hình như tôi sao? Suốt mấy ngày qua tôi lang thang hết phố này qua phố khác. Các bạn đừng vội nghĩ tôi còn thì giờ để rong chơi. Tôi chẳng từng nói tôi đang mang một trách nhiệm nặng nề trên đôi vai đấy sao. Danh dự và nghĩa vụ thôi thúc. Do đó tôi càng quyết tâm đi tìm những việc phi thường càng sớm càng tốt. Nhưng quả thật chưa thấy có việc nào đáng cho tôi làm cả. Không phải trên các phố tôi qua lại hàng ngày không có những việc nên làm. Nhưng khổ nỗi, tôi vô hình cốt để làm những chuyện lớn lao kia.

...Một tốp các cô choai choai đạp xe, vừa đi vừa chuyện trò râm ran. Chẳng hiểu do nghịch ngợm hay vô ý, chiếc mũ của một cô bay xuống đường ngay sát chân tôi. Phải chi lúc bình thường thì đây là một dịp để tôi lấy cớ trêu chọc, nhưng nổi máu ga-lăng, tôi cúi xuống nhặt rồi từ tốn bước tới trao cho chủ nhân của nó, một cô bé xinh tẹo, có hai lúm đồng tiền ở má và đôi mắt bồ câu, tôi chuẩn bị sẵn câu nói lịch sự: “Không có gì đâu, việc vặt ấy mà”, lúc cô bé lí nhí cảm ơn tôi. Nhưng chiếc mũ chưa kịp tới tay cô bé thì cả tốp bất thần kêu thất thanh lao xe chạy biến đi, có cô bé quăng cả xe chạy bộ. Còn cô bé có chiếc mũ thì sợ quá, mặt tái xanh tái xám ngã dúi xuống đường. Tôi vội vàng ném chiếc mũ vãi xuống đất. Thật là làm ơn nên tội, tôi muốn chạy tới nâng cô ta dậy, xin lỗi nhưng sợ cô bé sẽ chết mất.

Đấy! Ngay cả những việc bình thường đó, bây giờ cũng không thể nào làm được. Như vậy là từ nay trở đi đời chỉ cho phép tôi được làm những

việc lớn lao phi thường? Tôi vừa đi vừa suy nghĩ và bỗng ứng tác được bài thơ sau đây, mà tôi gọi là bài thơ về “những công việc của bác Voi”:

Những việc làm nhỏ nhoi

Nhặt cây kim dưới đất

Đâu cần tới sức voi

Tôi với bác chẳng khác

Việc lớn đang chờ tôi.

Súc gỗ to chờ bác.

Bài thơ con voi đã an ủi tôi trên bước đường lập nghiệp.

Bài thơ có thể không được hay lắm! Nhưng tôi làm thơ là cốt để bày tỏ chí khí của mình, một cách a-ma-tơ, chứ không cốt để làm anh thi sĩ, mà bình sinh tôi vốn không ham.

Nhưng kể ra phải công nhận ứng tác của tôi cũng khá đấy chứ. Vẫn vèo nghiêm chỉnh ra phết. Dầu không ham nhưng tôi vẫn thích bài thơ của mình, vừa đi vừa ngâm ngợi bài thơ cho tới lúc chân bước vào rạp chiếu bóng lúc nào không hay.

Tuần này các rạp chiếu mấy phim trinh thám thật chúa. Phim kiếm hiệp đuổi bắt đánh nhau, chỉ nghe tên cũng thấy mê li rồi. Cũng có vài rạp chiếu loại phim tình cảm, theo tôi loại phim này chỉ nên dành cho phụ nữ, họ tới đây cốt để tìm những sự mùi lòng, cho nước mắt có chỗ chảy ra, làm như trên đời không còn có chỗ nào tốt hơn để họ được khóc. An cũng đồng quan điểm với tôi về vấn đề này. Hoa kịch liệt chống lại. Nó bảo tôi là hồ đồ, có những quan niệm thẩm mỹ lệch lạc, và nhất là có thiên kiến không đúng về phụ nữ. Tất nhiên tôi không bao giờ thèm tranh luận với nó. Vì có cãi cũng không nổi. Phải công nhận về kiến thức văn học và xã hội, nó được trang bị khá đầy đủ. Còn Bình thì: “Theo mình loại phim nào cũng tốt cả, vấn đề là phim hay, cứ gì phải là phim tình báo, đánh nhau...”. Nó nói bao giờ cũng có lý, nhưng tôi không thích chút nào. Thà cứ như An, hoặc thế này hoặc thế nọ.

Chỉ có mấy ngày mà số lượng phim và các vở diễn sân khấu tôi xem nhiều hơn cả mấy năm cộng lại. Có những phim hay, người ta xếp hàng từ sáng sớm, đuôi kéo dài tới cuối phố, hoặc phải mua vé chợ đen giá gấp 10, 20 lần, thì tôi hai tay rút túi quần thản nhiên đi ngang qua người soát vé bước vào rạp (nói rút túi quần cho oai chứ thật ra tôi chẳng có mảnh xiu vải nào che thân cả), cũng có lần tôi bắt gặp bọn An, Bình, Hoa sắp hàng mua vé (Ghét thật! Lúc nào chúng nó cũng đi với nhau). Đúng là An và Hoa đang cãi nhau về một vấn đề gì đó. Lúc nào bọn họ cũng có chuyện để cãi nhau nhưng không rời nhau nửa bước. Còn Bình thì sắp hàng vừa chăm chú đọc truyện vừa lắng nghe các bạn tranh luận, thỉnh thoảng lại lên tiếng ủng hộ cái Hoa, phải chi lúc bình thường tôi đã nhảy vào cuộc, đâu không rõ đúng hay sai, hay thậm chí không hiểu gì cả, bao giờ tôi cũng đứng về phía An, chống lại Hoa, cãi chày cãi cối, chỉ cốt hạ cái Hoa cho bằng được. Bình khác tôi. Nó thiên về các bạn nữ. Có lần tôi tức quá quát vô mặt nó: cậu là đồ nịnh đầm! Hôm đó thay vì làm tỉnh như bản chất lâu nay nó vốn thế, nó quai cho tôi một cú như trời giáng vào hàm làm tôi ngã dúi xuống đất. May lúc đó các bạn xúm vào can, nếu không hai đứa choảng nhau to. Nhưng không vì thế mà chúng tôi không thân nhau. Tôi nghiệm thấy càng khác tính, càng trái ngược tính nết càng muốn gần nhau. Hình như đó là điều cần thiết để người nọ bổ sung cho người kia. Bây giờ thì tôi không được quyền ở trong nhóm các bạn nữa, tôi đã thuộc vào “một thế giới khác”, thế giới siêu nhiên... Điều này làm cho tôi vừa tự hào, vừa buồn. Nhưng còn cách nào khác không thể vừa thế này lại vừa thế nọ. Những súc gỗ to, những công việc phi thường đang chờ anh phía trước. Tôi tự nhủ và tự động viên mình.

Những Tiếng Kêu Cứu Gặp Nhau

Tuổi trẻ hiếm khi có những nỗi buồn vô duyên cớ (như một nhà thơ từng nói). Vậy mà suốt tuần qua tự dưng tôi cảm thấy buồn. Dường như mình đã đánh mất một cái gì. Mà tôi thì nào có gì để mất đâu. Trái lại tôi được vô hình, được tự do thoát khỏi mọi ràng buộc của xã hội. Hoàn toàn không có một tấm biển cấm đường hay một ngọn đèn đỏ trước mặt. Vậy mà nhiều lúc tôi cảm thấy hụt hẫng, lòng trống rỗng. Rất tiếc trên đời không ai có thể xây bức tường để ngăn chặn nỗi buồn lại. Ừ, giá lúc này mà có bọn An, Bình nhỉ. Chỉ cần được cãi nhau với tụi nó nhất là với An cũng đủ khoái rồi. Đôi khi lại còn một thoáng nhớ mơ hồ... Hình ảnh Hoa lại chập chờn trong lúc thức, lúc ngủ. Ở hay, trước kia có bao giờ thế này đâu. Đôi khi lại còn xung khắc với Hoa nữa. Hai đứa cứ như nước với lửa... Vậy mà... nhiều lúc không định mà chân cứ hướng tới cổng trường đứng chờ giờ tan học. Nép ở cổng chờ bọn Hoa ra. Không cần mở mắt cũng biết bọn họ đang đi hướng nào. Hoa đi giữa. An, Bình kèm hai bên như Triển hộ vệ (Triển Chiêu trong Bao Công), Bình đã thay thế chỗ tôi trước đây! Ôi, giá tôi được trở về vị trí cũ của mình... Vừa nghĩ vậy, tôi lại tự mắng ngay mình! Ồ, Sơn ơi, hóa ra rốt cuộc anh chỉ là một thằng hèn. Thế mà cứ một hai muốn làm người anh hùng, làm nên những việc lớn lao phi thường. Ừ, tại sao tôi, thằng Sơn này không thể vượt qua những chuyện thường tình như thế nhỉ. Đúng rồi, suýt nữa tôi reo lên. Chẳng cần là một bác sĩ chuyên khoa giỏi, tôi cũng chẩn đoán được bệnh của mình. Tôi nhớ có ai đó nói: “Hãy cho tôi một cái đòn xeo, tôi sẽ bẫy nổi vũ trụ”. Cái đòn xeo đó với tôi lúc này chính là người đồng chí, người bạn đồng hành sẽ cùng với tôi chung vai sát cánh suốt đời với tâm nguyện làm nên những việc lớn có ích

cho đời. Người đó không thể anh A, anh B... Nhà bác học. Ôi, hãy giúp cháu với. Tôi bật cười. Vạn tiếng kêu bây giờ cũng không lọt tới tai bác ấy. Số máy điện thoại của bác ấy đây rồi. Tôi cầm máy điện thoại hồi hộp quay số. Chỉ cần đầu dây bên kia có tiếng nhà bác học, mọi việc sẽ diễn ra tốt đẹp. Bỗng chốc hình ảnh các bạn An, Bình, Hoa mờ đi. Tôi mỉm cười. Có vậy mà mình không nghĩ ra suýt nữa thì lạc lối. Quả nhiên đầu bên kia có tiếng đăng đăng rồi một giọng nói rất lạ cất lên:

- Alô. Xin lỗi ai gọi đây ạ! A, giọng một chú bé.

- Tôi hỏi thăm nhà bác học có ở nhà không?

- Bác ấy không có nhà.

Tôi hỏi giọng gấp gáp:

- Đẳng ấy có biết lúc nào bác ấy về không?

Giọng nói đầu dây đẵng kia run run.

Chẳng biết lúc nào... cậu bé bỗng bật khóc. Nếu bác ấy không về thì em chết mất.

- Kia, cậu làm sao thế... Bác ấy phải về chứ?

- Em khổ quá. Chú bé vừa nói vừa khóc. Anh có thể tới đây cứu em được không? Ôi, anh làm ơn giúp đi.

- Đẳng ấy có thể nói cho tớ biết việc gì không?

- Chuyện dài lắm. Khó nói qua điện thoại. Ôi, anh tới mau đi. Em khổ quá, em bị mất... Chú bé khóc hu hu.

- Có phải đẵng ấy bị mất cái gì quan trọng phải không?

- Phải... mà không phải... Lại khóc. Trời, sao tôi khổ khổ thế này.

Trước mắt tôi hình dung ra cảnh chú bé bị trói vất lăn lóc một góc, còn bọn cướp đang lục tung đồ đạc tìm vàng bạc châu báu, tôi sẽ với khả năng vô hình của mình ra tay nghĩa hiệp làm cho bọn kẻ cướp táng đờm kinh hồn, mỗi đứa mạnh ai nấy chạy. Nghĩ vậy tôi nói vào máy:

- Dẫu gì thì gì, đẵng ấy cũng phải tìm mọi cách tìm chân bọn cướp lại. Tôi sẽ cho lũ chó ấy biết tay. Chỉ nhanh đường cho tớ đi.

Tôi áp tai vào máy nghe.

Đúng là những nỗi khổ gặp nhau! Tôi nghĩ.
- Xong, tớ sẽ có mặt ngay.

Chuyện Lạ Xảy Ra Trong Ngôi Nhà Bác Học

Khoảng nửa tiếng sau tôi đã có mặt trước một ngôi nhà cổ. Đó là một ngôi nhà ba gian, nhìn bề ngoài trông giống như ngôi miếu cổ, tường phủ rêu xanh, rêu đỏ, quanh vườn cây cối mọc um tùm, mảnh sân nhỏ trước nhà cỏ mọc lan tới hè. Cánh cổng sắt chỉ khép hờ. Nhà có chuông làm bằng ống bơ chắc trong có mấy viên sỏi kêu lanh canh báo có khách tới. Tôi chưa kịp giật chuông thì có tiếng chó sủa. Không phải một mà có tới vài ba con với các giọng sủa khác nhau. Tôi nhảy lùi đưa mắt nhìn quanh, chẳng thấy có một bóng con chó nào chạy ra cả. Nhưng lại có con suýt chồm lên người tôi. Tôi bẻ vôi một nhánh cây quơ đi quơ lại xua đoàn chó vô hình rồi vôi trèo lên trụ cổng. Trong nhà bỗng có tiếng gọi, chúng mới chịu thôi. Bốn bề trở lại im vắng, một nỗi im ắng đến rùng rợn. Một vài tiếng sột soạt lướt trên cỏ, trên đám lá nhưng chẳng thấy bóng một con vật nào cả. Một thế giới ma quỷ. Tôi nhảy xuống đất tìm lối vào nhà. Cỏ dại mọc lan ra con đường rải sỏi. Tay vẫn cầm cành cây. Tôi bỗng nhảy căng lên. Tôi vừa giẫm lên một bộ xương... răn khoanh tròn. Nhưng bộ xương không nằm im mà trườn dài ra rồi lướt êm như ru trên đám cỏ ngậm sương. Đúng là một chú răn đang nằm sưởi nắng nhưng phần mềm đã biến đi chỉ còn lại bộ xương. Vậy là trong ngôi nhà này còn có nhiều động vật khác không trông thấy được. Tôi dò dẫm từng bước một. Chiếc gậy khua khua phía trước như người mù dò đường. Rốt cuộc tôi đã tới cửa lớn. Cửa cũng chỉ khép hờ.

Nhà vắng, chắc chủ nhân còn ở dưới bếp. Tôi đảo mắt nhìn quanh phòng. Nhà đầy sách vở, chai lọ. Sách trên giá kê sát ba bức tường. Sách trên

giường, dưới gầm bàn. Và chai lọ, đủ cỡ với các hình thù kì quái, ngổn ngang trên bàn, trên giá. Có cái còn đang trên bếp... Nhà có một chiếc tủ đứng. Cửa tủ cũng hé mở.

Tôi bỗng giật mình suýt ngã. Từ dưới bếp đi lên một bộ xương... người. Tôi hét lên. Bộ xương bỗng dừng lại. Cái đầu lâu không mắt, không mũi, không mồm, chỉ có bộ răng trắng hếu, quay đi quay lại vẻ như đang tìm kiếm ai đó.

- Kìa, tôi nghe có tiếng ai trên này mà.

Một lát hẳn lại lấm bẫm.

- Hay là mình nằm mơ chẳng?

- Không phải đằng ấy đang nằm mơ đâu, bạn đang nói chuyện với tớ đấy.

- Nhưng đằng ấy trốn ở đâu ra đi. Đừng dọa tớ, nếu giúp được tớ thì giúp. Tớ đang khổ lắm.

Tôi bèn hỏi sau khi kịp hiểu chuyện gì đã xảy ra đối với bộ xương, tôi lấy lại tinh thần:

- Thế bọn cướp biến đi đâu cả rồi? Đằng ấy bảo bị mất cái gì kia mà

Cái sọ người trắng hếu lắc lắc.

- Chẳng có bọn cướp nào cả. Chỉ có da thịt em bị mất thôi.

Tôi chợt hiểu ra một phần.

- Này, có phải nhà bác học dùng anh dưới dạng bộ xương người để giữ bí mật các công trình nghiên cứu của ông ta như những vua chúa ngày xưa thường chôn theo những người sống dưới các hầm mộ để giữ các kho báu. Đằng ấy có biết chuyện ngôi mộ của Tần Thủy Hoàng không? Ông vua Tàu đó lúc chết đã cho chôn sống hàng nghìn lính để bảo vệ kho báu của mình dưới lăng mộ.

Bộ xương khóc hu hu:

- Em không phải bộ xương người chết đâu. Bác em nghèo. Anh cứ nhìn nhà cửa thì biết. Bác ấy làm gì có của nả mà canh với giữ.

Ừ, lúc bước vô trông thấy cảnh nhà tôi biết ngay nhà chẳng có của nả gì ngoài chai lọ sách vở.

Tôi từng nghe chuyện về các nhà luyện đan thời Trung Cổ. Họ luyện chì ra vàng và tìm kiếm thuật trường sinh. Nhưng tất cả các nhà hóa học đó đã thất bại. Hầu hết họ chết sớm và chết trong sự nghèo túng. Còn nhà bác học của tôi. Ông ta không có tham vọng giàu có! Không ham trường sinh bất tử. Nhà bác học muốn biến con người thành vô hình! Thành một sức mạnh siêu nhiên, quý hơn vàng bạc, quý hơn cả sự trường sinh.

- Thế mà trước lúc tới đây tớ cứ tưởng đằng ấy bị cướp.

- Trời ơi, anh hãy cứu tôi.

- Làm sao tớ có thể cứu một bộ xương người... biết nói. Cậu đã nhờ nhầm chỗ rồi. Theo tớ bây giờ cậu nên gọi 113. May ra các chú ấy có cách giúp cậu.

- Không, không thể được. Em biết các chú có tới cũng không làm gì được. Mà lại gây rắc rối cho bác em.

- Tự dừng sao lại xảy ra cố sự này... thế da... thịt cậu biến đi đằng nào? Ai róc hết da thịt cậu?

- Không, em còn nguyên da thịt có điều không ai trông thấy được. Anh đừng sợ... anh cứ ra ngoài nói chuyện với em. Em đang còn đi học mà, chỉ vì em trót dại.

- Này, tớ đã đoán ra một phần rồi. Tôi cố nín cười.

- Kìa, anh trốn ở đâu mà em không trông thấy.

- Tớ đang đứng trước mặt đằng ấy, tôi bước lại nắm bàn tay bộ xương lắc lắc.

Bộ xương hoảng hốt lùi lại:

- Trời ơi... Chẳng lẽ anh... cũng vô hình sao. Hoá ra anh cũng là nạn nhân của bác em... Vậy làm sao anh cứu em được!

- Nãy giờ cậu đang đứng trước một đấng vô hình. Bác ấy là ân nhân của tớ. Lúc bước vô nhà, nhìn cảnh nhà bác ấy mình có ý nghĩ kẻ trộm mà vào nhà này chắc chắn sẽ được chủ nhân vui vẻ bảo: “Nếu thích anh cứ tha hồ tìm, nhưng tôi e anh sẽ không kiếm chác được thứ gì đâu”. Đằng ấy biết không, lòng tớ cảm thấy rưng rưng. Nhà bác học hy sinh cả một đời, sống

trong cảnh nghèo túng để đạt được một kết quả rực rỡ: Có một người vô hình đang đứng trong căn phòng này! Nếu mai đây tớ làm nên nghiệp lớn, thì chắc chắn ngôi nhà này sẽ trở thành viện bảo tàng. Trước cổng sẽ treo biển đồng khắc dòng chữ: “Ở đây khai sinh người vô hình đầu tiên của loài người”.

- Và một bộ xương người sống nữa! Hắn bỗng khóc to. Trên khắp thế gian này không tìm ra một bộ xương người sống thứ hai nữa. Thà em chết đi còn hơn.

Tôi bỗng cười:

- Đây, có phải chú uống trộm thuốc của bác ấy không, nhưng còn thiếu viên thứ ba nữa.

- Vâng... bây giờ thì em chẳng còn biết làm sao thoát khỏi tình trạng này. Suốt ngày không dám ra khỏi ngõ.

- Bây giờ chú hãy kể vì sao nên nông nổi này.

Cảm thấy tin cậy ở tôi, hắn kể giọng chân thành.

- Đây là nhà ông bác họ. Quê em ở thành phố cảng. Một hôm em lên nhà bác, cũng định bỏ nhà đi ít bữa, em không ưa bà dì ghẻ em. Các chuyện cổ đều nói dì ghẻ ác, em quen với điều đó quá rồi. Em nói dối với bác là dì ghẻ ác lắm, bố cháu rất sợ bà. Bác ấy không tin. Bác bảo, một người có râu quai nón như bố em thì làm sao sợ vợ được.

Tôi bật cười - Ở phố tớ có mấy vị tóc râu nối liền một dải, không còn biết chỗ nào bắt đầu râu, chỗ nào chấm dứt tóc mà cũng sợ vợ một phép, thậm chí vợ đánh không dám kêu.

- Em thường rình để ý thấy bác lấy thuốc cho các con vật trong nhà ăn. Ăn xong chúng biến dần mất. Em đoán biết đó là các viên thuốc làm cho cơ thể trở nên vô hình.

- Thế rồi nhân bác ấy đi vắng...

- Vâng, em lấy trộm hai viên. Cái bữa uống xong thuốc, em yên trí mình đã trở thành vô hình, nhưng đến lúc đứng trước gương, em bỗng thấy một bộ xương người từ trong bóng tối bất ngờ hiện ra như muốn vồ em. Em sợ

qua ngất đi. Tỉnh dậy mới biết đó là mình. Em biết còn thiếu một viên thứ ba, nhưng tìm mãi không ra. Nếu bác ấy không về nữa thì suốt đời em phải luôn luôn như thế này. Có một bữa tối buồn qua, em mò ra đường, hy vọng bóng tối sẽ che chở em. Lâu ngày mới được ra đường, em vui quá, quên mất mình là ai, cứ thế bước tràn tới chỗ đông. Không dè vừa thấy em hiện ra, cả phố chạy loạn lên. Em sợ sức nhớ tới tình trạng của mình, chạy ngược lại, núp vào bụi rậm. Có mấy anh chị thanh niên đi qua cãi nhau. Anh này bảo bộ xương vừa dưới mồ buồn quá chui lên. Anh khác bảo chắc chắn hẳn từ trong hòm kính của Viện bảo tàng lịch sử nào đó chui ra, tò mò muốn biết ngày nay thiên hạ sống ra sao.

- Đây, một người nói, nếu lúc đó bọn mình ném cho bộ xương chiếc bánh mì kẹp thịt, liệu bộ xương có ăn không nhỉ?

- Có! Bây giờ các người ném cho hãy còn kịp đấy. Em hét to lên, cả bọn sợ quá vất cả túi thức ăn rồi chạy bán sống bán chết. Em ra nhật về để dành ăn được mấy bữa, từ đó không dám mò ra đường nữa.

Tôi cười rũ ra vì câu chuyện bộ xương đi dạo phố.

- Bây giờ làm cách nào anh? Bộ xương hỏi.

- Hoặc là cậu phải trở lại làm người bình thường như mọi người, hoặc là cậu sẽ là một người phi thường, một người vô hình phi thường. Chỉ có vậy thôi.

- Nhưng theo anh làm người vô hình có thích không?

- Không phải chuyện thích hay không thích. Mà vì một lẽ sống cao hơn, phục vụ cho một mục đích cao cả... Ta sẽ làm những việc mà người khác không thể nào làm được. Bộ xương bỗng đứng dậy, giơ cánh tay toàn xương ra cho tôi. Tôi nắm chặt tay nó bóp mạnh.

- Ô kê, em sẽ theo anh, vô hình tới suốt đời. Bộ xương nói - Giọng chắc nịch.

Tôi mừng rỡ.

- Cậu là tay chịu chơi.

Bộ xương như sức nhớ.

- Nhưng anh bảo làm sao có được viên thuốc màu vàng anh nói đó. Nhờ không có thì sao.

Thế là cả hai chúng tôi bới tung phòng thí nghiệm của nhà bác học. Tìm mãi từ sáng tới trưa, rồi từ trưa tới tối cũng không thấy, tất cả các chai lọ đều mở tung ra. Nhưng tất cả đều vô vọng.

Tối, cả hai đói rã. Trời mưa lâm râm. Tôi đội nón mò ra đường kiếm cái ăn. Những người bán hàng rong trông thấy cái nón đội mưa lù lù tới nhìn sững sốt rồi ù té chạy. Tôi tới nhón nơi này chiếc bánh chưng, nơi khác vài ổ bánh mì, cũng không quên để lại tiền hoặc mẫu thư viết sẵn. “Xin tha lỗi cho tôi. Bát cơm Xíu mẫu, nhớ ơn nghìn lần”.

Có hôm tôi về tay không. Bộ xương hỏi:

- Hôm nay không có gì phải không anh?

- Ừ, gắng nhịn một hôm. Mai tớ sẽ tìm cách khác.

Đói và rét.

Để đỡ lạnh, tôi mặc cái áo khoác của nhà bác học. Hai đứa ôm nhau ngủ.

Cuộc Đụng Độ Không Chờ

Ngày lại ngày, bộ xương hết ra cửa lại vào. Tuy không trông thấy nét mặt của hắn nhưng cũng biết hắn vô cùng thất vọng.

Thình thoảng hắn lại hỏi tôi:

- Nếu bác ấy không về thì anh bảo tôi phải làm sao? Cứ thế này thì tôi không bằng một tù binh, tù binh còn được ngày 2 bữa.

Tôi đành phải an ủi hắn:

- Thế nào bác ấy cũng về. Có lẽ bác ấy bận một việc gì đó.

- Chưa lần nào bác ấy đi lâu như vậy. Em chỉ sợ bác ấy bị làm sao... Dọc đường, hàng ngày biết bao nhiêu chuyện không may xảy ra. Nếu vậy suốt đời em mãi mãi là một bộ xương... Nói xong hắn lại khóc. Rồi hắn lại nói:

- Nếu không có anh trong những ngày này thì bộ xương như em cũng đã chết khô rồi.

- Điều chủ yếu là chúng ta không mất hy vọng. Tôi nói, có ngày chúng ta sẽ thực hiện được ước mơ.

Rồi dường như trời chẳng phụ công chờ đợi, một buổi sáng bỗng nghe chó sủa. Không phải tiếng chó sủa bình thường mà một đàn chó gâu gâu mừng rỡ. Bộ xương đang ngồi ủ rũ bỗng nhảy phắt một bước ra ngoài cửa, nhưng, nghĩ sao hắn lại trốn vào một góc kín. Hắn thì thào:

- Ôi, bác em đã về. Nhưng trước mắt em hãy tạm thời trốn bác ấy. Em lo quá. Tôi ngồi im quan sát. Bước vô nhà đúng là nhà bác học tôi đã gặp một tháng trước. Hôm nay trông ông cụ có vẻ bơ phờ mệt mỏi hơn.

- Hùng ơi. Thăng Hùng đâu rồi?

Từ trong chỗ núp bộ xương từ từ ló ra. Ban đầu là cái sọ trắng hếu, rồi xương cổ, xương lồng ngực...

Ông cụ không tin ở mắt mình, cứ dụi mắt. Tới lúc bộ xương đã đến trước mặt cúi đầu thì ông cụ hết cả hồn, lùi lại mấy bước kêu lên.

- Không, không phải. Không thể nào có chuyện đó. Nó không phải là đứa đại.

Bộ xương khóc:

- Nhưng thưa bác. Cháu đã lỡ đại. Bác tha lỗi cho cháu, cháu chỉ trót một lần này thôi. Bác ơi, cháu chết mất...

- Chết rồi! Tại sao cháu đại đột thế?

- Thưa bác, bác cứu cháu!

- Cứu, cứu bằng cách nào hả?

- Bác cho cháu viên thuốc làm biến nốt bộ xương này đi.

- Không, không thể được. Nhà bác học kêu to. Một lần sai lầm đã là quá lắm rồi. Ông nói tiếp có phần dụi lại, ta đã ngu ngốc, tàn nhẫn, cách đây một tháng đã biến một đứa trẻ thành một tên ma cà bông - Tội ta đáng treo cổ. Bây giờ... ta đang không biết làm cách nào tìm ra nó và cứu nó được đây. Thật khốn khổ cho thằng bé, từ đó lương tâm ta không ngừng cắn rứt. Ôi, khốn khổ thân ta!

- Thưa bác nó đang ở đây. Nó không có gì đáng cho bác phải thương hại nó cả. Tôi cười và kêu to lên.

Nhà bác học lùi lại nhìn quanh quất:

- Há cái gì vậy? Vậy chính ra... Ông chợt nhận ra giọng nói quen thuộc.

- Chính là cháu. Tôi vừa nói vừa cầm tay ông cụ lắc mạnh, và bóp thật chặt như ngày nào đến nỗi ông cụ kêu lên tôi mới bỏ tay ra.

- Bác còn nhớ cháu chứ?

- Nhớ, nhớ... nhớ cả cái bắt tay của cậu. Vậy hoá ra cậu, này... không phải cậu tới bắt đền tôi đấy chứ? Ta nói trước ta không có cách gì trả lại hình cho cậu được đâu.

- Cụ khỏi lo điều đó, cháu muốn cụ giúp cháu một lần nữa.

- Chẳng lẽ cậu muốn vô hình hơn nữa hay sao? Cậu còn trong suốt hơn pha lê, không có một loại kính quang học nào có thể phát hiện ra được cậu.

- Cụ ơi, cháu không đòi hỏi hơn gì nữa cho cháu đâu. Cháu muốn hỏi cụ bộ xương khốn khổ kia bây giờ cụ định xử trí sao? Tất nhiên cụ không nỡ biến nó thành kẻ giữ nhà cho cụ, mà nhà của cụ thì chẳng có gì đáng giữ cả.

Đúng là cụ già bối rối thực sự.

- Một là cụ trả lại hình cho nó. Tôi nói.

- Trả lại hình ư? Một việc hầu như không thể làm được.

- Vậy chỉ còn cách cuối cùng, cụ hãy biến nốt bộ xương khốn khổ khốn nạn kia đi.

Nhà bác học lắc đầu quây quây:

- Không, một người vô hình đã là quá lắm rồi. Ta không thể, không có quyền làm thêm bất cứ một việc gì nữa.

- Cụ có thể và cụ phải làm. Tôi nói như ra lệnh. Cụ biết đấy, bây giờ thì cụ không thể không nghe cháu!

- A... Cậu định... Giọng ông cụ bỗng run run...

- Từ nay sẽ có hai người vô hình trên thế gian này! Cụ biết đấy. Một người bình thường phải chịu nỗi cô đơn sẽ khổ như thế nào. Huống chi kẻ đó lại không hình. Cụ thử nghĩ xem.

- Ta tưởng một mình anh thế là đủ rồi.

- Thêm một người nữa bọn cháu sẽ làm nên điều kỳ diệu. Cụ giúp chúng cháu đi. Tôi đâu dụi. Ngày mai trên bức tượng đài kỷ niệm, người ta sẽ ghi tên cụ, bố đẻ của hai người vô hình đầu tiên trên trái đất.

- Ta không cần tên với tuổi. Ta nói lại sẽ không có thêm một kẻ vô hình nào khác nữa. Ta biết cháu ta nó chẳng ham làm những việc phi thường. Anh đừng rủ rê nó, vừa nói cụ vừa đi tới máy điện thoại.

- Cụ định báo công an hả? Cụ không biết rằng khi công an tới đây thì người bị bắt trước tiên là cụ. Cụ sẽ nói với họ thế nào về bộ xương kia.

Nhà bác học thất vọng bỏ máy xuống. Tôi cảm thấy mình đã nắm được đàng chuôi. Tôi cố tiến thêm một bước nữa.

- CỤ bỏ ra viên thuốc màu vàng, sau đó mọi việc đều êm xuôi. Còn nếu không thì... Tôi trở lại giọng đe dọa.

- Bác cứ ném viên thuốc đó cho cháu đi. Bộ xương cất tiếng nói. Hay dở mặc cháu. Dầu sao thì vẫn còn hơn với bộ xương này, cháu sẽ chẳng làm được gì cả. Thà bộ xương thật nằm trong tủ kính viện bảo tàng còn sướng hơn. Nó khóc! Thấy ông bác còn tần ngần nó nói thêm. Tại cháu gây ra. Dầu thế nào cháu cũng xin hứa không một chút oán trách bác!

Nhà bác học nhìn bộ xương thẳng cháu một lúc lâu rồi lẳng lẳng lấy trong túi áo trong cùng ra một viên thuốc... Đúng là viên thuốc màu vàng.

Tay run run, ông ta đưa viên thuốc cho bộ xương.

- Cháu uống đi. Dầu sao cũng là lỗi tại bác, giọng ông cụ run run.

Bộ xương cầm viên thuốc nhưng chưa uống ngay, câu nói của nhà bác học làm cho nó phân vân:

- Thưa, bác nói thế nghĩa là sao ạ?

Tôi thấy cần phải trấn an nó ngay:

- Đó là viên thuốc cuối cùng, bác ấy giấu kỹ là để dành cho bác ấy. Cậu sẽ là người vô hình cuối cùng trên thế gian này. Tôi cúi sát vào tai nó thì thầm, cậu bỏ vào mồm ngay đi. Đừng để bác ấy kịp nghĩ lại. Cậu không biết đặc tính những người có tuổi thì hay nghĩ lại lắm.

Bộ xương bỏ viên thuốc vào mồm, rồi nuốt ực. Viên thuốc lơ lửng trong không khí rồi nhòe ra một màu vàng loãng. Tiếp đó màu vàng của viên thuốc biến mất cùng lúc với các phần xương trong cơ thể. Bộ xương mờ dần, cuối cùng chỉ còn là một nét sương mờ rồi biến hẳn. Mặt nhà bác học như đại hãn đi. Trán ông lấm tấm mồ hôi.

Tôi mò về lấy tấm thân của người vô hình, ôm nó mà quay vòng.

- Xong rồi, cậu sẽ là số 2. Người vô hình thứ 2. Từ nay mình sẽ gọi cậu là số 2 nhé! Còn mình là số 1.

- Em vô hình thật rồi sao? Nó vẫn chưa tin.

- Ừ, cậu thử nhìn vào gương xem, cậu có trông thấy cậu nữa đâu.

Nó bàng hoàng một chút rồi hai cánh tay nó ôm xiết tôi. Hai đứa múa nhảy như điên.

Sau đó tôi kéo nó chạy như bay ra phố bỏ lại đằng sau nhà bác học với ngôi nhà bí mật với vô số những con vật vô hình... hoặc mới vô hình một phần, như một thế giới ma quỷ.

Trở Lại Bài Thơ Con Voi

"Đại bản doanh" của chúng tôi là một cái miếu cổ nằm trong thành phố. Nói chung rất tiện. Ban đêm không có ai ngủ lại trong miếu thờ, ngoài các pho tượng gỗ đã gần tróc hết sơn.

- Về mọi mặt không bằng nhà mình, tôi chỉ "giang sơn" của tôi và nói với người bạn đồng hành - Nhưng mình lại được tự do.

- Em cực quen rồi, em không phải loại công tử bột đâu. Số 2 vui vẻ nói.

...Về đêm trời lạnh. Có bạn mới bên cạnh, tôi cảm thấy ấm áp, lòng tràn đầy hứng khởi. Lúc này con người ta muốn tâm sự, trút hết nỗi lòng. Tôi nói với số 2.

- Đẳng ấy chưa buồn ngủ chứ?

- Chưa, có chuyện gì vui em có thể thức tới sáng.

- Không cần phải thức tới sáng đâu. Cậu có muốn nghe thơ không?

- Thơ của anh à?

- Về bài thơ con voi.

- Con voi cái vòi đi trước, hai chân sau đi sau có phải không?

- Ồ nói làm gì cái bài thơ con voi lớp mẫu giáo ấy. Đây là bản tuyên ngôn có một không hai của người vô hình.

Hình như số 2 ngồi dậy, vẻ hào hứng.

- Hay đấy, vậy anh đọc đi, chắc phải thích lắm.

Tôi hăng giọng rồi đọc:

Những việc làm nhỏ nhoi

Nhặt cây kim dưới đất

Đâu cần tới sức voi

Tôi với bác chẳng khác

Việc lớn đang chờ tôi.

Súc gỗ to chờ bác...

Đúng ra, tới đây bài thơ kết thúc là đẹp, nhưng đang lúc hào hứng, tôi vui miệng ngân nga đọc tiếp:

Còn như việc nhỏ nhoi

Nhặt chiếc kim dưới đất

Đâu cần tới sức voi

Tôi với bác chẳng khác

Việc lớn đang chờ tôi.

Số 2 nghe xong cười nghiêng ngả như có ai đang cù. Tôi nổi nóng:

- Tại sao cậu lại cười? Nếu nó không hay vì trước hết mình chẳng phải là nhà thơ. Mà đã là tuyên ngôn thì cần gì phải văn vẻ.

Số 2 cố nín cười:

- Không phải em cười vì bài thơ hay với không hay. Cái làm em buồn cười anh có biết không, là nó na ná giống câu chuyện vòng vèo của họ hàng kỳ nhông.

Tôi cáu thực sự:

- Kỳ nhông, kỳ đà của đảng ấy thì có liên quan gì tới bản tuyên ngôn người vô hình của tớ.

- Anh cứ bình tĩnh, em đọc anh xem có giống không nhé. Số 2 lấy về trang nghiêm đọc: “Kỳ nhông là ông kỳ đà, kỳ đà là cha tắc ké, tắc ké là mẹ kỳ nhông, kỳ nhông là ông kỳ đà, kỳ đà là cha tắc ké... tắc ké là mẹ kỳ nhông, kỳ nhông là ông kỳ đà. Cứ thế em có thể đọc tới sáng không hết.”

Tôi muốn cười bò ra với cái vòng vèo của họ hàng kỳ nhông, kỳ đà nhưng vẫn chưa thông:

- Cậu thấy giống cái gì mà giống. Một đảng là con voi một đảng là con kỳ đà của cậu.

Số 2 nói:

- Để em đọc lại bài thơ của anh, xem có giống như mấy câu vừa rồi:

Những việc làm nhỏ nhoi

Nhặt cây kim dưới đất

Đâu cần tới sức voi

Tôi với bác chẳng khác

Việc lớn đang chờ tôi

Súc gỗ to chờ bác

Còn những việc nhỏ nhoi

Nhặt cây kim dưới đất

Đâu chờ tới sức voi

Tôi với bác chẳng khác

Việc lớn đang chờ tôi

Súc gỗ to chờ bác

Còn như việc nhỏ nhoi

Nhặt cây kim dưới đất

Đâu chờ tới sức voi

Tôi với bác chẳng khác

Việc lớn đang chờ tôi...

Tôi cười bò ra rồi hét lên:

- Thôi đủ rồi.

- Đấy, anh thấy chưa. Bài thơ đọc cả tháng cả năm thậm chí cả đời cũng không hết. Mà nếu đem in thử hỏi phải bao nhiêu giấy mực in cho đủ. Hỏi có nhà xuất bản nào đủ sức trả tiền nhuận bút cho tác giả nếu phải tính câu, tính chữ.

- Nhưng cậu bảo bản tuyên ngôn có đúng không?

- Đúng mà cũng chưa đúng.

- Tại sao lại có chuyện vừa đúng lại vừa chưa đúng.

- Đúng là chúng ta sẽ làm những việc phi thường nhưng cũng không loại trừ những việc nhỏ nhoi, bình thường.

- Chỗ này cậu quên mất chúng ta là loại người đặc biệt nhất trên thế giới. Nếu bạ việc gì cũng nhúng tay vào thì sẽ tới lúc chúng ta quên mất nhiệm vụ chủ yếu mà Thượng đế đã giao. Tôi dùng từ Thượng đế để tạo cho câu nói có thêm sức nặng, quả nhiên sau đó không nghe thấy số 2 nói gì. Tôi cảm thấy bằng lòng, số 2 là người bao giờ cũng biết phục thiện.

Bộ Y Phục Của Người Du Hành Vũ Trụ

Tôi bảo với số 1. Có muốn một hôm nào đó chúng ta ra đường chơi như một người bình thường không?

Số 1 ngạc nhiên:

- Như một người bình thường là ý làm sao?

- Nghĩa là chúng ta ăn mặc như mọi người.... Anh không thấy cái thú thi thoảng ra đường tiếp xúc với mọi người sao. Anh không biết đôi khi em thèm đến chết đi được nếu được nói chuyện với một ai đó. Bao lâu nay quanh đi quẩn lại chỉ có mỗi anh với em, anh không thấy chán sao? Thấy số 1 chăm chú nghe, tôi hồ hởi nói tiếp: Ở Hải Phòng, em có quen một anh đi tàu Viễn dương, anh bảo lên đênh mãi mấy tháng ròng trên biển nhiều lúc thèm nghe một tiếng phụ nữ, dù là một câu chửi tục cũng được.

Số 1 cười bò ra, một lát anh nói:

- Ủ, cậu nói nghe cũng có lý. Nhưng làm cách nào khi chúng ta vô hình.

- Em đã tính đến chuyện này rồi. Đây anh xem. Tôi lôi trong ngăn kéo tủ ra một bọc quần áo cũ. Anh chọn một bộ mặc vào xem sao. Có cả khăn quàng, bít-tết găng tay, không thiếu thứ gì cả.

Chúng tôi mặc quần áo vào rồi ngắm nhau. Cả hai bất giác lùi lại. Đúng là hai con quỷ không đầu. Tôi lại lôi ra hai chiếc mũ và hai cái mặt nạ. Khi đã đầy đủ lễ bộ chúng tôi ôm nhau cười vui vẻ. Từ khi gặp nhau mãi tới hôm nay chúng ta mới có dịp được nhìn thấy nhau. Chúng tôi sần sần bằng nhau. Số 1 có vẻ khoái.

- Ai bày cho cậu chuyện này?

- Lão Gri-phin.

Thấy anh có vẻ ngạc nhiên, tôi bèn kể anh nghe về lão Gri-phin trong cuốn truyện khoa học viễn tưởng của Hơ-bớt Oen-xơ.

Tuy tác giả đã cho lão chết nhưng chính lão lại giúp tôi. Tôi học lão cách ăn mặc và hóa trang cho người vô hình. Từ chân tới đầu đều có thể che kín được. Khó nhất vẫn là cái mặt. Từ khởi thủy cho tới nay, loài người trải qua hàng trăm ngàn cách tân trong cách phục trang, duy cái mặt vẫn là bộ phận bị thiệt thòi nhất trong cơ thể con người, nó không bao giờ được mang, mặc bất cứ một vật gì dẫu trời mưa hay nắng, rét căm hay nóng bức. Nhưng may quá lão Gri-phin đã bày cho tôi. Phải có mặt nạ! Song để có được một chiếc mặt nạ, lão phải đi ăn trộm và đánh gằn chết người chủ nhà. Nhưng chiếc mặt nạ dùng cho sân khấu đó không giúp cho mặt lão giống như mặt người. Tôi khéo tay, tôi có thể làm lấy cho mình một chiếc mặt nạ da dê giống như da người thật... Tôi bỏ ra mấy ngày dốc sức làm công việc đó! Cuối cùng tôi đã đạt được điều mong muốn.

Có điều khi lên khung kỹ càng rồi chúng tôi trông không giống người bình thường mà giống các nhà du hành vũ trụ. Nhưng không sao, cứ thử nghiệm và cải tiến dần.

Chuyến Đi Thế Nghiệm

Để số 1 ở nhà. Một mình tôi xung phong trong chuyến thám hiểm đầu tiên

Lâu lắm tôi mới được ra phố trong tư thế của một người có hình. Bao nhiêu người chăm chăm nhìn tôi. Mặc họ, đời lắm kẻ tò mò. Cũng có thể do đôi giày tôi quá to chăng? Hay xưa nay tôi chưa bao giờ mặc đồng bộ như thế này. Cũng có thể chiếc mặt nạ tôi làm vội chưa được giống lắm.

Đã vậy, mình càng phải cố gắng đi đứng, điệu bộ thật đoàng hoàng, chững chạc. Có ai đi qua trước mặt tôi, ghé tai bảo nhỏ:

- Anh bạn làm ơn cất hộ cái kính râm cho, diện không phải lúc. Trời này mà mang kính râm người ta cười cho đấy! Cảm ơn. Tôi nghĩ thầm. Nhưng tôi không thể nào cất chiếc kính đi được.

Một vài người khác đi qua nói bâng quơ với nhau:

- Trời hôm nay có đến nổi nào đâu mà trùm kín từ chân lên đầu, không để hở một chút cho da có chỗ thở.

- Xem kìa, lại còn chơi cả một chiếc khẩu trang to tổ bố.

- Mặc còn kỹ hơn cả các bà để ngày trước.

- Rõ hâm hết chỗ!

Đúng là trời hôm nay tự nhiên dờ chừng khoảng gần trưa ấm hẵn lên. Có người đã cởi chiếc áo khoác gác lên ghi đông xe. Cả phố không có ai mặc như tôi cả. Tôi cũng bắt đầu cảm thấy ngọt ngọt trong bộ quần áo của người đi thám hiểm vùng đất cực Bắc. Nhưng đã chót thì phải chết. Cứ đi hết buổi đã, rút kinh nghiệm cho lần sau. Tôi mạnh dạn bước vào cửa hàng bách hóa tổng hợp. Tôi liếc nhìn vào chiếc gương to. Ngoài việc mặc chiếc áo hơi kỳ

lạ, tôi nào có khác chi ai. Tôi cảm thấy có thể an tâm tiếp xúc với mọi người, nói chuyện với họ mà không lo làm cho một ai sợ hãi. Ôi, làm một con người bình thường có biết bao cái thú, cái tự do của nó. Vậy mà tôi đã vứt bỏ đi. Thôi, chuyện đã qua có tiếc cũng chẳng ích gì. Nào, hãy tự kiểm tra lại xem sao. Cứ xem thái độ người tiếp xúc với mình thì sẽ biết được mức độ “hiện hình” của mình đạt đến đâu.

Tôi cố tạo một nụ cười tươi (quên mất là tất cả đều nằm phía sau chiếc mặt nạ) rồi lịch sự hỏi người đứng cạnh, một người đàn ông có tuổi, có thể họ ít tò mò hơn.

- Bác làm ơn xem giúp cho mấy giờ.

- 11 giờ kém... người kia chưa kịp nói hết câu thì mặt mày tái mét, ông ta lùi lại rồi hét lên bỏ chạy. Nhiều người tò mò xúm lại nhìn tôi rồi bỏ chạy ráo. Trẻ em, bà già vừa chạy vừa kêu thét lên. Không cần soi gương tôi cũng biết là tôi đã lỡ để xảy ra điều gì sơ suất trong lúc hỏi chuyện người đàn ông vừa mới đây. Thưa lúc mọi người còn nhốn nháo tôi tìm một lối thật vắng chuồn nhanh về miếu.

Khi về tới nơi thì số 1 hình như đang nóng mặt chờ tôi. Anh cười bò ra:

- Cậu thử soi gương mà xem.

Tôi nhìn vào gương. Trời ơi! Một cái đầu lâu, không mũi, không miệng, cái mũi giả dán keo bong đi từ lúc nào. Còn chiếc khẩu trang lúc nói chuyện tôi đã lấy đi cho đỡ vướng.

Tuy thế chuyến đi vừa rồi không làm tôi thất vọng. Chỉ cần sửa sang và thận trọng hơn là tôi có thể ung dung ra đường. Song chúng tôi thừa biết bộ y phục “du hành vũ trụ” này chỉ dùng trong những trường hợp thời tiết lạnh.

Số 1 hồ hởi nói:

- Tớ có cảm tưởng trời sai cậu xuống giúp tớ làm nhiều việc lớn cho đời. Nhất định tên tuổi của cậu sẽ đi liền với tên tuổi tớ trong lịch sử nhân loại.

- Cùng với bài thơ con Voi bất hủ của anh.

Tôi trịnh trọng nói thêm.

Chuyện Đào Viên Kết Nghĩa

Một hôm tự dưng số 2 nổi hứng:

- Này, anh đã đọc Tam Quốc chưa? Anh có biết chuyện đào viên kết nghĩa không?

- Có, nhưng chuyện bên tây bên tàu ngày xưa ngày xưa đó thì có liên quan gì tới công việc của chúng mình.

- Hôm nay em cũng muốn ta có một bữa tiệc kết nghĩa như anh em Lưu Bị, Quan Công, Trương Phi ấy.

- Ồ, tôi reo lên. Lại có sẵn mấy cây đào kia. Sau này khi anh em ta nổi tiếng, người ta sẽ gọi nơi này là vườn đào kết nghĩa. Ừ, giá mà có một chút hoa nhi?

- Khỏi cần. Có chút gì chén là được rồi.

Chúng tôi khoác bộ y phục dành cho các nhà du hành vũ trụ rồi chia nhau bày biện bàn tiệc dưới gốc đào cuối lối đi. Bữa tiệc gọn gồm vài oản xôi mấy quả chuối mượn tạm trên bệ thờ thần miếu. Số 2 cầm ra xì rượu và hai cái cốc sứ nhỏ.

Tôi kêu lên:

- Cậu lấy ra làm gì. Xì không đấy.

- Mặc. Cứ bày ra cho tươm.

Tôi nhìn lên bàn tiệc:

- Bữa tiệc đơn sơ của những kẻ còn hàn vi. Giá biết trước bọn mình có thể chuẩn bị sang hơn.

Số 2 nói giọng dứt khoát:

- Anh khỏi lo. Như vậy càng đáng nhớ hơn, anh không biết chứ, bên nước Nhật người ta còn uống trà trong cốc không.

Chúng tôi chia nhau ngồi xuống bàn tiệc bày trên cỏ, tôi rót “rượu” vào hai chiếc cốc, giọng trịnh trọng:

- Đẳng ấy, sinh ngày năm nào?

- Mừng 10 tháng 9 năm 1980. Số 2 nói.

- Tớ sinh cùng năm với đẳng ấy nhưng tháng 3.

- Sinh trước một ngày cũng đáng mặt làm anh rồi! Số 2 tuyên bố dứt khoát. Còn một lễ nữa, ông anh vô hình trước, xứng đáng làm số 1.

Tôi nâng cốc rượu lên:

- Nào, chúng ta cùng cạn chén chúc sự nghiệp lớn của hai anh em ta thành công tốt đẹp.

- Và mỗi tình huynh đệ của anh em ta bền vững muôn đời. Số 2 vừa nói vừa chạm cốc với tôi. Nó giả vờ uống một hơi rồi úp chén xuống mặt bàn đá, ra vẻ người chịu chơi. Nó úp mạnh tay đến điều chiếc cốc suýt vỡ. Tôi cố nín cười giữ vẻ trang nghiêm. Bỗng ngoài sân có tiếng nhiều bước chân, tiếng nói cười. Tôi ngoái lại nhìn. Trong lớp học sinh vô miếu chơi, có Hoa, An, Bình và vài người bạn cùng lớp. Những tưởng hình ảnh Hoa đã xóa nhòa trong trí nhớ, không ngờ chiều nay nàng bỗng hiện ra như một giấc mơ bất ngờ, nhưng trong một tình huống trở trêu. Nàng nổi hẳn lên trong đám bạn bè với dáng hình thon thả, khuôn mặt đầy sức quyến rũ ít khi tôi nhìn thấy. Ôi, hay con cá bị mất bao giờ cũng là con cá lớn. Tôi ngồi gẩn ra, bàn tay vụng về làm nghiêng chiếc cốc.

- Kìa, anh làm sao thế? Số 2 hỏi tôi.

Tôi giật mình tỉnh lại:

- Ồ, chẳng có gì. Số là mình nhận ra mấy người bạn học.

- Dẫu có là ruột thịt đi chăng nữa thì nay mình cũng là loại người khác rồi. Còn khác hơn cả giới tu hành nữa.

Tôi nâng chén rượu lên, chạm cốc với số 2.

- Cậu đã nói một câu chí lý.

Bọn Hoa đi ngang qua chỗ chúng tôi, nhìn chăm chăm hai người đàn ông ăn mặc kỳ quái.

Một cô nói:

- Trông kìa, họ ăn mặc như sắp bay vào vũ trụ. Trời chưa rét mà mũ mào trùm kín tai.

- Thôi kệ họ. Một cô khác nói. Thời nay lắm người lập dị lắm.

- Ta lại chỗ họ một tý đi. Một anh chàng gợi ý.

Ừ, hay đấy. Biết đâu ta gặp người ngoài hành tinh. Hoa nói.

Thế là cả bọn lại chỗ chúng tôi.

- Tụi cháu ngồi chơi với các... bác có được không ạ? Hoa hỏi.

Số 2 nói:

- Ồ, xin mời các cô tự nhiên. Bữa tiệc có thêm người càng vui nhưng xin đừng gọi chúng tôi là bác. Chúng tôi chắc chỉ bằng tuổi các bạn thôi.

Vô tình Hoa ngồi cạnh tôi.

- Hình như bác..., xin lỗi, anh không phải người ở thành phố này? Hoa hỏi.

Tôi ậm ừ. Số 2 biết ý đỡ lời.

- Chúng tôi ở xa. Tới đây thấy cảnh chùa đẹp, bày rượu ra uống chơi, các cô cùng uống với chúng tôi cho vui.

Số 2 nhìn đi nhìn lại chỉ có hai cốc không, các cô biết ý. Một cô nói.

- Không sao, chúng ta uống chung cốc vậy.

Số 2 nhìn bàn tiệc vẻ ân hận:

- Rất tiếc bữa tiệc của chúng tôi đạm bạc và cũng sắp tàn.

Hoa nói giọng vui vẻ.

- Hai anh khỏi lo. Không khí là chính.

Một cô bỗng reo lên.

- Suýt nữa quên.. tụi em có thức ăn đây. Các cô mở túi lòi ra nào bánh ngọt, bánh mặn và hoa quả đặt trên bàn đá.

Số 2 nhìn bàn tiệc vui vẻ, nói hồn nhiên:

- Ô, đúng là buồn ngủ gặp chiếu manh. Nào, mời các bạn. Chúng ta cùng bắt đầu.

Số 2 rót “rượu” vào 2 chiếc cốc rồi chuyền tay nhau. Vô tình tôi và Hoa cùng uống một cốc. Bàn tay tôi hơi run.

- Xin chúc sức khỏe mọi người.

Chủ và khách vừa ăn vừa nói chuyện vui vẻ.

Một cô bồi nói:

- Tụi em có cảm giác hình như các anh từ một hành tinh khác tới, nhất là cái anh ngồi cạnh bạn Hoa.

Số 2 nhanh nhẩu đỡ lời cho tôi.

- Bạn nói gần đúng đấy. Khoa học ngày nay có khả năng làm cho vũ trụ thu nhỏ lại và các ngôi sao xích lại gần nhau. Chúng ta gặp nhau dễ dàng hơn. Nhưng thôi, dầu ở bất cứ hành tinh nào, đã gặp nhau ở đây, chúng ta tất cả đều là bạn. Nào nâng cốc, tất cả người ở các hành tinh đều là anh em.

Mọi người chuyền cốc cho nhau, và mỗi lần cầm tới chiếc cốc Hoa đưa, tay tôi run run đỡ cốc.

Hoa nhìn số 1 số 2 ăn uống có vẻ ngạc nhiên:

- Hình như ở xứ sở các bạn có tục lệ khi ăn uống đều phải lấy tay che mồm.

Số 2 nói:

- Bạn thông cảm, phong tục mỗi nơi một khác. Ở xứ tôi, còn có chuyện các bạn sẽ cho là lạ, khi người con trai cầm cốc từ tay cô gái thì tay cứ run lên như người bị bệnh pakison. Xem như anh bạn tôi kia thì biết. Có phải lúc này chiếc cốc suýt rớt xuống đất không? Chẳng rõ anh bạn tôi xấu hổ hay là cảm động. Mọi người cười ầm.

Một cô bồi hỏi:

- Xin hai anh thứ lỗi. Nếu cô bạn tôi không xinh đẹp thì anh ấy có run tay không ạ?

- À... à... chuyện đó thì phải hỏi chính anh ấy. Số 2 nói:

- Còn với anh thì sao ạ. Một cô gái hỏi.

- À... à với tôi lại khác. Số 2 giả giọng lè nhè, tôi quai búa từ lúc lên 10. Tới nay hai cánh tay này đã thành thép. Số 2 nhìn An và Bình, trong hai bạn có bạn nào muốn thử không?

Các cô gái nhao nhao.

- Chưa vội dụng võ. Cái Hoa hãy mời anh bạn chén rượu xem hư thực ra sao.

Hoa giả vờ rót rượu vô cốc rồi nâng cốc đưa cho số 2. Số 2 cầm cốc rượu mặt tỉnh khô, uống ực một cái rồi úp cốc xuống bàn.

Mọi người vỗ tay:

- Đúng là ở hành tinh nào cũng có người này người nọ.

Số 2 nhìn An và Bình.

- Nào, một trong hai bạn có bạn nào muốn thử sức không?

Chẳng đợi lời mời thứ hai, An nhảy ngay vô cuộc, đặt cùi chỏ lên mặt bàn đá. Số 2 đã chờ sẵn. Từ phía các cô gái có tiếng cất lên:

- Khoan, cuộc thi đấu nào cũng phải có giải thưởng cho kẻ thắng.

Nhiều tràng vỗ tay ủng hộ.

Số 2 hỏi:

- Vậy các bạn quyết định giải thưởng thế nào đây?

Bình nói:

- Người thắng sẽ được quyền chọn hôn bất cứ người nào có mặt trong bàn tiệc.

Các cô gái giãy nảy lên:

- Chúng tôi phản đối. Không thể lấy chúng tôi làm vật để trao giải. Coi thường nhau quá.

Bình hét:

- Các cô làm gì như địa phải vôi. Chỉ là chuyện vui thôi mà.

An giọng bố bả:

- Mà chẳng lẽ các cô chưa từng được ai hôn hay sao? Hay là chỉ muốn được hôn vụng?

Thấy bàn tiệc có vẻ căng thẳng, một cô gái nói:

- Thôi cũng được. Nhưng chỉ được hôn lướt nhẹ vô má thôi.

Mọi người cười.

Bình nói:

- Vậy là ổn. Tôi xin làm trọng tài. Bình hướng về hai đấu thủ: Nào, mời hai bạn vào cuộc. Một, hai, ba.

Số 2 và An lúc này đã sẵn sàng. An nhìn Hoa như cố tìm ở nàng một sức mạnh hỗ trợ. Hoa đáp lại bằng nụ cười khuyến khích: Không khí trở nên im lặng, hồi hộp, nghiêm trang. Mọi đôi mắt hướng vào đôi cánh tay đặt trên bàn đá. Chưa đầy hai phút, cánh tay An bị đối thủ đè bẹp xuống mặt bàn, không có cách gì nhấc lên.

Nhiều tiếng vỗ tay reo hò nổi lên. Bình ra hiệu im lặng:

- Vậy là chiến thắng thuộc về người ngoài hành tinh rồi. Bình nhìn chung quanh nói với những người mới tới. Nào, còn ai muốn thử sức nữa không? Thấy không có ai, Bình nói tiếp, vậy bây giờ tới tiết mục nhận giải thưởng dành cho người thắng cuộc. (nói với số 2) Bạn hãy chọn trong đám bạn gái của chúng tôi người mà bạn thích để nhận phần thưởng cao quý.

Số 2 nhìn một lượt các cô gái rồi mắt anh chàng dừng lại ở Hoa.

Mặt Hoa ửng đỏ. Hoa biết mình đã bị chọn. Cô nhìn quanh như muốn tìm một lối thoát, nhưng cảm thấy không còn cách nào đành ngồi im chịu trận.

Số 2 từ tốn nói:

- Vâng, cảm ơn các bạn. Tôi sẽ thực hiện quy ước cuộc thi. Có điều cho phép tôi có một đề nghị nhỏ.

- Bạn cứ nói. Bình nói.

- Tôi... chưa từng hôn... Một nụ hôn vụng về sẽ làm phiền lòng người ta. Tôi xin nhường giải thưởng này cho anh bạn đây, người anh em kết nghĩa của tôi.

Nhiều người phản đối.

Số 1 đứng lên, cố lấy giọng khác:

- Không, ai lại làm thế. Bạn cứ mạnh dạn lên. Hãy nhận cái gì mình đáng được có.

Mọi người vỗ tay.

Bình nói:

- Bạn hãy nhận lấy phần thưởng của mình đi. Và biết đâu có người đang sốt ruột chờ đấy.

Hoa ngáy dài Bình rồi đỏ mặt cúi xuống.

Số 2 tiến tới bên Hoa, nàng đứng dậy. Số 2 từ tốn hôn phớt lên má người đẹp... giữa tiếng hoan hô của mọi người.

Luận Bàn Về Những Kế Hoạch Tương Lai

Còn lại tôi và số 2 cuối bữa tiệc.

- Này, lúc này anh tức phải không? Số 2 hỏi.

- Đăng ấy bảo tớ tức cái gì mới được chứ?

- Chuyện em hôn cô bạn đó. Trong thâm tâm em nghĩ là hôn hộ anh thôi.

Tôi ngạc nhiên.

- Tại sao tự dưng bạn lại nghĩ ra câu chuyện kỳ quái đó?

- Không trông thấy mặt anh đỏ nhưng cái bộ dạng lúng túng và bàn tay run rẩy lúc mời cốc rượu đã tố cáo tình cảm của anh. Có phải anh thích cô bạn đó không?

Tôi chống chế.

- Cậu không biết, mình và các bạn ấy là bạn học cùng lớp.

Số 2 cười vui vẻ.

- Cuộc gặp gỡ thật bất ngờ và thú vị. Nhưng đầu sao anh cũng không thể giấu được tình cảm của mình. Hãy cho thằng em này nói thẳng. Để làm nên sự nghiệp lớn thì cái chuyện ấy phải dứt khoát dẹp hẳn sang một bên. Chả bọn ta vô hình rồi thì không thể sinh hoạt như người bình thường được. Anh thấy thằng em nói có đúng không?

Tôi giơ thẳng bàn tay ra:

- Hoàn toàn đúng, tớ hứa sẽ nghe lời khuyên của đăng ấy.

Lại một lần nữa chúng tôi hô:

- Vô hình muôn năm!

Một lúc sau số 2 giả giọng lè nhè hỏi:

- Anh có đồng ý chúng ta bàn một chút về câu chuyện tương lai được không?

- Cậu muốn nói câu chuyện tương lai là ý làm sao?

Số 2 nói:

- Nói nôm na là những việc anh em ta sẽ làm. Em cần phải biết chút ít, chứ hiện nay trong đầu em chưa hình dung cụ thể một cái gì cả.

Tôi gật gù vẻ thích thú.

- Đúng, chứng tỏ cậu là người muốn nhập cuộc, nói như cánh người lớn lâu nay nói là nhập thế. Bọn ta sẽ nhập thế theo cách của ta. Cậu nghe đây:

Tôi bèn trình bày cho số 2 toàn bộ ý nghĩa và mục đích vô hình, cái ưu thế tuyệt đối chỉ người vô hình mới có. Sau đó tôi phác họa kế hoạch hành động của người vô hình trong chiến tranh, mà cũng chỉ có người vô hình mới có thể làm được. Thứ nhất về mặt quân sự, chúng ta có nhiều ưu thế, nhiều cơ hội để lập công hơn vô vàn chiến sĩ các binh chủng khác.

- Nhưng anh đã học bắn súng, ném lựu đạn chưa?

- Đó là việc của các anh chiến sĩ, chứ không phải của người vô hình chúng ta.

- Vậy anh sẽ đánh giặc bằng cách nào?

Nếu nhìn thấy được mặt số 2 trông chắc sẽ buồn cười lắm!

Đúng là óc tưởng tượng của chú nó rất kém. Hình như người nào càng cụ thể chi tiết, óc tưởng tượng của họ càng bò sát đất. Tôi bèn nói:

- Chúng ta sẽ đánh địch theo ưu thế của chúng ta. Điều này thì chắc chắn trong binh pháp Đông Tây kim cổ đều không nói, vì thiên hạ không có ai vô hình cả. Ta cứ ung dung qua trận địa quân địch, có bao nhiêu nòng súng lớn nhỏ, lấy cát sỏi bỏ vào, không để sót một khẩu. Sáng dậy, chúng bắn chỉ có việc nòng vỡ toác ra. Lúc đó quân ta nổ súng tấn công, quân địch chỉ còn cách đầu hàng hoặc bỏ lều trại chạy ráo.

Lẽ ra nghe xong số 2 phải reo lên thán phục. Nhưng chỉ thấy chú ta im lặng!

- Còn cách này nữa cũng ngon không kém. Ta lên qua đốt cháy toàn bộ kho lương thực quân trang quân dụng của chúng. Đánh thẳng vô dạ dày địch thì đến bố chúng cũng xin hàng.

Lần này thì số 2 bật cười. Tôi hăng hái nói tiếp:

- Hoặc là lên vào phòng tham mưu của chúng lấy cắp tài liệu chiến lược chiến thuật, toàn bộ kế hoạch hành quân tác chiến. Nằm được ruột gan nó rồi thì coi như ta nắm được thắng lợi trong tay. Thế nào, chú em thấy cách mần ăn ấy ngon quá chứ?

- Hay đấy, mãi một lát sau số 2 mới nói, nhưng đấy chỉ mới là trên lý thuyết. Còn một điều này anh nên nhớ là mảnh bom hòn đạn chắc chắn không phân biệt vô hình hay là có hình đâu.

- Tất nhiên, mình lợi dụng lúc hai bên im tiếng súng, còn bọn lính gác đầu có trang bị máy ra đa đối với người vô hình thì cũng bằng không.

- Nhưng còn chó săn... mũi chó săn nó không phân biệt người vô hình hay có hình. Nghe nói trong chiến tranh hiện đại chó săn được coi như là một binh chủng đặc biệt đấy. Nó sẽ xé xác anh ra.

Chà, chú bé này bao giờ cũng đi tới tận cùng vấn đề. Cũng may là trong những chuyện như thế này, trí óc tôi thường được trang bị khá chu đáo, phản ứng linh hoạt:

- Người ta vẫn có cách trị chó săn đấy. Chỉ cần khoác một tấm da báo hay da hổ, chỉ nghe thấy mùi cách vài cây số con chó nào cũng chết cứng, sủa không ra tiếng, còn nói gì tới chuyện đánh hơi đánh hiếc.

Số 2 vỗ tay cười:

- Ủ, tuyệt thật. Nhưng nó bỗng dừng lại, một vấn đề mới lại đến với nó! Nhưng khi anh mặc chiếc áo da báo hay da hổ vào thì lại xơi ngay đạn của bọn lính gác.

Tôi sẽ nói với nó chỉ vừa nhắc trông thấy mấy con thú dữ đó là tụi lính đã vút súng chạy ráo cả rồi. Nhưng tôi lại lo số 2 hỏi tiếp: cao hổ quý, bọn chúng sẽ sống chết bần cho được con hổ lấy bộ xương. Hóa ra chẳng khác gì mình đem nộp mạng cho tụi địch nó xơi... Nghĩ vậy nên tôi tìm một câu trả lời để chấm dứt câu chuyện, tôi nói:

- Nếu ngồi nhà mà bàn thì tới mai chưa hết, lúc lâm trận ta sẽ tùy cơ ứng biến. Nhưng nói gì thì nói chứ về mặt quân sự thì người vô hình có ưu thế tuyệt đối. Nó lợi hại hơn bất cứ thứ vũ khí nào mạnh nhất trên đời.

Đúng là lời này chẳng những đã thuyết phục được số 2, cậu ta đồng tình không vắn vẹo nữa, mà còn hỏi một câu khá sốt dẻo:

- Vậy anh định bao giờ lên đường?

Câu hỏi thật bất ngờ, tôi chưa kịp nghĩ tới.

-... À chuyện đánh giặc thật không như hồi nhỏ chúng ta đánh... giặc giả. Phải có mùa, có thời cơ, và trước hết phải chờ... có giặc.

- Trong lúc chờ giặc tới anh định làm gì. Nếu ăn rồi nằm không chờ giặc tới chỉ buồn em cũng đến chết mất.

- Sẽ có khối việc để cậu làm. Chẳng hạn giúp các chú công an điều tra bọn cướp của giết người. Trong chuyện này anh vô hình cũng lợi thế không kém. Thám tử giỏi nhất thế giới cũng không ăn nhằm gì so với bọn ta. Máy tính điện tử tinh vi nhất cũng không đả động bằng bàn tay hay con mắt một người vô hình, nó bí mật theo dõi, vào tận sào huyệt bọn cướp, tóm chúng nó dễ như thò tay vào túi áo móc kẹo ra ăn. Đây, đại thể đối với tụi cướp là như vậy.

- Lâu nay anh đã làm được một vụ nào chưa?

-...Chưa. Vì mình còn đợi cậu.

- Ngoài ra ông anh còn định làm những việc gì khác nữa không?

- Tất nhiên là những chuyện phi thường trên đời thì không thiếu, và cũng không ai lường trước hết được. Tiện gặp thì ta ra tay. Song mình còn ôm ấp một công việc lớn lao khác. Cậu không thể nào tưởng tượng được đâu.

Rõ ràng là này giờ những điều tôi nói đã làm số 2 say mê. Chú ngồi sát lại gần tôi:

- Ô, anh nói cho em nghe đi. Em có thể tham gia với anh được không? Anh đừng thấy em dễ khóc mà lo em thiếu dũng cảm.

- Ô, công việc này thì lại không cần một chút dũng cảm nào cả. Mà chỉ cần... Biết nói thế nào cho cậu hiểu đây. Đại khái là sự hiểu biết.

- Anh nói đi. Em đang học lớp 12. Không thèm khoe với anh, chứ cả năm học không điểm nào dưới trung bình cả.

- Công việc này cũng không cần phải học giỏi đâu. Mà chủ yếu là... bằng vào kinh nghiệm. Cảm thấy số 2 có vẻ sốt ruột lắm. Tôi bỗng nói với giọng run run:

- Tớ dự định sau này sẽ viết cuốn “Hồi ký người vô hình”. Một cuốn sách độc nhất vô nhị. Sách chưa kịp bán hết người ta đã thi nhau tái bản. Mình còn lo cái nạn cả nước nháo nhào đi tìm tác giả để xin chữ ký. Khốn nỗi độc giả có trông thấy mặt mũi mình đâu!

Số 2 ôm chầm lấy tôi, vật tôi ngã xuống, suýt nữa thì đầu tôi đập vào phiến đá, miệng reo lên:

- Ôi, thật là tuyệt vời. Một ý kiến vĩ đại. Nửa chừng nó bỗng khựng lại - Nhưng... dạo cách đây mấy tháng em thấy có bày bán ở hiệu sách một cuốn “Người vô hình”. Sách dịch, tác giả là một người Anh.

- Chắc chỉ là loại sách khoa học viễn tưởng, chuyện bịp bày trò móc túi trẻ con. Không phải là người vô hình thì anh biết thế quái nào được. Mà bịa thì không thể địch nổi với cánh mình rồi!

- Nhưng theo em, ta cũng nên đọc qua cuốn đó để rút kinh nghiệm.

- Chỉ có anh viết văn dốt mới cần đọc sách của người khác. Mình không cần bất cứ một cuốn nào cả. Cuộc đời vô hình của mình sẽ là một cuốn tiểu thuyết lý thú nhất trần đời. Cậu phải nhớ kỹ cho tớ điều đó.

Tôi nói rất hăng, đầy hào hứng, không nhìn thấy số 2, chẳng biết phản ứng chú ta ra sao, nhưng hình như số 2 có vẻ ngập ngừng. Mãi một lát mới nói được, giọng e dè, như sợ làm phật lòng tôi.

- Anh ạ! Còn một điều này nữa. Anh... có biết viết văn đâu. Em tưởng viết văn là việc khó nhất trần đời.

- Chú mày lầm rồi. Viết là công việc dễ nhất, các ông nhà văn ấy mà, khi không làm được việc gì nữa, kể cả việc đơn giản nhất là bơm xe đạp kiếm mỗi bánh 3 đồng, thì đi viết văn kiếm sống.

- Em tưởng các ông ấy chữ nghĩa đầy óc. Bụng chứa toàn sách vở đông tây kim cổ...

- Dọa người ta cả đấy thôi. Cậu không biết chứ có tay tướng cướp ngồi tù viết hồi ký cuộc đời trộm cướp của mình mà nổi tiếng, sách in ra bán chạy hơn tôm tươi. Hẳn trở thành nhà văn triệu phú. Mà chuyện ăn cướp thì không thể đọ được với cánh vô hình của tụi mình.

- Vậy bao giờ anh viết? Số 2 hồi hộp hỏi.

- Cái này chưa định trước được. Cần phải tích lũy đã.

- Liệu em có thể giúp được gì cho ông anh không?

- Cậu sẽ làm thư ký cho mình. Tất nhiên đó cũng là một việc phi thường.

Số 2 cầm hai bàn tay tôi rồi sờ nắn dần lên vai. Nó muốn nhìn rõ con người đang ngồi trước mặt, sao lại có thể có những ý nghĩ hay ho, vĩ đại đến thế này. Rồi nó sờ lên mặt tôi, tôi ngồi im.

- Em muốn được nhìn thấy anh quá! Chắc phải đẹp trai lắm.

Nó nói tiếp, giọng tiếc rẻ:

- Nếu em gặp anh trước lúc anh vô hình có phải hơn không?

- Điều đó không thể được, nhờ vô hình mình mới gặp được cậu.

Tay nó bỗng mân mê cái đầu tóc tôi rồi kêu lên!

- Ồ, ông anh có cái đầu hay quá, hình như dẹt lắm.

Tôi cười:

- Vì thế hồi đi học tụi bạn gọi mình là Sơn cá trê. Tụi nó chế mãi, nhất là bọn con gái.

- Tại anh không chịu chữa chứ. Dẹt mấy người ta cũng có thể làm cho nó tròn vo được.

- Lúc mới sinh mẹ tớ đã cố nắn bóp mãi mà không được.

- Đâu phải dùng tay bóp nặn bên ngoài mà được. Phải nống từ trong nống ra.

- Cái đầu chứ có phải lon sữa đâu mà cho búa vào gõ!

- Em nghe người ta nói cho thật nhiều chữ vào, chữ nghĩa vào nhiều tự nhiên óc dẹt mấy cũng phải phình ra. Anh có thấy có nhà bác học nào đầu

dệt đâu.

Tôi không biết rõ điều này. Nhưng nếu tiếp tục nữa nó sẽ đi đến kết luận tại tôi không chịu học. Ít chữ nghĩa quá, cái yếu nhất của tôi, nên tôi cắt ngang:

- Dệt hay tròn bây giờ cũng không thành vấn đề. Cái chính là những công việc phi thường sắp tới đang chờ tụi mình.

- Và cuốn hồi ký tuyệt vời nữa. Ôi thích thật. Vô hình muôn năm!

Tình cờ nó bỗng kêu lên như cách đây 5 tháng tôi cũng đã từng kêu lên như vậy!

Số 2 chọt hỏi:

- Thế ông anh có thích sách mình dày cộp không?

- Sách hay không cốt ở chỗ dày hay mỏng.

- Nhưng sách gáy dày vẫn sang hơn chứ? Anh thích em bày cách cho.

Tôi tò mò:

- Cậu thử nói xem

- Anh cứ đưa bài thơ con Voi vào. Muốn sách dày bao nhiêu cũng được. Em nghĩ chặt hết cây rừng trên Trái đất làm giấy cũng không đủ in.

Tôi ôm số 2 thụi cho hấn một quả. Cả hai người cười nghiêng ngả.

Số 2 cầm chai rượu lên dốc ngược vào mồm như không để sót một giọt. Nó đặt mạnh chai không xuống rồi nói như một tay chơi già đời.

- Rượu ngon, bạn... phi thường. Chúc cuốn hồi ký tương lai của ông anh thành công.

Lời Nói Và Việc Làm

Tôi sốt ruột. Không phải với tâm lý như số 1, muốn sớm được cống hiến cho đời những sự việc lớn lao phi thường, mà bản tính tôi không chịu nổi sự ảm đạm không ngời rọi. Mỗi ngày cứ thấy dài ra như vô tận. Tôi cho là có một hình phạt độc ác làm cho người ta sợ nhất là bắt không cho anh ta làm một việc gì hết. Chẳng mấy hôm người ấy sẽ bị điên lên vì mệt mỏi, chán chường... Vậy mà, chính trong suốt thời gian này, kể từ hôm tôi bắt đầu vô hình tới nay, chúng tôi chưa làm được một việc gì hết. Nếu có xa gần nhắc tới những kế hoạch anh ấy dự định làm trong bữa tiệc ở “vườn đào kết nghĩa” dạo nọ thì số 1 bao giờ cũng nói:

- Cậu quan niệm việc lớn lao phi thường cứ như là các việc vặt ấy, lúc nào cũng có thể làm ngay được. Tối thiểu cũng phải có cơ hội. Công việc cậu lúc này là hãy cứ đi theo mình.

Và thế là tôi theo anh ấy, theo số 1, thần tượng của tôi lúc vào rạp chiếu bóng, lúc vào rạp hát. Có những phim, những vở kịch xem đi xem lại tới thuộc lòng các đoạn, các câu nói của diễn viên. Tôi cứ như bị tra tấn. Khổ nhất là những câu bông đùa nhạt tẻch vô duyên mà cứ phải nghe đi nghe lại, nhưng quái lạ, “thủ trưởng” của tôi vẫn không thấy chán. Những lúc đó số 1 nói:

- Cậu tưởng dở mà không đáng xem à? Trong vạn cái dở cũng có cái đáng cho ta học. Nếu không thế thì người ta xưa nay đã không in không viết ra hàng triệu cuốn sách dở cho người đời mua đọc và nhân loại còn tiếp tục viết, in những cái dở khác nữa.

Có thể số 1 nói có lý. Tôi từng biết có nhiều cuốn sách không ra gì. Có điều tôi chỉ đọc vài trang đầu rồi quẳng đi. Nhưng mình đâu phải là tất cả

thiên hạ. Nghĩ vậy nên tôi đành ngoan ngoãn theo số 1 cho tới... tận cùng.

Chúng tôi rất dễ lạc nhau. Vì không ai nhìn thấy ai. Do đó mà lúc lạc, cần tìm nhau, cứ tới chỗ hẹn chờ thế nào cũng gặp nhau lại ngay. Nhưng để chắc chắn chúng tôi thường nắm tay nhau đi. Dầu sao tôi cũng rất thích người bạn đồng hành của tôi. Số 1 không màu mè, nghĩ gì nói nấy. Đôi khi nói hơi nhiều. Có hôm tôi nói với số 1 điều đó, anh ấy bảo:

- Chẳng phải đâu. Trước kia khi chưa có cậu tớ cóc được nói chuyện với ai. Bây giờ nói cho đã. Cậu có nghe không mặc cậu. Cậu không biết chứ, khổ nhất là khi mình phải nói cho một mình mình nghe.

Về điều này thì tôi hoàn toàn thông cảm với anh. Nhiều bữa ở rạp ra, còn sớm, chưa trở về đại bản doanh được, chúng tôi la cà ở các phố đông người. Được nghe và nhìn thấy đủ mọi chuyện trên đời mà người thường không thể nào trông thấy được, kể cũng thích. Mỗi cái đều phải trả giá hoặc ngược lại được đền bù.

Có một nơi mà tôi rất thích vào là các hiệu sách quốc văn. Nhưng số 1 thì không bao giờ.

- Sách chỉ để cho bọn ngốc đọc! Số 1 thường tuyên bố mỗi lúc tôi muốn kéo anh vào.

- Nhưng anh định viết sách mà không đọc thì làm sao viết được. Tôi tưởng khi đưa ra ý kiến này sẽ thuyết phục được số 1. Nhưng anh thản nhiên nói:

- Chú không hiểu gì hết. Cái bọn viết sách trước hết là họ không bao giờ đọc sách. Nếu đọc thì họ đã chẳng bao giờ cầm bút viết. Có chẳng là họ chỉ đọc đi đọc lại những cái họ viết ra và bắt vợ con đọc cho họ nghe. Chẳng tin thì cậu cứ đi thăm tra lại mà xem tớ nói có đúng không?

Tôi vừa nghi hoặc nhưng cũng vừa thán phục. Bao giờ số 1 cũng có những ý kiến độc đáo khác người. Chẳng hạn như khi nói về bọn con gái, anh bảo: “Bọn chúng nó chỉ hơn ta được cái tóc dài, mai một con trai cũng để tóc dài, họ chẳng còn gì để hơn tụi mình nữa”. Tôi biết có gì không đúng, nhưng không thể cãi lại. Như để củng cố lòng tin của tôi về chuyện sách vở, số 1 nói tiếp:

- Để tớ kể cậu nghe chuyện này. Có anh chàng một hôm ôm một chồng sách to tướng ghé lại nhà một người đẹp, chắc để khoe mẽ giữa lúc thiên hạ thi nhau mua sắm hàng hóa ngoại, tivi, tủ lạnh thì có một người dám hàng tháng bỏ tiền ra mua sách đọc. Không ngờ người đẹp không khen mà còn nói:

- Thời nay chỉ có người nghèo và hâm mới đi mua sách như anh! Từ đó anh chàng dẫu có mua sách cũng không dám đem đến khoe với người đẹp nữa. Còn mình thì mình không những không mua sách mà cũng không đọc vì không muốn chứng tỏ mình nghèo và dốt, nhất là khi mình định viết văn.

Câu chuyện hay làm tôi ôm bụng cười.

Một lần khác tôi hỏi:

- Hình như anh ít đọc lắm phải không?

Số 1 không cần suy nghĩ, trả lời ngay:

- Không phải ít, mà không thích đọc. Hai điều đó khác nhau. Thôi, từ nay cậu đừng nói với mình chuyện sách vở nữa. Chắc cậu chưa biết câu chuyện thả tù binh của mình dạo nọ đâu. Hôm nào mình sẽ kể. Có lẽ mình sẽ đọc trong đời mình một lần cuốn hồi ký mình viết. Thế thôi.

Vậy mà một hôm tôi đã kéo được anh vào một quầy bán sách dọc đường. Tôi hỏi hộp chỉ cho anh xem cuốn: “Người vô hình” của nhà xuất bản Kim Đồng:

- Anh thấy chưa? Hóa ra trên đời không phải chỉ có anh em mình là vô hình. Không đọc nên mới nghĩ mình là nhất thiên hạ.

Nhưng anh cũng chẳng cần nhìn tới cuốn sách, kéo tôi đi thẳng, vừa đi vừa nói:

- Vậy cậu tưởng cái người vô hình vẽ ở bìa cuốn sách đó là có thật đấy phỏng? Tớ bằng lòng cá với cậu chuyện của ông Hơốt Oanxơ nào đó toàn là thứ phịa. Trăm phần trăm bịa, cậu nghe rõ chứ. Lẽ ra cậu phải biết câu này từ lâu rồi, nhà văn nói láo, nhà báo nói điêu!

Bao giờ số 1 cũng có cách nói không cho người khác cãi lại. Nhưng tôi cũng cố thuyết phục anh, vì cuốn sách có liên quan trực tiếp tới mình, tới số

phận và cuộc sống sắp tới của mình. Tôi nói với anh ý nghĩ đó.

- Cậu thích thì cứ tìm đọc. Còn tớ thì dứt khoát có để trước mắt tớ cũng nhắm mắt lại. Ai lại trố trêu, một người vô hình thật lại đi đọc chuyện về một anh chàng vô hình giả.

Tôi không bàn thêm nữa, nhưng tôi vẫn nhủ thầm sẽ có lúc đọc lại cuốn đó. Ngoài bìa vẽ hình một người mặc áo khoác đen, đội mũ nhưng không đầu, không chân. Bìa là điều chắc chắn rồi. Nhưng người ta chẳng từng nói bìa giỏi còn giống hơn cả sự thật đấy sao. Nhưng vẫn biết rằng tôi chẳng thể nào tranh luận nổi với số 1.

Một lần khác để chứng minh cho điều mình nói là đúng. Số 1 dẫn tôi tới xem nhà một số nhà văn, nhà thơ, rồi anh kết luận, chắc như đinh đóng cột:

- Đấy cậu xem, chỉ có anh nghèo mới viết sách mà ngược lại anh nào viết sách cũng nghèo cả. Vậy thì đồng minh của họ, những người chịu mua sách của họ đọc cũng không thể khác họ được, còn những người khác họ lo làm các việc khác để có nhiều tiền.

Quả sau hôm đó, tôi không bao giờ trở lại với anh về vấn đề này nữa.

Hàng ngày tôi vẫn theo số 1 ra đường. Thỉnh thoảng thuận tay tôi muốn làm, muốn giúp cho ai một việc gì đó. Nhưng lúc đó anh đọc cho tôi nghe bài thơ dài “Con voi và những súc gỗ”. Bài thơ làm tôi cười nôn cả ruột. Tôi bảo: Trong lúc chờ vác những súc gỗ to chưa có sẵn thì cứ vác nhiều những súc gỗ bé có sao? Và tôi đã làm. Thật ra là tôi theo bản năng tự nhiên. Một em bé gái lon ton chạy theo mẹ đang đi trước. Em vấp ngã sắp xuống đất. Tôi chạy lại bế em bé lên mang tới cho bà mẹ. Chẳng hiểu sao bà mẹ mặt mày tái mét ngã ra bất tỉnh, còn mọi người kẻ thì chạy đi, người thì xô lại. Lúc đó tôi mới chợt nhớ là mình vô hình và em bé đã tự bay chơi với trên không.

Sau đó tới chỗ vắng người, số 1 nói với tôi:

- Mình cũng đã một đôi lần làm như cậu... Thế đó, chúng ta không còn có quyền làm những việc nhỏ nhặt nữa. Trời sinh chúng ta ra là để làm những chuyện lớn lao phi thường. Tớ khuyên cậu hãy kiên nhẫn. Người thành công lớn trên đời là người có lòng kiên nhẫn chờ đợi.

Nhưng tôi không thể nào kiên nhẫn được nữa. Một hôm bực quá tôi nói với số 1: Thôi anh cứ làm con voi kệ anh. Còn tôi làm cái kiến, con ong cũng được. Vô công rồi nghề mãi tôi chán lắm rồi.

Số 1 bảo tôi:

- Cậu hay xúc động và thiếu hẳn lòng kiên nhẫn! Đó là hai chỗ yếu của cậu để trở thành người phi thường. Mình vô hình trước cậu nhiều tháng trời, nhưng cậu có thấy mình sốt ruột chút nào đâu! Rồi anh kết luận, sau một cái chép miệng:

- Lẽ ra cậu sinh làm con gái thì hợp hơn.

Chuyện Xảy Ra Ở Bờ Hồ

Chúng tôi tung tăng ra bờ hồ, vẫn trong bộ trang phục “người ngoài hành tinh”. Chưa tới bờ hồ đã nghe tiếng í ới ngoài đó. Chắc là có chuyện gì rồi. Chúng tôi chạy vội lại. Hình như số 2 làm rơi cái gì đó trên người phải quay lại tìm. Một mình tôi tới bờ hồ. Trưa bờ hồ thưa thớt người đi dạo. Kìa, trước mắt tôi dưới bờ hồ là một cô bé đang ngoi ngóp. Còn trên bờ là năm sáu đứa trẻ đang kêu gào cầu cứu. Tôi mấy lần định nhảy xuống nước nhưng lần nào cũng như có một sức mạnh vô hình giữ chân tôi lại. Đôi mắt của bọn trẻ đứng trên bờ vừa nhìn tôi kêu cứu vừa trách móc. Kìa, từ xa có bóng mấy người chạy tới. Đó là An và Hoa. Họ vừa đi học về. An quăng cặp xuống bãi cỏ định co chân nhảy xuống nước thì Hoa nhanh tay giữ lại; giọng nói như ra lệnh.

- Đừng liều, giữ cặp cho tốt.

Hoa lao xuống nước rồi bơi nhanh lại chỗ cô bé đang chìm dần xuống đáy hồ. Dưới đáy hồ là một bé gái trạc 12, 13, đang nằm ngửa bất động. Hoa vội vàng lao tới. Còn cách vài mét, bỗng Hoa giật mình hết sức ngạc nhiên. Cô bé đang nằm bỗng từ từ nổi lên, như có bàn tay nào đang nâng thi thể cô bé lên khỏi mặt nước, rồi cái thi thể gần như bất động đó đi tới chỗ Hoa. Hoa chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra thì văng vẳng có tiếng một người con trai:

- Bạn đưa nhanh em bé lên bờ đi. Bạn biết cách sơ cứu rồi chứ? Em bé uống khá nhiều nước rồi.

Cô bé như được bàn tay vô hình đặt lên hai cánh tay của Hoa, rồi cùng Hoa đưa cô bé lên bờ. Trong lúc Hoa bơi như có cảm giác đụng vô da thịt

của ai đó. Khi cô bé được đặt lên thảm cỏ, hai chân như được ai nâng lên cao, rồi nước trong mồm cô bé ực ra.

Một giọng nói nhỏ bên tai Hoa:

- Dầu, tìm ngay dầu nóng xoa cho cô bé.

Hoa quay lại quát An lúc đó đang quanh quẩn một bên:

- Túi cứu thương nhanh lên. Khi An vừa đi khỏi thì từ đâu đằng kia một tốp người lớn cũng vừa chạy tới. Trong đó có anh phóng viên tay lăm lăm chiếc máy ảnh, bà mẹ cô bé và những người đi đường.

Cô bé vừa tỉnh lại, mắt hé mở. Bà mẹ mừng quýnh, sụt sùi nói với Hoa:

- Cảm ơn cháu đã cứu sống em.

-Thưa, không phải cháu đâu. Hoa vội thanh minh. Có một người con trai đã cứu em bé trước lúc cháu tới. Người ấy vừa ở đây.

Vừa lúc đó An mang túi cứu thương tới. Bà mẹ tưởng nhầm người cứu con mình là An, vội cầm tay An rồi rít:

- Cảm ơn cháu đã cứu sống em.

An còn đang luýnh quýnh chưa kịp thanh minh thì đã thấy mấy cái loé chớp từ những chiếc máy ảnh. An hét lên với anh phóng viên:

- Chết, anh nhầm rồi, không phải em.

Anh phóng viên cho rằng An khiêm tốn, càng yên trí tranh thủ chớp luôn mấy “pô” nữa. An đưa hai bàn tay lên che mặt...

Anh phóng viên tới vỗ vai An:

- Cứu người bị nạn là chuyện đáng khen. Tại sao em khiêm tốn quá vậy, sáng mai anh sẽ đưa chuyện này lên báo. Phiền em cho biết tên.

An càng hốt hoảng:

- Anh ơi, vậy là anh giết em rồi. Em không biết bơi. Anh hỏi xem, An chỉ Hoa. Bạn em sẽ làm chứng cho em.

Hoa quay lại:

- An nói thật đấy anh ạ. Bạn ấy không biết bơi.

Anh phóng viên càng lấy làm lạ.

- Trong cả hai người, không ai nhận cứu cô bé, thế thì ai?

- Theo em hình như có một người nữa anh ạ. Em chỉ nghe giọng người ấy nói thôi, còn không nhìn thấy mặt.

Cô bé được gia đình đưa về nhà. Còn lại một mình An và Hoa. An trách bạn:

- Tại sao lúc đó bạn không tự nhận mình cứu cô bé có hơn không? Để người ta cứ nghĩ là An. Hoa hại mình.

- Nhưng sự thật là như thế. Có sao mình nói vậy.

- Sáng mai trên một vài tờ báo trong thành phố thế nào chẳng có cái mặt mo của thằng An này.

Hoa cười.

- Được dịp lên báo càng oai chứ sao? Bao nhiêu người muốn có mặt trên đài, trên báo mà không được.

- Thôi đi, đừng có đùa ác. An bỗng đổi giọng. Mà đằng ấy nói thật đi. Lúc đó có ai ở dưới hồ với bạn. Nhất định đằng ấy phải biết chứ?

- Ô hay, nếu biết thì lúc này tớ đã nói với các chú phóng viên rồi. Quả thật tớ chỉ nghe giọng nói còn không thấy người.

- Tớ không tin là có ma. Hay đằng ấy nghe nhầm.

- Làm gì có chuyện ma ở đây. Chẳng những nghe được giọng nói người ấy mà lúc bơi đỡ cô bé vô bờ, tớ còn vô tình chạm vô da thịt người đó.

An tỏ vẻ ghen tuông:

- Chạm vô người à?

Hoa cười trêu:

- Làm gì mà tra hỏi dữ thế.

- Muốn hỏi cho biết.

Hoa cười.

- Ghen à?

An làm thinh.

Hoa vẫn cười:

- Chưa thấy đời nhà ai đi ghen với người vô hình cả.

An vẫn chưa hết tức.

- Sao biết người ta vô hình?

- Nghe tiếng nói mà không trông thấy người thì chả vô hình là gì? Hoa chợt cảm thấy băng khuâng, nói tiếp:

- Một giọng nói ấm áp lịch sự hình như mình nghe ở đâu một lần rồi.

- Nghĩ tới người ta à? Sao ngồi thừ ra thế. Không về nhà thay quần áo để bị cảm lạnh à?

An kéo Hoa đứng dậy - Thôi đi cô bạn si tình ạ.

- Ừ, chẳng biết ai si tình.

- Sao cứ như người bị mất hồn ấy? An liếc nhìn Hoa vẻ không bằng lòng.

- Lạ thật. Cứ như là trong truyện liêu trai ấy. Hoa quay lại hỏi An, này có bao giờ đăng ấy tin là có ma không?

- Chuyện đó phải hỏi người lớn. Thôi chúng ta về nhanh đi, bạn sắp cảm lạnh rồi. An vừa nói vừa kéo Hoa chạy nhanh về nhà.

Cuộc Đối Thoại Khó Chịu Không Thể Tránh Được

Xét cho cùng sự kiện xảy ra ở Bờ Hồ hôm đó chẳng có gì ghê gớm lắm, vậy mà nó cứ ám ảnh tôi mãi, hết ngày nọ sang ngày kia.

Cái Hoa nhảy xuống nước cứu cô bé nọ là việc bình thường, bất cứ người nào biết bơi cũng làm được. Còn cậu An định nhảy xuống nước trong lúc mình không biết bơi thì quả là việc rồ dại. Rồi sau đó cái Hoa linh đi để lại sự hiểu lầm cho nhiều người, tưởng là công trạng của An. Cuối cùng An đã tự mình “minh oan” được thì cũng là chuyện bình thường, nhưng sao tất cả những chi tiết đó cứ làm cho tôi áy náy. Tiếng nói thứ hai chốc chốc lại vang lên: - Này, việc nhảy xuống nước cứu em bé anh cho là việc nhỏ mọn hay là việc lớn lao phi thường?

- Chẳng nhỏ mà cũng chẳng lớn. Tôi xăng giọng đáp.

- Theo anh thế nào là lớn? Anh cho tính mạng một con người không quan trọng hay sao?

-...Quan trọng... Tôi nói khê, tôi vừa nhớ lại một câu ở đâu đó tôi đã đọc: “Con người là vốn quý nhất”.

- Vậy thì cứu sống một con người anh không cho đấy là một việc làm tốt đẹp sao? Tiếng nói kia lại cất lên dai dẳng.

- Ô hay, nhưng anh có quyền gì cật vấn tôi ghê thế. Nên nhớ tôi đã học lớp 12 và có thể nhận thức được nhiều điều. Thế nào là một hành vi tốt đẹp, điều đó tôi hiểu hơn anh.

- Nhưng rồi anh đã chạy trốn trước sinh mạng của một em bé sắp bị chết đuối.

- Tôi... bơi kém. Tôi cố cãi lấy được.

- Anh bơi không kém Hoa chút nào! Vậy mà Hoa đã cứu sống em bé. Anh thật chẳng đáng xách guốc cho nó.

À, thế này thì thật là quá quắt. Nếu cái giọng kia cất lên từ miệng một kẻ nào đó, trước mặt tôi, thì hãy coi chừng, tôi sẽ đập vỡ mặt hắn ra. Nhưng khốn nỗi, tiếng nói đó cũng vô hình như chính bản thân tôi. Có điều nó cứ vang lên từng lời rành rọt, đâu ra đó, như một vị quan tòa đang xét xử. Kìa, cái giọng lạnh lạnh vừa lạnh lòng đó lại cất lên. Đúng là hắn chưa chịu buông tha tôi.

- Vậy cậu có thấy hành vi của bạn Hoa đáng trọng không?

- Có! Tôi cố tình đáp cụt ngùn, không che giấu sự bực tức của mình.

- À, vậy là anh không đến nỗi nào, cũng khá thành thật đấy. Tiếng nói kia dường như muốn cười to, vẻ đắc thắng. Tôi cảm thấy cần phải giảng hòa với hắn thôi. Bình thường chơi với bạn, nhất là với cái Hoa, mỗi lúc giận cãi nhau, ít khi tôi chủ động làm lành trước. Nhưng lúc này thì... chao ôi, tôi muốn được yên thân, tôi bèn nói với hắn ta giọng tâm sự:

- Cậu không biết chứ, lúc ngoài bờ hồ đó, mình rất muốn tới bắt tay bạn ấy, nói vài câu khen ngợi.

- Hừ, hắn bật cười khanh khách. Cứ làm như bố người ta không bằng. Khen với ngợi, theo tôi tốt nhất cậu hãy học tập cô ấy.

Tôi, thằng Sơn này mà phải học tập con bé đó. Còn lâu! Nhất là khi nó đã trở thành một người vô hình, một siêu nhân!

- Còn cậu An, cậu nghĩ thế nào về hành động của cậu ta trưa hôm đó?

Hừ, hết Hoa rồi tới An. Bộ hắn muốn truy mình suốt cả buổi hôm nay chẳng?

- Kìa, trả lời đi chứ. Cậu đâu trốn nỗi. Cậu vô hình với tất cả mọi người nhưng không thể nào vô hình với tôi được!

A, cứ giọng lười đó thì hắn tự cho mình còn cao hơn tôi à? Nghĩa là còn trên cả... vô hình. Đúng là không thể trốn vào đâu được, tôi trả lời đại khái, cũng nghĩ cốt cho xong chuyện:

- Theo tôi An có nhiều chỗ đáng buồn cười. Không biết bơi mà dám định liều nhảy xuống nước cứu người thì đích thị là anh hùng rơm, tỏ vẻ ta đây.

- Đẳng ấy nói như vậy là sai. Hành động của cậu ta phát xuất từ một ý định tốt đẹp, một tâm hồn cao cả.

- Thì cứ cho là như vậy.

- Không phải cứ cho là như vậy, mà điều đó cần phải được khẳng định!

- A, thế này thì quá lắm. Tới thầy giáo hay bố mẹ tôi cũng chưa bao giờ nói với tôi như vậy.

- Anh còn thấy những chỗ nào đáng buồn cười của cậu bạn anh nữa không? Giọng đó lại vang lên.

-...Có, lần này tôi thấy cần phải dè dặt, tay này lý luận không phải loại vừa.

- Cậu ta bị ngộ nhận và đã mất công bào chữa...

- Không thể cho đó là chuyện buồn cười mà trái lại là một hành động đáng khen. Cậu ta không vờ vào mình những cái mình không xứng đáng hưởng.

-...Tất nhiên... nhưng một bức ảnh và một bài báo thì đã làm sao!

- Hừ, thì đã làm sao! Một cái chặc lưỡi là xong! Nhưng rồi sau đó... Không được đâu anh bạn ạ. Anh tưởng đó là việc nhỏ mọn à? Cứ quen dần, anh sẽ gục ngã vì những cái chặc lưỡi, vì những cái anh tưởng là vật vĩnh đó.

- Nhưng anh là ai mới được chứ? Tôi quát lên. Tại sao anh cứ lục vấn tra khảo tôi?

- Tôi là tiếng nói vô hình.

- Tiếng nói của người vô hình à? Tôi kêu lên với nỗi thất vọng. Trên đời đã có thêm một người vô hình nữa à?

- Không, tiếng nói vô hình bất cứ người nào cũng có cả.

- Nhưng tại sao lúc bình thường trước kia tôi không nghe thấy?

- Vì trước đây anh có nhiều bạn bè, họ luôn tán dương hoặc phản đối anh. Anh sống trong thế giới của nhiều người. Còn bây giờ chỉ có mình anh

đối mặt với anh. Anh nghe rõ tiếng nói vô hình của mình hơn...

À ra thế. Tôi suýt bật cười to. Vậy là tôi có thể trốn được anh ta rồi. Tôi nhắm mắt lại.

- Kia, làm gì thế? Anh ta kêu lên.

- Thôi xin đủ. Tôi ngủ đây. Mà anh biết đấy, tôi đã định ngủ thì trên đời không có cái gì làm cho tôi thức được. Và một khi đã ngủ thì có sét bên tai cũng không làm tôi tỉnh dậy. Tôi vừa nói dứt lời thì cơn buồn ngủ cũng vừa kéo ập tới, kết thúc cuộc tra khảo khó chịu...

Tôi không còn biết tôi đã ngủ bao lâu, một buổi hay một ngày gì đó. Một giấc ngủ tuyệt vời. Lúc dậy thì tôi hầu như quên hết hay chỉ còn nhớ mang máng cuộc đối thoại không thú vị giữa tôi và tiếng nói vô hình sau khi xảy ra sự kiện ở bờ hồ. Tôi nở nụ cười khoan khoái. Bây giờ thì nếu cần, tớ có thể tránh được đảng ấy rồi, tránh không nghe đảng ấy nói. Khi người ta ngủ sẽ quên đi cái đói, nỗi đau, nỗi buồn và biết bao điều không hay khác. Còn đối với tớ, giấc ngủ sẽ cứu tớ thoát khỏi những giờ lên lớp rao giảng đạo đức của đảng ấy. Gút-bai!

Cơn Mưa Bất Ngờ Mùa Hạ

Tưởng rằng thoát khỏi tiếng nói thứ hai, cái tiếng nói vô hình dai dẳng đó, tôi sẽ được tự do, thoải mái muốn làm gì thì làm: sống trên pháp luật, trên xã hội, trên cả nền văn minh của loài người. Nhưng hình như có điều gì đó như một nỗi buồn, một nỗi thất vọng cứ từng lúc, từng cơn xâm chiếm tâm hồn tôi. Trước kia trong đời sống của người bình thường, tôi đâu có tâm trạng cô đơn buồn chán này. Nhiều lúc tôi muốn bất thần hét to lên, hát vang lên cho vỡ lồng ngực, cho khan cả tiếng, đặc cả giọng. Tôi như con hến, có hé mồm ra, cũng không được một tiếng kêu. Nhưng xét cho cùng, hình như cũng không phải thế. Tôi cảm thấy mình thiếu một cái gì đấy. Một sự thiếu thốn mà từ nhỏ tôi chưa một lần trải qua.

Từ hôm gặp Hoa ở bờ hồ, hình ảnh của Hoa cứ lớn vờn trong óc tôi. Chẳng lẽ tôi vẫn... Không đâu! Tôi với Hoa chẳng phải như nước với lửa đó sao? Vậy mà sao hình ảnh Hoa cứ hiện lên trong tôi, khi dịu dàng đắm thắm, khi táo bạo nghịch ngợm, mọi cử chỉ của Hoa đối với tôi giờ đều đáng yêu. Bình thường trước đây dưới con mắt tôi (chắc không được vô tư), nó là một đứa không phải xinh lắm, da lại ngăm ngăm đen, chỉ được đôi mắt tròn to, cái mũi dọc dừa và khuôn mặt thanh tú. Còn cái miệng thì cười nói vô duyên, lúc nào cũng có thể nếu không châm chọc thì lên mặt dạy đời. Xét trong ba đứa, tôi, Bình và An thì nó phân biệt đối xử khá rõ.

Với Bình thì nó có vẻ quý trọng, thỉnh thoảng lại hỏi ý kiến Bình về việc này, chuyện nọ. Với An thì nó hay cãi, và cãi tới cùng, bao giờ áp đảo được mới thôi. Bình thường phải nghe và chỉ cười. Còn tôi thì ngầm khuyến khích An hay đứng về phía An. Đối với tôi thì nó không bao giờ hỏi ý kiến, cũng không cãi mà thường lên giọng khuyên bảo! Nhưng từ buổi gặp gỡ ở

bờ hồ, tôi nhìn Hoa bỗng thấy khác. Trên khuôn mặt Hoa ánh lên một vẻ gì đó mà bình thường tôi không biết hay chưa bao giờ trông thấy, có cảm giác như mình vừa phát hiện ra điều gì mới mẻ ở người con gái, như người ta nói, có thể đó là vẻ đẹp tâm hồn đã tỏa ra và làm cho con người ta trở nên đẹp hơn, cao thượng, đáng yêu hơn... Chao ơi, đúng là có một cái gì đó không bình thường đã nảy sinh trong tôi. Không, không thể nào xảy ra chuyện đó. Có thể đây chỉ là chuyện mình hiểu sai về mình, do nỗi cô đơn buồn chán mà ra. Huống chi bây giờ tôi và Hoa đã thuộc về hai thế giới khác nhau. Tự dưng tôi cảm thấy thêm một tiếng nói của An, dẫu tục cũng được, thêm ánh mắt tinh nghịch của Hoa và vẻ đạo mạo buồn cười của Bình. Và nhiều lúc không định trước, mà hai chân tôi - rõ ràng ngoài ý muốn của tôi - đưa tôi hướng tới trường. Đã tới giờ tan học. Tôi đứng ở đầu phố... O, anh làm gì đấy nhỉ? Có phải anh đi tìm việc lớn lao phi thường ở đây không? Không, tôi không còn thì giờ để nghe cái tiếng nói vô hình kia nữa. Từ xa “họ” đang đi đến. Vẫn là bộ ba đó. Trước kia là bộ tư. Bây giờ một đứa tự tách ra để trở thành siêu nhân. Hoa đi giữa hai bạn. Họ cười nói vui vẻ. Cậu An lại huyền thuyên điều gì, rồi Bình và Hoa cười như nắc nẻ. Hầu như họ đã quên mất tôi, quên mất trên đời từng có một người bạn thứ tư. Thình thoảng Hoa còn quay lại nhìn An bằng đôi mắt... mà trước kia không bao giờ có. Khó có thể diễn tả được ánh mắt đó. Trong lĩnh vực mới mẻ này tôi chưa có kinh nghiệm. Rõ ràng là người ta quý mến nhau. Mình không cần. Mình đã thuộc về một thế giới khác, mang một ý tưởng khác thì cái vui, cái buồn cũng phải khác “người ta”. Tôi cảm thấy rộn lên trong lòng một cảm giác hờn giận, ghen tuông, bất mãn. Tôi không muốn nhìn họ nữa. Thôi chào các bạn. Chúc các bạn cứ vui vẻ. Còn tôi, tôi có việc của tôi. Vĩnh biệt cuộc đời cũ với những nỗi vui buồn tầm thường của người đời. Tôi quay đi như chạy trốn. Nhưng dường như tiếng cười của các bạn vẫn đuổi theo tôi, cả cái màu da ngăm ngăm của “nàng”. Thú thật chưa bao giờ tôi thấy Hoa đẹp và “đáng... ghét” như hôm nay.

Sau đó tôi còn tới trường vài lần nữa, mặc dầu lòng tôi không muốn chút nào, nhưng khổ nỗi, hai chân tôi như con ngựa bất kham, dẫu tôi cố tình đi

về hướng khác hoặc ngược chiều tới trường, thì tới cuối giờ tan học, bao giờ tôi cũng có mặt ở gốc cây, chỗ các bạn hay đi qua. Thế như trái đất tròn, cứ nhắm hướng Đông mà đi thì thế nào cũng quay trở về nơi xuất phát. Ôi, tôi đã si rồi ư? Không có lẽ, tôi chỉ mê vẻ đẹp tâm hồn của Hoa thôi. Ừ! Tôi phải khác, phải sống khác, yêu thương khác mọi người. Cho tới một hôm tôi đang trú mưa, tình cờ gặp Hoa và An cũng vào trú mưa cùng một chỗ với tôi. Hoa đứng gần sát vào tôi. Tôi cảm thấy hơi thở của Hoa phả ấm một bên má! Và thoảng mùi hoa ngọc lan Hoa thích cài lên tóc. Kể đã lâu lắm tôi mới dịp gần Hoa thế này. Còn trước kia thì chúng tôi thường đùa nhau, nắm tay nhau và thậm chí đôi lúc còn vật nhau, đó là những năm ở lớp dưới. Tôi cố né ra một bên không để Hoa chạm vào người mình. Mặc dầu ngay lúc này, tôi bằng lòng đổi một giá rất cao: tôi có hình trở lại để được nắm tay Hoa, bàn tay biết bao quen thuộc kia, dù chỉ một phút, một giây. Có cơn gió mạnh thổi tạt mưa vào chỗ chúng tôi đứng. Người tôi rét run lên. Hoa vội cởi áo mưa che cho An và kéo An sát vào mình để khỏi ướt, mặc dầu bản thân An đã có một chiếc áo khoát ngoài. Đứng cạnh Hoa mà tôi càng rét run hơn. Hai hàm răng cứ muốn va vào nhau.

- Chẳng biết Bình có về kịp nhà không nhỉ? Hoa bỗng nói.

Nhà Bình ở phố khác nên đến ngã tư đầu tiên họ phải chia tay nhau.

- Chắc chưa đâu. An nói.

- Vậy thì cậu ấy bị ướt hết. Đường ấy không có chỗ nào trú mưa được. Lúc này quên không đưa áo mưa cho Bình.

Cô bạn quý hóa ơi! Nếu bạn biết, lúc này tôi không có một chút xíu vải che thân. Tôi đang rét run cầm cập đây! Tôi muốn gào to lên cho Hoa nghe. Tôi nhìn hai người cùng che chung một chiếc áo mưa. Áo hẹp, nên họ còn đứng sát vào nhau. Tôi ghen với cái áo, ghen với mọi thứ quanh Hoa. Cả cỏ dưới chân và gió mưa trên đầu.

Chút Va Chạm Nhỏ

Khi tôi về tới miếu thì đã thấy số 2 trong trang phục người ngoài hành tinh đang trùm mền ngồi hình như đợi tôi ở một góc giường.

- Anh làm quái gì mà mãi tới giờ mới về.

Tôi chụp vội chiếc áo khoác lên người cho đỡ lạnh.

- Chẳng việc gì tới cậu.

Số 2 cười to:

- Chắc anh ghen với cậu ấy chứ gì. Hai người đó quả thật xứng đôi. Nếu là tôi thì tôi tức điên lên được.

Tôi găm ghè.

- Tớ đang muốn điên lên đây. Cậu có biết hai người cùng khoác một chiếc áo mưa nhỏ không? Cứ như là cặp tình nhân đã yêu nhau từ mấy trăm năm rồi.

Số 2 cười phá lên.

- Còn anh thì lúc đó đứng đực ra tức sao mình không phải là người kia rồi một mình lủi thủi về đây có phải không? Ôi, chàng hiệp sĩ đáng thương! Một lát số 2 lại nói tiếp, giọng càng châm chọc:

- Đã mang danh hiệp sĩ... thà đừng làm hiệp sĩ còn hơn. Tôi như anh vút mẹ bài thơ con voi đi cho rồi.

- A, tôi hét lên, cậu dám nói với tớ như vậy hả? Nói chưa dứt lời tôi xông tới, hai nắm tay mang găng vung lên.

Số 2 né ra, bình tĩnh nói:

- Nói thật. Về chuyện so găng thì anh không bằng thằng em này đâu. Liệu anh có chịu nổi nửa cú đấm của thằng này không? Anh không biết

chứ, trước lúc gặp anh, tôi đã có mấy năm tập quyền anh. Chẳng tin thì anh xem đây.

Nói chưa dứt lời, số 2 quai tay dấm vào cái trụ đá trước mặt. Trụ đá to lớn dường như muốn văng ra khỏi bục. Tôi há hốc mồm nhìn lòng không khỏi khâm phục.

Số 2 tới quàng tay ôm tôi.

- Thôi, chuyện vừa rồi ta cho qua. Còn chuyện cô Hoa nào đó thì đừng buồn nữa. Mọi chuyện của chúng ta từ nay đã khác rồi.

Tôi cảm thấy thanh thản trở lại. Lòng thầm cảm ơn bạn. Thuốc đắng dã tật mà.

Cô Gái Mơ Mộng

Trong phòng ngủ, Hoa ngồi trầm ngâm trước cuốn nhật ký. Cô cúi xuống viết:

- Ô, mình hay nhỉ. Cái người dưới nước đó có thật không, hay chỉ là ảo ảnh... mình không tin là có ma, rõ ràng có bàn tay vô ý chạm vào mình. Lại còn giọng nói nữa. Sao cứ như giọng một người... đã một lần hôn mình. Rồi Hoa tự cười. Mà sao tự dưng mình trở nên lạ thế này. Lâu nay mình có thế này đâu. Nó cứ vấn vương ám ảnh trong mọi nơi mọi lúc, cả trong giấc ngủ cũng không tha. Bàn tay ai đó đã vô tình chạm vào người mình. Chắc anh ta không cố ý đâu. Nếu muốn, lúc ở dưới nước anh ta muốn làm gì mà chẳng được. Mình không trông thấy mà cũng không một ai trông thấy anh ta. Anh ta cứ như người được tạc thành từ đá, từ băng. Nhưng lại có giọng nói ấm áp lạ thường, cử chỉ lịch sự. Rồi chẳng một lời, anh ta vội biến mất tăm, nhưng khổ nỗi lại lớn vồn trong tâm trí mình.

Ôi, anh chàng đó có thể là ai được nhỉ? Thôi đi Hoa ơi, đừng nghĩ tới nữa, hãy học bài đi. Hãy tập quên đi những cái gì đáng quên. Hãy bỏ đi những cái gì không đáng nhớ. Chuyện vừa rồi ở dưới nước, nếu điều ấy có thì chỉ là ảo ảnh, hoặc là một bóng ma, một loại ma chuyên làm việc thiện, việc tốt và không biết tán tỉnh (tự cười). Nếu lúc đó anh ta tán tỉnh mình thì cơ sự sẽ ra sao nhỉ? Mình có phản ứng gay gắt không? Dẫu là ai, là gì, khi có hành vi cứu người mắc nạn đều đáng yêu đáng quý cả. Cứu xong rồi lên đi, không thềm để lại một vết tích. Hoa lại ngồi im mơ màng, nhớ lại cảnh dưới nước. Như một đoạn phim vừa mơ hồ mà rõ nét.

Gặp Tư Râu Trước Cổng Chùa Bộc

Số 1 ngủ sớm. Một mình tôi lang thang. Chưa hiểu do ma đưa lối, quỷ dẫn đường mà tôi ngang qua trước cổng chùa Bộc.

Giờ này các lớp học đêm tan tầm đã lâu. Đường trước chùa Bộc thưa vắng, một nữ sinh đi xe mипha, vừa đạp xe vừa lẩm nhẩm hát. Từ đầu phía kia một tốp năm sáu thanh niên về bặm trợn dặt tay nhau dàn hàng ngang đi tới.

Cô gái dừng xe lại:

- Các anh đi đứng kiểu gì thế?

Một tên trong bọn ồm ờ.

- À... các anh đi kiểu của các anh. Nếu đảng ấy không đi được thì xuống đây đi cùng.

- Hôm nay cô em gặp bọn Tư Râu này coi như tốt số đấy! Sẽ được các anh chiều hết ý!

- Tránh ra cho tôi đi! Cô gái nói to, cố ý cho người đi đường nghe thấy.

- Đêm đẹp thế này về nhà làm gì cho vội. Đi với tụi anh, đòi được mấy chốc hở em.

- Tôi không quen biết các anh, không đi đâu cả. Cô gái càng cố nói to.

- Trước lạ sau quen. Một tên vừa nói vừa véo má cô gái.

- Tôi kêu to lên bây giờ.

- Thì này giờ cô em kêu to đấy chứ. Nhưng đêch có ma nào tới với cô em đâu, ngoài mấy anh đây.

- Thôi không mất thì giờ nữa. Bốc con bé lên xe rồi vù... Sốt ruột lắm rồi. Tên có vẻ đầu bọn giờ mới nói.

- Các anh là một lũ... Cô gái hét lên lạc cả giọng.

- Lấy giẻ bịt mõm nó lại. Sáu Thọ, sao đứng đực ra đó. Về nhà tha hồ ngắm.

- Cứ để cho nó kêu. Giọng oanh nghe càng thích. Giờ này đếch thằng nào dám tới vuốt râu hùm.

- Có đây! Đốp! Đốp! Có tiếng nói vang lên từ trong bóng tối rồi những tiếng tát bộp vào mặt những đứa đang xán tới cô gái - Cả một lũ hèn, bắt nạt một cô gái không biết xấu hổ sao. Một tiếng nói từ đâu đó vang lên. Sau mỗi câu nói là mấy cái tát như trời giáng.

Bọn chúng dẫn ra, ngơ ngác nhìn quanh. Rồi tất cả rút dao ra một loạt. Tên đầu bọn cười gằn:

- Không may cho đứa nào đấy, gặp Tư Râu này hôm nay coi như tới số rồi. Xìa mạnh đi... anh em! Nghe giọng hình như chỉ là một thằng oắt con.

- Này, oắt con này, hãy ném thử một chút xem sao.

Quả dấm bằng đá vào mặt hấn. Tên thủ lĩnh ngã xuống sau một tiếng kêu thất thần, có lẽ hoảng hốt hơn là đau. Cả bọn ngơ ngác, chẳng thấy có ai ngoài bọn hấn và nạn nhân bất hạnh cũng đang ngơ ngác không biết người cứu mình là ai, đang ở đâu.

- Ai đó, có giỏi ra mặt đi. Núp trong bóng tối hèn lắm. Một tên đứng tách ra nói.

Hòn đá lừ lừ tới trước mặt hấn.

- Chẳng phải núp đâu cả. Tiếng nói cất lên cùng một lúc với hòn đá vung lên. Quả dấm bằng đá trúng vai hấn. Tên lưu manh ngã xuống sau khi kịp vung con dao nhọn lên. Hình như mũi dao trúng ai đó. Có dòng máu chảy xuống mặt đường. Nhưng nó không kịp nhận thấy điều đó, kêu rú lên:

- Ma! Ma chúng mày ơi! Ma chùa Bộc rồi! Còn vài tên nữa chưa kịp ăn đòn, nháo nhào rút chạy bỏ lại một đứa bé thấp tròn như viên bi.

Quả dấm bằng đá vừa tới trước mặt chú bé bỗng dừng lại.

- Ô Bi có phải không? tiếng nói lúc nãy lại cất lên. Sao em lại ở đây. Nhưng chú bé đã vội chuồn theo bọn đàn anh sau khi chấp hai tay rồi rít:

- Lạy ngài tha cho con, trăm lạy ngài...

Trong khoảnh khắc trên con đường vắng chỉ còn lại Hoa đang chết khiếp, mặt tái nhợt như xác chết. Đúng, cô gái nạn nhân đó là Hoa. Và tôi cũng đã thoáng nhận ra lúc mới gặp.

- Tôi đưa bạn về. Tiếng nói từ đâu đó cất lên.

Hoa muốn chạy nhưng hai chân bủn rủn, miệng lắp bắp:

- Ông... ông... trời ơi.

Bỗng có tiếng cười:

- Tôi bằng tuổi bạn. Hãy gọi tôi là... 2, số 2.

Hoa vẫn chưa hết sợ:

- Nhưng... anh... đang ở đâu?

- Tôi đang đứng cạnh bạn đây. Đừng sợ, tôi không phải là ma chùa Bộc đâu.

Hoa có vẻ bạo dạn.

- Thế bạn không có tên thật à.

- Chúng tôi gọi nhau theo quy định riêng. Bây giờ tôi đưa bạn về nhà.

Hoa nhìn quanh không thấy ai, càng sợ tôi hơn cả bọn cướp vừa rồi.

- Đừng sợ, tôi không phải là ma đâu. Tôi không có chút ác ý nào cả. Bạn ở đâu tôi đưa bạn về tận nhà. Tôi nhận ra nàng dưới ánh sáng mờ ảo của ngọn đèn đường. Trưa đó chúng ta đã gặp ở đây hồ...

Hoa lí nhí:

- Vâng, em nghe giọng quen quen. Ồ, chính anh đã cứu cô bé đó.

Tôi cười: Người ta nói quả đất tròn không sai. Đi một hồi lại gặp nhau.

Hoa vẫn bàng hoàng:

- Nhưng... tại sao không lúc nào trông thấy anh?

- Chuyện dài dòng lắm. Chúng ta cứ coi như những người bạn gặp gỡ tình cờ. Muộn rồi, bạn cần phải về kéo ở nhà mong.

Câu nói làm Hoa sực tỉnh, và lúc này Hoa nhìn quanh, mới biết chiếc xe đạp không còn nữa. Trước khi rút chạy, thừa lúc không ai để ý, một tên đã lấy mất chiếc xe.

Tôi nói:

- Tôi không dám hứa chắc, nhưng trong bọn chúng, tôi nhớ mang máng có biết một đứa, hy vọng thế nào cũng gặp và tìm lại chiếc xe cho bạn.

Trên đường về nhà, Hoa vẫn chưa hết nỗi bàng hoàng, chốc chốc quay lại nhìn sang người đang đi bên cạnh mình.

- Ô lạ quá. Tôi không sao hiểu nổi là anh trốn ở đâu?

Tôi bật cười:

- Tôi không trốn đâu. Tôi vẫn đang đi cạnh bạn đấy chứ! Hoa lại rùng mình. Tôi đoán được điều cô đang nghĩ: Tôi cười nói tiếp, mà nếu có ma thì chắc chắn bạn gặp ma hiền. Bạn cứ an tâm, tôi sẽ đưa bạn về tới nhà an toàn.

Đọc đường có lúc tay Hoa vô tình chạm trúng bàn tay tôi, làm cô giật bắn lên, muốn ù té chạy.

- Bạn thấy đấy, tôi cũng có da thịt như ai...

- Tôi không sao hiểu nổi. Giọng Hoa kêu lên thảng thốt.

Đã tới trước cổng nhà, Hoa đứng lại, tần ngần:

- Cám ơn... anh.

- Chẳng có gì, giúp nhau là chuyện thường. Đừng gọi tôi là anh. Có lẽ tôi trạc tuổi bạn thôi. Hãy gọi tôi như tôi gọi bạn. Thôi nhé, tạm biệt. Tôi đưa tay ra chủ động bắt tay Hoa. Cô bỗng kêu lên:

- Bàn tay anh đầy máu. Cô giơ bàn tay mình ra chỗ đèn sáng. Bàn tay bê bết máu. Đúng là chúng nó đâm anh bị thương rồi.

- À tôi nhớ có vết dao đâm trúng tay. Nãy giờ mãi chuyện tôi quên cả đau.

- Để Hoa chạy vô nhà lấy bông băng cho anh. Vừa nói, Hoa vừa thoát chạy vô nhà rồi đem ra một cuộn băng và lọ thuốc đỏ.

Chúng tôi ngồi xuống trước hiên nhà. Hóa ra máu người vô hình chảy ra khỏi cơ thể cũng hiện thành máu đỏ, và ra ngoài lâu đọng lại thành vết bầm đen. Hoa không khó nhọc lắm để tìm vết thương. Nó lộ ra dưới ánh đèn

đường. Hoa chăm chú rửa và băng bó vết thương. Bốn bề yên lặng. Mảnh trăng thượng tuần chiếu xuống sân. Bóng hai người đổ lên nhau.

- Bạn có đau lắm không? Hoa bỗng hỏi.

- Đau chứ. Hình như vết thương khá sâu. Tôi còn muốn nói với Hoa - Nếu nói theo cách nói của các ông nhà thơ thì bàn tay dịu hiền của bạn đã làm vết thương dịu lại, và tôi muốn bàn tay chai sạn của mình nằm mãi mãi trong bàn tay dịu dàng xinh đẹp của bạn.

Hoa chợt hỏi:

- Sao anh không hiện nguyên hình?

Tôi lúng túng một lát:

- Chuyện dài, có dịp bạn sẽ biết. Bây giờ thì chúng ta có thể chia tay được rồi. Vừa lúc đó đầu cuộn băng giắt cũng vừa xong.

- Đáng lẽ tôi phải mời bạn vào nhà.

- Hai bác sẽ sợ chết khiếp. Mà tôi thì không thể nào cắt nghĩa cho mọi người hiểu được.

Tôi rút bàn tay mình ra.

- Chúc bạn ngủ ngon.

Khi tôi đi được một quãng lúc quay lại nhìn, Hoa vẫn còn đứng sững nhìn theo. Tôi biết Hoa đang băn khoăn tự hỏi:

- Anh ta là ai?

Chuyện Xảy Ra Ở Sân Ga

Số 1 ồm. Suốt ngày trùm chăn nằm rên. Có lẽ do mấy bữa đứng ngoài trời dầm mưa chờ Hoa đi học về.

Số 1 bảo tôi:

- Sao dạo này cậu hay ra đường thế?

- Hồi còn đi học em tình cờ đọc được một truyện ngắn tác giả nói rằng sau mỗi gốc cây có một bàn tay vô hình nào đó luôn giấu cho mình những bất ngờ. Điều may mắn bất ngờ không tự đem đến tận nhà tận giường cho anh.

Số 1 cười to, quên cả cơn sốt đang hành hạ:

- Đẳng ấy quên điều may mắn cậu vừa nhận được là suýt nữa mất luôn cả bàn tay à?

Số 1 lại lên cơn ho. Tôi lo lắng:

- Hay là nhân lúc này anh về nhà đi. Các cụ chăm sóc tốt hơn.

- Không, lúc ra đi mình đã hứa: Chưa thành danh chưa quay trở về.

- Để anh nằm một mình em không yên tâm.

Số 1 cười:

- Cậu đừng lo. Chỉ vài ba hôm nữa là tớ khỏi thôi mà. Đẳng ấy cứ đi đi. Chúc cậu chiều nay gặp một gói quà ai đó giấu sau gốc thông.

Chúng tôi cùng cười.

Ga Hàng Cỏ.

Sân ga ồn ào hỗn độn khác thường. Chú bé có tên Bi mà chúng ta gặp buổi tối nọ ở trước cổng chùa Bộc đang chạy bán sống bán chết. Nó lao đi... đi như bị ma đuổi. Đuổi sau nó là một toán đông người, kẻ gậy gộc,

người tay không, toàn là những người to lớn, khỏe mạnh, hàng ngày được ăn nhiều nốc nhiều... Họ vừa đuổi vừa la hét ầm ĩ cả một góc phố: “Bắt lấy nó, thằng ăn cắp. Bắt lấy nó bà con ơi!” Có những cây gậy, chiếc đòn gánh giơ thẳng, chờ đuổi kịp là phang vào cái đầu trần của nó.

Một vài người chạy tới trước, vẻ phân vân đoán chừng hướng thẳng bé vừa chạy. Tôi hét to lên.

- Nó vừa chạy sang hẻm bên phải.

Đoàn người không kịp biết tiếng nói phát từ đâu ra, ào ào rẽ sang hướng phải trước mặt...

Đoán chừng đoàn người đuổi theo nó đã đi xa, thằng bé chạy lộn ra, thì ra hẻm phía trái là hẻm cụt. Nó còn lúng túng chưa biết chạy hướng nào thì nghe đằng xa đoàn người rượt hụt đang hăm hở chạy trở lại.

- Chạy ngược lại đường cũ, nhanh lên. Còn đứng đấy làm gì. Tôi hét thâm vào tai nó.

Rõ ràng là nó chưa thể chạy được. Có một cái gì đó như níu nó lại. Đúng là nó nghe một giọng quen quen. Nó nhìn quanh quất mà không thấy được người vừa nói... Nhưng rồi nó cũng phải chạy, theo bản năng sống còn mạnh hơn. Toán người rượt bắt đã trở lại, người chạy đầu chỉ cách thằng bé mười bước. Một người đàn ông lực lưỡng, mặt bự thịch và mồm nòng nặc mùi rượu. Chắc ông ta mới nốc ở quán ra, sức đang hăng. Chỉ cần bước nhanh lên mấy bước là hai bàn tay hộ pháp của ông ta tóm cổ ngay được chú bé. Trong lúc đó đầu đằng kia cũng có người đang chạy tới. Chú bé ở trong cái thế trước mặt sau lưng đều có người án ngữ. Nó rúm người lại, chờ đợi, hai tay giơ lên ôm đầu chờ một cái gì khủng khiếp sẽ tới. Nhanh như chớp tôi lướt qua chú bé, lao mạnh vào người mới tới với một sức có thể có được, người kia nhào xuống đường rồi tôi chạy ngược lại đón đầu người thứ hai nữa tới. Chỉ một cú chạm nhẹ, người kia ngã xuống đường. Tôi quay lại nắm tay chú bé kéo lên.

- Cứ đường này mà chạy.

Thằng bé lại tiếp tục chạy, lần này nó nhanh nhẹn hơn, như vừa được tiếp thêm sức mạnh. Để mặc nó, tôi chuẩn bị đón toán người đang đuổi gần

tới, tôi ngồi xuống giơ chân ra ngăn người đàn ông đang hăm hở chạy. Vấp phải chân tôi ông ta ngã xoài xuống đất, mồm văng ra những câu chửi tục, mùi rượu, bia nồng nặc. Vài người chạy sau bị cản đà cùng ngã chúi theo. Chú bé chạy được một quãng khá xa. Phải khá lâu tôi mới đuổi kịp chú.

- Đừng chạy nữa chú em.

Nghe tiếng tôi, chú bé ngoái lại nhìn. Đúng là phía sau chú không còn ai.

-... Ngài... cứu con. Chú bé nói giọng run rẩy.

-... Chẳng có ngài ngiếc nào cả. Đi lại chỗ đằng kia vắng, ta nói chuyện với nhau một tẹo.

Chú bé vẫn chưa hết bàng hoàng:

- Có phải chính là ngài tối hôm trước ở trước cổng chùa Bộc không, con nhận ra giọng của ngài.

- Ừ, chú nhớ dai đấy.

- Tại sao ngài cứu con, ngài không giúp mọi người bắt con.

- Chú vừa ăn cắp chứ gì?

- Dạ, một gói đồ của một bà vừa xuống tàu, nhưng thấy bà cụ già con đã vứt trả lại. Ngài đừng bắt con. Con mồ côi mồ cút...

- Nếu ta muốn bắt chú thì lúc này ta đã chẳng cứu chú làm gì. Ta thấy hình như có quen với chú đấy. Một tia chớp vụt loé lên trong óc tôi - có phải chú ở Lạch Tray - Hải Phòng, tên là Bi không?

- Dạ phải ạ. Vậy là ông biết con rồi! Chính con là thằng Bi.

Chú rụt rè sờ vào bàn tay của tôi.

- Thưa... ông cũng có... da thịt như con kia ạ. Con cảm thấy bàn tay ông nóng.

Nó ngược lên nhìn, như cố tìm trong khoảng trống chút hình bóng mờ nhạt của người vừa cứu nó. Nó bỗng rụt mạnh tay lại, bỏ chạy, nhưng hai chân như khuyu xuống, miệng lắp bắp:

- Trời... ông... ông là...

- Đừng sợ, ta không làm hại chú đâu. Nếu không thì vừa rồi ta chẳng đã giúp chú. Suýt nữa thì ta cũng đã bị ăn mấy gậy vào đầu. Tôi nắm vai chú bé, người toàn xương xẩu. Ta nhớ dạo ở Hải Phòng chú béo tròn trùng trục kia mà.

- Vâng, hồi đó mọi người gọi con là Bi là vì con vừa béo vừa lùn.

- Nhưng bây giờ sao nên nông nổi này?

Bi bèn kể cho tôi quãng đời vừa qua của nó, nó bỏ nhà theo bọn Tư Râu, Sáu Dũng lên Hà Nội làm nghề múa mỗ kiếm sống.

Trời đã ngớt mưa, tôi bảo nó: Bây giờ cậu về nhà chưa.

- Con có nhà cửa gì đâu ạ. Con ở với bọn Tư Râu, Sáu Thọ. Nhưng bây giờ thì con không dám về. Về tay không, không những bị cúp lương mà còn bị ăn đòn. Nó bỗng khóc. Tối nay con không biết về đâu. Con chán cảnh này lắm rồi.

Một ý nghĩ chợt thoáng qua:

- Hay chú về miếu với ta tạm đêm nay.

Chú bé co rúm người lại như bị điện giật. Thì ra cái vị không hình không bóng cứu mạng mình, đang nói chuyện với mình là...

- Thưa... chính... ngài là...

Tôi chợt hiểu:

- Ủ, ta là thần miếu đây.

Sự Xuất Hiện Số 3 Ở Miếu

Ngay tối đó Bi về miếu với tôi. Ông Từ giữ miếu đi vắng. Còn số 1 thấy tôi đưa về một chú bé rách rưới thì anh có vẻ bực bội:

- Cậu định làm gì với chú bé này?

- Em định cho nó ngủ nhờ đêm nay. Thằng bé tội nghiệp quá, lại là đồng hương với em nữa.

Còn Bi thì mặt mày ngơ ngác. Nhân lúc chỉ có tôi và hăn ở ngoài hiên, nó mạnh bạo hơn:

- Vậy hóa ra trong miếu còn có một vị thần nữa.

Tôi cười:

- Miếu rộng có nhiều thần ở càng vui.

Thấy chú bé có vẻ ngập ngừng muốn nói điều gì đó, tôi bảo:

- Chú có điều gì thắc mắc phải không?

-...Con thấy các thần... nói chuyện cứ như người đời với nhau. Nếu nói điều này ra khó có ai tin.

- Vậy thì tốt nhất là chuyện trong miếu Bi không nên nói với ai?

- Vâng... nhưng con muốn hỏi một điều này có được không ạ?

- Có gì chưa biết Bi cứ hỏi.

- Thưa có phải vị thần đang nằm trong miếu chức vụ lớn hơn thần không ạ?

Tôi cười.

- Đó là vị thần số 1. Ta là thần số 2.

- Hình như thần trong miếu bị ốm phải không ạ? Thần mà bị ốm con chưa nghe ai nói.

- Ồ, thần cũng có lúc khoẻ lúc đau ốm chứ. Bi có từng nghe nói “như ma chết đói không”? Thì thần cũng vậy.

- Dạ, giờ thì con hiểu.

Tôi vô nhà lấy nửa chiếc bánh mì số 1 ăn còn lại đem ra đưa cho Bi.

- Bi ăn tạm nửa ổ bánh mì này rồi đi ngủ. Mọi việc sáng mai hãy hay. Thấy Bi có vẻ chưa an tâm, tôi nói thêm, cứ coi đây như ở nhà. Cụ Từ trông coi miếu hiền từ lắm. Còn bọn Tư Râu, Sáu Thọ có cho kẹo chúng nó cũng không dám tới đâu.

Bi vừa gặm bánh mì vừa nghe tôi nói, nó cảm thấy an tâm.

Tối nó nằm ngủ với tôi và số 1. Tôi lấy chiếc mền đắp cho nó rồi tôi nằm xuống một bên. Chú bé ngủ thật ngon lành.

Bên ngoài mưa rả rích suốt đêm. Chốc chốc có sấm sét nổ rất to. Nhưng chú bé hầu như không hay biết gì hết, tôi chưa ngủ, ngồi dậy, lưng tựa vô tường nhìn Bi. Số 1 chợt thức dậy hỏi:

- Khuya rồi, ngủ đi. Còn việc thặng bé sáng mai sẽ hay. Cả chiều hôm nay cậu vất vả lắm rồi.

Tôi nói:

- Em đang nhìn Bi ngủ, đứa trẻ nào khi ngủ cũng hay nằm mơ, thấy những điều mà ban ngày chúng ước nhưng không bao giờ có được. Hồi nhỏ em cũng vậy. Giấc mơ có tác dụng bù đắp lại khoảng thiếu vắng của cuộc sống trần trụi ban ngày. Anh có biết đêm nay chú bé đang mơ thấy những gì không.

Số 1 bật cười:

- Có là thần thật cũng không tài nào đoán được giấc mơ của người khác.

Tôi thầm thì như tự nói với mình:

- Tất nhiên. Ý em muốn nói trong mơ Bi vẫn không nghĩ rằng có ngày nó đang đứng trước một bước ngoặt lớn, mình sẽ là nhân vật số 3 quan trọng trong nhóm người vô hình chúng ta...

Bất ngờ tôi quay lại nói với số 1:

- Em định giữ nó ở lại lâu dài với chúng ta.

Số 1 giật mình:

- Cậu quên mất lâu nay chúng ta có khó khăn trong cuộc sống hàng ngày sao. Nay lại thêm một cái tàu há mồm nữa. Coi chừng cậu tính quẩn. Cái ăn, cái mặc hàng ngày và bao nhiêu chuyện khác.

- Nó sẽ tự nuôi được mình.

- Bằng nghề múa mố à?

- Em tính kỹ rồi. Trước mắt hãy cứu nó thoát khỏi bọn Tư Râu. Em biết nó từ ngày còn ở Hải Phòng. Hai nhà kề nhau. Nó vốn là đứa bé ngoan. Chuyện nó đi với bọn Tư Râu là do bị bọn Tư Râu thúc ép lúc nó đang lang thang ở Hà Nội kiếm sống sau khi bố mẹ bị tai nạn qua đời. Điều em lo bây giờ là biết nói với cụ Từ thế nào đây.

Sau một hồi suy nghĩ, số 1 nói:

- Chuyện nói với cụ Từ để tứ lo. Nói chưa hết câu số 1 lại húng hắng ho.

Tôi kéo chăn đắp cho số 1 rồi tắt đèn. Bên ngoài mưa, sấm chớp ầm ầm...

Cụ Từ Được Báo Mộng

Cắt tóc, gội, tắm rửa sạch sẽ cộng thêm một bộ đồ mới, Bi như “Chú bé lọ lem” lột xác cũ ra.

Bi dậy sớm đang loay hoay quét dọn ngoài sân, vườn miếu. Chú nhặt từng chiếc lá rụng, vun từng gốc cây...

Trong miếu số 1 vẫn nằm rên hừ hừ, số 1 nói để tôi khỏi lo:

- Không sao đâu. Có lẽ do tớ chưa quen chịu khổ. Đẳng ấy cứ an tâm, vài hôm sẽ khỏi. Này, đẳng ấy vẫn giữ ý định giữ chú bé ở lại à?

Tôi nói:

- Trước mắt chú bé không còn lối thoát nào, thả ra đường thế nào chẳng gặp lại bọn Tư Râu hoặc bọn xấu khác. Theo em, đó không phải là việc nhỏ.

Số 1 cố cười trong lúc cố nín cơn ho:

- Đúng, đây không phải là chuyện nhỏ, cũng không phải chuyện to cần tới sức voi. Việc cậu thấy nên làm thì cứ làm... Chuyện Bi ở lại miếu chắc cụ Từ cũng chẳng hẹp hòi gì. Cậu để tớ lo.

Chúng tôi đang nói chuyện thì ngoài cửa Bi thập thò bước vào khoanh tay:

- Thừa thần, con đã dọn sạch sân vườn rồi ạ.

Tôi không nín được cười.

- Bi giỏi quá. Nhưng ta dặn đừng gọi ta là ngài hay thần. Chúng ta coi nhau như anh em.

- Dạ thưa thần con không dám ạ.

- Ta tuy là thần nhưng chỉ lớn hơn chú có mấy tuổi. Bây giờ chú ra giếng tắm rửa rồi vào phòng lấy sách vở ra học. Sách vở lớp 4 ta đã mua cho chú rồi.

Mắt Bi sáng lên:

- Dạ, con còn được học ạ? Từ nhỏ con vẫn ước mơ được đi học nhưng nhà nghèo.

- Nhiệm vụ của chú ở miếu là học. Thời gian đầu học ở nhà. Có chỗ nào không hiểu ta sẽ giúp chú.

Bi không khỏi ngạc nhiên:

- Dạ, con hỏi thế này e không phải, hồi nhỏ thần cũng được đi học ạ.

Tôi cười:

- Có chứ, là thần thì ai cũng biết chữ nghĩa cả.

Số 1 lại húm hắng ho. Bi nhìn quanh quất rồi bỗng thấy chiếc chần tung ra nhưng bên trong không có người. Chú bé vội sụp xuống lạy. Tôi cười ngăn lại:

- Khỏi lạy. Đó là vị thần số 1 như ta nói với chú hôm qua. Ta là số 2. Vậy chú nhỏ nhất là số 3. Chú có đồng ý không?

Mắt chú bé sáng hẳn lên:

- Dạ, con đồng ý ạ. Thưa con có cảm giác cứ như trong một nhà vậy.

- Bọn ta cũng thích vậy. Bây giờ chú có muốn trở lại nhà Tư Râu không?

Số 3 lắc đầu quày quật:

- Bây giờ con mà về, nhẹ nhất cũng bị cảnh cáo cắt gân chân, suốt đời tàn tật. Có mấy đứa như con đã bị trừng phạt rồi. Con xin ở lại đây với các thần cùng cụ Từ đèn nhang chu đáo hầu các thần...

Số 1 bật cười:

- Các thần đây chỉ cần ăn uống chứ chẳng cần đèn nhang.

Tôi chợt hỏi:

- Nhưng chú định sống bằng gì? Miếu này không phải là nơi bà con tới cúng viếng nhiều, mà thanh thiếu niên cũng không nên sống nhờ vào các lễ vật đó.

- Dạ cụ Từ về con sẽ nhờ tìm cho con việc làm.
- Vậy ta sẽ xin cụ Từ cho chú trú ngụ ở đây. Nhưng phải hứa với ta mấy việc.
- Thần dạy gì con cũng xin nghe.
- Từ nay không bao giờ được nghĩ tới chuyện múa mỗ, và phải chấm dứt với bọn Tư Râu, Sáu Thọ.
- Con xin ở đây là để trốn tụi nó. Chỉ lo là chúng nó biết.
- Điều đó thì khỏi lo. Bọn chúng nó đã biết đòn của ta tối hôm đó rồi, chắc cho tới nay chưa kịp quên.

Số 3 vui hẳn lên:

- Suốt đời chúng nó không quên, nhất là gã Tư Râu. Hẳn vẫn còn phải nằm nhà. Bị cú đâm đó, xương quai hàm nó bị trẹo đi mà không dám đi bệnh viện chữa. Cho tới nay mỗi lần nhớ tới là hẳn lại lên cơn như động kinh.

Chúng tôi cùng cười. Tôi bảo số 3.

- Bây giờ chú vào phòng lấy sách ra học đi. Có chỗ nào chưa hiểu ta sẽ chỉ cho.

Số 3 đi rồi. Còn lại tôi và số 1.

- Cậu ngốc lắm. Tại sao cậu cứ, cậu cậu tôi tôi với hẳn. Đối với nó, chúng ta những vị thần giữ miếu, không phải là người bình thường, không sống cái sống của người bình thường.

- Vậy khi anh chén ngon lành các thứ oản, chuối, bánh mì, bất kể thứ gì có được thì anh bảo sao, là thần linh hay là...

Không để tôi nói hết câu, số 1 nói chặn ngay:

- Vẫn là thần linh chứ. Thần linh cũng phải ăn, nếu không còn ai nghĩ tới chuyện thờ cúng làm gì. Càng thần linh thật càng ăn khỏe, thích ăn ngon.

Tôi ôm bụng cười rũ rượi. Số 1 cũng không nín được cười trước cái lý lẽ thực dụng của mình.

- Đúng là trời sai cậu xuống để giúp mình làm nên việc lớn. Cậu nghĩ thế nào mà đem thằng bé ấy về. Thật là tuyệt. Nếu cậu chỉ nghĩ tới những điều

cao xa với vợ thì chắc chắn cả hai đứa chết đói trước lúc làm nên sự nghiệp lớn.

Suy nghĩ một lát rồi số 1 nói tiếp, hết giọng người lớn.

- Đúng, phải có một người “bay” và một người trụ dưới đất. Phải có người nghĩ tới những công việc lớn lao và có người hàng ngày lo toan những việc vặt vãnh cụ thể. Cậu không biết chứ, trong sinh vật cũng có những cặp tương tự, chúng nó cần phải sống cặp bồ với nhau mới tồn tại được. Con sáo sậu sống với con trâu. Con linh dương sống với sư tử. Con chim xia răng sống hoà bình với con cá sấu hung tợn. Không có con này thì con kia chết. Rõ ràng rành rành là có sự phân công hợp lí của Thượng đế.

Tôi nghe nói cố nín cười.

- Muốn là con gì cũng được. Nhưng hôm nay cụ Từ về, chúng ta ăn nói sao với ông cụ về sự có mặt của số 3 trong miếu.

Suy nghĩ một lát số 1 nói:

- Chuyện này để tớ lo. Có điều từ giờ tới lúc cụ Từ về cậu giấu số 3 ở đâu tùy cậu, miễn là đừng để ông cụ trông thấy số 3 trong miếu là được.

Buổi tối đó, cụ Từ đang lơ mơ ngủ bỗng nghe một giọng nói, giọng mũi rất lạ, như từ một cõi âm nào tới, nhưng lại nghe như đang trước mặt:

- Chào ông Từ.

Ông Từ giật bắn người. Nhưng rồi lại nghĩ mình đang nằm mơ. Cái giọng mũi kia lại tiếp tục, đứt quãng hết như một người già.

- Ông Từ cứ nằm yên, ta chỉ nói với ông Từ một việc này. Ông Từ nhắm dậy muốn tìm tiếng nói từ đâu phát ra.

- Ông Từ không thấy được ta đâu. Ta ở miếu này lâu lắm, trước khi ông Từ tới. Ta cảm ơn ông Từ ngày mưa cũng như ngày nắng, mùa đông cũng như mùa hạ không lúc nào quên thắp cho ta nén hương. Bây giờ có việc này...

Ông Từ run run:

- Thưa, có chuyện gì xin ngài cứ dạy.

- Sáng mai sẽ có chú bé mồ côi. Nó là cháu mười đời của ta. Nó không có chỗ trú ngụ. Ông Từ hãy vì ta cho nó ở nhờ, đỡ dần cho ông Từ việc đèn nhang sớm tối và quét dọn vườn tược. Chuyện ăn uống thằng bé sẽ tự lo, khỏi phiền tới ông Từ. Nó là một thằng bé tốt.

Tiếng nói giọng mũi kia nghe xa dần rồi biến mất.

Sáng hôm sau ông Từ thấy một chú bé lấm lũi bước vào sân miếu, mặt mày có vẻ thông minh đĩnh ngộ. Vừa trông thấy cụ Từ, Bi vòng tay lễ phép:

- Thưa cụ...

Không để chú bé nói tiếp, cụ Từ xoa đầu chú.

- Cháu cứ ở đây với ông.

- Thưa cụ, cháu sẽ lo việc đèn nhang và quét dọn vườn tược. Ngoài ra cháu sẽ kiếm thêm việc gì làm thêm.

Nghe chú bé nói ông Từ có vẻ ngạc nhiên:

- Cháu có thể làm được việc gì nào.

- Thưa, cháu bơm vá, sửa chữa xe đạp. Cháu làm nghề này được mấy năm rồi, tay nghề có thể xếp vào loại bậc 6.

Cụ Từ nghe nói bật cười to.

- Ông chưa từng nghe ai nói bơm vá xe đạp có thang lương bậc 6. Nhưng nghe cháu nói ông tin là cháu thạo công việc này. Vậy để ông kiếm chỗ cho cháu làm. Ông có quen với cụ Cử. Cụ đang cần người giúp...

Chú bé nói như reo lên:

- Ồ, vậy là cháu gặp hên rồi!

Hai ông cháu dắt nhau vô miếu.

Vào Hang Ổ Tư Râu

Một hôm tôi chợt hỏi Bi:

- Chiếc xe đạp giật đợc của cô gái chúng nó chưa đẩy đi chứ?
- Tụi nó có một chỗ giấu những của cướp giật đợc, chờ đẩy dần đi, con chắc là còn.

- Vậy bây giờ ta nhờ chú giúp ta lấy lại chiếc xe đạp để trả lại cho chủ của nó, chú có làm đợc không?

Số 3 run như cây sậy:

- Dạ, thần thương con, con có thể làm bất cứ chuyện gì khác, trừ mỗi việc đó.

- Chú chỉ có việc đưa ta đi gặp bọn chúng nó.

Số 3 có vẻ an tâm. Nhưng giọng nói vẫn còn run:

- Dạ, con sẽ đưa ngài đi.

Lúc chúng tôi tới nhà Tư Râu thì nó đang nằm trên giường rên hừ hừ, quai hàm sưng húp, có một cô gái, khoảng 23, 24 đang ngồi cạnh bón sữa, cô gái trông rất xinh. Mồm hăn sưng mở ra khó nhọc, một nửa sữa chảy ra ngoài ướt cả ngực áo.

Tư Râu quát:

- Đút từ từ. Mồm người chứ đâu phải mồm trâu. Sữa chảy ra ướt hết cả áo.

Cô gái cố nín cười.

- Cười cái gì? Thấy ta đau thế này thích lắm hả? Nói cho anh cô biết, cô đang nghĩ cái gì trong đầu?

-...À ... à. Tôi nghĩ đi đêm lắm có ngày gặp ma, lần này ma thật. Nghe từ ma. người hăn co rúm lại

- Ta khỏe rồi thì hăn sẽ biết tay Tư Râu này. Một lát hăn lại nói. Ủ mà nghĩ cũng lạ, cứ như là ma. Không thấy người, chỉ nghe giọng nói rất trẻ và một hòn đá từ từ đi tới.- Cả đời tôi chưa nghe nói đá đi bao giờ. Cô gái tò mò.

- Ủ! Hòn đá cứ từ từ như đi từng bước một. Lúc đó ta cứ đứng ngây ra nhìn, cho tới lúc hòn đá giáng vào quai hàm, ta ngã xuống đất, vẫn không hiểu ra sao cả. Lúc đó sợ hơn cả đau.

Cô gái cười khẩy:

- Có gì mà không hiểu. Trời phạt kẻ ác. Ác báo, ác giả ông bà mình chẳng nói vậy sao?

Hăn cố chồm dậy, nhưng đau quá, ngã vật ra giường. Giọng hăn bỗng rít lên, mắt long sòng sọc. Hăn vừa nhác thấy chú bé lấp ló ngoài cửa.

- A, tưởng chú mày quên đường về, vào tao bảo. Chú bé rụt rè bước vào. Tốt! Có thể chứ. Lại đằng kia lấy cho tao con dao. Chọn con dao sắc nhọn ấy.

Cô gái tay run lấy bẫy làm đỡ chén sữa lên mình hăn. Tư Râu quát to.

- Cô làm cái đếch gì thế. Tôi cắt gân chân thằng bé chứ có cắt của bấu của cô đâu mà cô sợ.

Cô gái vẫn chưa hoàn hồn:

- Chú ấy xưa nay ngoan. Hãy tha cho chú ấy lần đầu.

- Có tội thì trị, luật ở nhà này là vậy. Hăn quắc mắt bảo Bi.

- Tao nhắc lại. Xuống bếp lấy con dao thái. Con dao ấy cắt rất ngọt, tao bảo đảm không đau đâu.

Tư Râu thấy chú bé vẫn đứng im, bèn quát to.

- Hiền giúp anh một tay. Hăn hất hàm nói với cô gái. Xuống bếp lấy con dao cho anh.

Tay cô gái bỗng run bần bật, sửa lại đồ hết lên người hăn.

- Con khi. Việc gì tới cô mà cô sợ hả? Gã hét to. Tôi chưa có ý định cắt gân chân cô mà.

Cô gái không nói, chỉ cho hắn xem. Từ dưới bếp một con dao thái, cán màu vàng đang lừ lừ trôi tới chỗ hắn nằm. Tư Râu trố mắt nhìn con dao sững sờ, ngơ ngác, mặt tái mét. Hắn cứ cố lết dần, lết dần sát góc tường. Còn con dao thì cứ từ từ ấn vào tay hắn, nhưng hắn cụp bàn tay lại không dám cầm, người cứ run lập cập như đang lên cơn sốt. Đằng kia chú bé bỗng bật cười. Nó vừa chứng kiến thực chất của người hùng thủ lĩnh. Cô gái dường như chột hiều, bốt sợ, nhưng không khỏi vừa kinh ngạc vừa thích thú.

Tiếng cười của chú bé đánh thức hắn dậy. Tư Râu sực nhớ trước mắt hắn còn có chú bé tội nhân và người đẹp. Hắn cố sức lấy lại can đảm, ngồi ngay ngắn lại. Tôi bèn rút con dao về, để đứng yên trong không khí, mũi dao chĩa về phía hắn.

- Nào người anh em, tôi nói, nếu còn đủ sức cắt gân chân người khác thì mời ra đây nói chuyện một cách lịch sự? Không ai tiếp khách trong tư thế đó, chẳng đẹp mắt chút nào.

Hắn giật bắn người. Thính giác hắn quả tốt. Chỉ nghe một lần cũng nhớ đã gặp giọng nói này ở đâu, vào lúc nào rồi. Hắn co rúm người lại, nhưng bắt gặp cặp mắt người đẹp, hắn sực nhớ cần phải giữ thể diện:

- Nếu là bậc hảo hán, xin cho được tiếp kiến. Còn như định giấu mặt thì Tư Râu này có thói quen xin cho phép được miễn tiếp chuyện.

- Ăn nói khá đấy. Chỉ tiếc anh chưa biết ta là ai. Lần này số anh may, ta không thèm đánh kẻ đang bị thương. Nếu không sẽ được ăn thêm một quả dấm sắt vào phía má kia cho cân xứng.

Lời nói quả có tác dụng. Nghe nhắc tới trận đòn hôm nọ, hắn rùng mình chùn lại. Tôi dí sát mũi dao nhọn vào cổ hắn.

- Anh thấy đấy. Ta muốn lấy anh tỵ tiết lúc nào mà chả được. Nhưng thôi bần tay. Nghe ta bảo đây.

Hắn gàn như quỳ xuống. Bây giờ thì quên phắt người đẹp đang ở ngay trước mặt.

- Dạ, ông bảo gì con cũng xin vâng.

- Chiếc xe đạp của cô gái bọn các anh giật tối hôm ở gần chùa Bộc, ta ra lệnh bằng mọi giá phải lấy ngay về nội trong hôm nay. Đừng nghĩ tới chuyện chạy trốn. Ta có mặt ở mọi nơi.

- Dạ, chiếc xe đó chúng con đã mại ngay sáng hôm sau. Nhưng con sẽ cho tụi đàn em đi tìm và chuộc về ngay. Xin ngài cho biết phải giao nộp xe ở đâu ạ?

- Bảy giờ tối nay tại chỗ này. Được chứ?

- Thưa được ạ. Con sẽ xin cố hết sức. Ngài tha tội cho con.

Tôi quăng con dao xuống bàn, rồi cùng số 3 bước ra ngoài.

Vừa ra tới cửa chú bé bỗng ngã xiêu xuống, nhưng rồi nó lại gượng đứng dậy, định bước đi.

- Không sao đâu. Chả là con đói quá. Nó nói khẽ.

Tôi quay lại nhìn vô góc nhà. Các món ăn nấu dở đang bày trên bàn dưới nền.

Chẳng phải dẫn đo, tôi dắt tay chú bé quay trở vào, nói với cô gái có tên là Hiền chưa kịp hoàn hồn.

- Cô bạn, chú bé này sáng nay đi vội chưa kịp ăn gì, cô dọn cho chú ăn ngay. Dọn cho khá vào. Chú ăn không hết thì mặc chú.

Không đợi bảo lần thứ hai, chỉ một thoáng sau Hiền bê ngay lên một mâm thức ăn đến năm sáu người ăn khỏe cũng không ăn hết. Bi ngòi xồm ăn qua loa mấy miếng.

Tôi bảo Hai Hiền:

- Cô gói cho chú ấy mang về. Còn nhiều việc khác không thể chờ chú bé ăn xong chừng ấy thức ăn được.

Hai Hiền gói hết thức ăn vô túi nilông rồi đưa cho chú bé, nói nhỏ:

- Em cầm về để trưa ăn. Đúng là hôm nay em có thần phật phù trợ nếu không thì không biết sẽ ra sao với thằng ác ôn đó. Thừa lúc Tư Râu không để ý. Hai Hiền nhét vô túi áo chú bé một xếp bạc...

Có một điều là cả hai chúng tôi khi hể hả từ nhà Tư Râu về không ngờ có bóng Hai Hiền đang bí mật bám sát phía sau.

Sáng hôm đó đúng là một đại tiệc, bữa tiệc mừng công. Số 3 ăn khỏe gấp đôi bình thường. Điều đó không làm tôi ngạc nhiên. Duy có sức ăn của số 1 thật là kinh khủng. Anh ăn gấp bốn gấp năm người ăn khỏe nhất. Thêm nữa, trong lúc ăn bụng anh sôi réo lên như tàu thủy chạy. Số 3 vừa ăn vừa lấm lét nhìn số 1 ăn, mắt tròn xoe không khỏi ngạc nhiên.

Chuyện Số 3 Đi Công Cán

6h30 chiều. Bi dọn dẹp xong vòng tay nói với số 2:

- Thưa thần, tối nay con tới nhà Tư Râu lấy chiếc xe đạp về chứ ạ.

Số 2 hỏi:

- Bi có dám đi một mình không?

Bi nhoen cười.

- Có cho kẹo nó cũng không dám đụng tới sợi lông chân con.

Vừa tới nhà Tư Râu, cả bọn đang ngồi chờ, đưa ngồi trên giường, đưa trên ghế. Vừa trông thấy Bi chúng vội đứng dậy đơn đả chào hỏi. Có đưa còn chưa hết sợ, nhìn Bi với vẻ vịn nể. Một đưa đang lau chùi chiếc xe đạp. Trên bàn đặt sẵn mâm cơm.

Bi nói:

- Chào các anh, tối nay đúng hẹn, Thần sai em tới lấy chiếc xe đạp về trả cho người ta.

Cả lũ trở mắt ra:

- Bi bảo sao... Cái người cùng đi với Bi sáng nay là... thần thật à?

Bi nói hồn nhiên:

- Chẳng Thần thật thì các anh bảo là thần giả sao? Sáng nay anh Tư Râu tận mắt thấy rồi đấy.

Có đưa tò mò:

- Thế bây giờ Bi ở với thần à?

Bi lên mặt:

- Vâng, em sống với các thần trong một ngôi miếu cổ.

- Sao lại các thần?

- Có tới 2 vị, nhưng vị ở nhà chức to hơn. Vị thần các anh gặp lúc nào cũng một hai xưng em với vị thần ở nhà. Các Thần còn dạy em học chữ.

- Sao các thần lại giúp Bi?

Bi thật thà:

- Em cũng không biết nữa. Hôm em gặp nạn ở sân ga chính Thần số 2 ra tay giúp đỡ.

- Anh hỏi điều này hơi tò mò. Thần có quen biết gì cô gái hôm nọ không?

- Không, Thần bảo giữa đường thấy chuyện bất bình phải ra tay.

Một đứa thốt lên:

- Ôi, con bé đẹp ghê. Tớ cứ nghĩ thần ra tay là vì người đẹp.

Bi cười.

- Thần không như bọn các anh đâu. Thậm chí lát nữa tự em dắt xe về trả lại cho chị ấy mà không cần một lời cảm ơn.

Một đứa nói:

- Phải tay tớ, nếu không chuộc bằng tiền thì phải là một cái gì đó xứng đáng hơn. Hắn nhìn chiếc xe mới toanh có vẻ tiếc rẻ.

Hai Hiền từ dưới bếp lên:

- Thôi các anh để chú bé ăn cơm còn dắt xe trả cho người ta. Bi à, em ngồi vô bàn đi. Hôm nay phải ăn hết sạch.

Bi kêu lên:

- Bữa cơm sáng nay em ăn có thể no suốt tuần. Thôi chị đã cho thì em xin gói về.

Hai Hiền cười vui vẻ:

- Thế chứ. Xưa nay chú Bi chẳng bao giờ khách khí. Vừa nói Hai Hiền vừa gói các thức ăn bỏ vô túi xách.

Bi cầm túi thức ăn dắt xe đạp ra cửa sau khi cảm ơn Hiền và mọi người.

Một tên nói:

- Lúc nào Bi thích, trở lại nhập bọn với tụi này. Chuyện cũ ta bỏ qua.

- Cảm ơn mấy anh, nhưng các thần nghiêm cấm chuyện này.

Một tên hỏi với vẻ tò mò:

- Vậy các thần nuôi cậu à? Các thần nuôi bằng cách nào?

- Sắp tới em định mở cửa hàng bơm vá xe đạp. Vừa học vừa làm. Các thần bảo hãy sống bằng sức lao động của mình. Thôi chào các anh.

Bi dắt xe đạp ra ngoài. Tư Râu nhồm dậm dậm với theo:

- Nói với chị ấy bọn này có lời xin lỗi.

Bi nhoẻn cười gật đầu.

Chiếc Xe Đạp Trở Về Cô Chủ

Bi ấn chuông một lát thì cửa mở. Bi nhận ra ngay người đang đứng trước cửa, chính là cô gái tối hôm đó.

Bi nói:

- Thần bảo em mang chiếc xe trả lại cho chị.

Cô gái trông thấy chiếc xe đạp bàng hoàng một lát rồi nói:

- Chị không nghĩ là chị nhận lại được chiếc xe sớm thế.

Bi nói về tự hào:

- Chuyện gì thần đã hứa là làm ngay.

- Em cho là người cứu chị tối hôm đó chính là một vị thần à?

- Nếu không phải là thần thì người thường ai làm được việc đó.

- Ừ, chị... cũng nghĩ vậy. Cô gái nhìn Bi một lát rồi chột hỏi:

- Có bao giờ các thần hiện ra cho em thấy không?

Bi lắc đầu:

- Em chỉ nghe các thần nói chuyện, có lúc cãi nhau. Đêm ngủ thường trùm kín chăn lại, nhất là vị thần số 1 hình như không chịu được rét. Đó là em chưa kể còn bao chuyện lạ khác, nói chắc không ai tin.

Cô gái tò mò:

- Có bao giờ em nghe các thần nói gì về chị không?

- Có lần em nghe vị thần số 2 kể lại chuyện đánh bọn Tư Râu cứu chị, vị thần số 1 hỏi có biết cô gái đó ở đâu, tên gì và có đẹp không? Vị thần số 2 tất tần tật lắc đầu không biết. Thần số 1 cười bảo trên đời không thấy ai vô tình như cậu cả. Lại còn vết thương ở lòng bàn tay nữa. Nếu hôm đó là tớ,

tớ sẽ bảo thằng khốn đó đâm cho tớ một cái rỗ mạnh, để... để tớ có dịp được một cô gái đẹp chăm sóc. Chuyện của các thần còn nhiều nhưng em không nhớ hết.

Cô gái cười đỏ mặt:

- Chuyện các thần của em vui nhỉ. Cứ y hệt như người đời. À, mà vết thương ở lòng bàn tay của thần thế nào rồi?

- Em thấy sáng nào thần cũng dậy rửa thuốc tím.

- Em về nói hộ với thần tối nay tới chị xem lại vết thương. Chị có học qua chương trình y tá cứu thương. Bi đi rồi, cô gái nói với theo: Cho chị gửi lời cảm ơn và chúc các thần ngủ ngon...

Chuyện Cây Kim Hay Là Chiếc Xe Đạp

Trong lúc Bi đi lấy chiếc xe đạp và trả về cho chủ thì trong miếu xảy ra cuộc tranh luận nhỏ.

Số 2 bồn chồn đi đi lại lại trong phòng, vẻ lo lắng, chốc chốc lại nói:

- Lẽ ra em phải đi với Bi. Tại sao lại để một chú bé con như thế đương đầu với lũ Tư Râu đầu trâu mặt ngựa. Theo anh liệu chú bé có làm sao không?

- Có cho kẹo bọn nó cũng không dám đụng đến cái lông chân thẳng bé đâu. Có điều mình buồn cười không biết cậu sai thẳng bé đi trả cho cô gái ấy cây kim hay là chiếc xe đạp?

Số 2 há hốc mồm tưởng là mình nghe nhầm.

- Sao lại có chuyện trả cây kim? Sao lại có chuyện trả nhầm chiếc xe đạp thành cây kim được. Em chẳng đã bảo với anh là một chiếc xe mипha còn mới toanh kia mà.

Số 1 cười nghiêng ngả, quên cả cơn sốt đang hành hạ.

- Cậu không hiểu ý mình muốn nói là cậu trả một chiếc xe đạp không bằng người ta trả cây kim. Trong khi chủ nhân của nó là một cô gái.

- Thì cô gái hay bà già có khác gì nhau, theo em lấy được chiếc xe về trả lại cho người là hoàn thành được lời hứa.

Số 1 lại cười:

- Cậu chẳng hiểu cái cóc khô gì cả. Cô gái lại là một cô gái đẹp thì không thể giống một bà lão được. Sai một nhóc con đưa trả chiếc xe cho một cô gái có khác gì nói thẳng với cô ta: Tôi làm việc này chẳng qua là một việc nghĩa, gặp chuyện bất bình giữa đường không bỏ qua. Còn cô là cô gái trẻ

đẹp hay bà lão tôi không cần quan tâm. Cho tới hôm nay tôi cũng quên mặt mũi cô rồi. Nếu tình cờ gặp cô ngoài đường chắc tôi cũng không nhận ra. Người ta có quyền trách cậu. Họ sẽ cho cậu là người quá đỗi vô tình, hoặc là cậu xem thường người ta.

- Thì chúng ta chẳng bảo nhau từ nay chúng ta sẽ là những siêu nhân sao?

- Bạn ạ, có một điều sẽ không bao giờ thay đổi, đó là trái tim nó vẫn bình thường như bao trái tim khác. Trừ phi trái tim đang ấy đã hoá đá. Vậy cái lúc cô gái đó băng tay cho cậu, cậu có một chút xúc động nào không?

Số 2 ngồi im một lát như cố hình dung lại giây phút hôm đó:

- Có chứ. Đó là một đêm trăng đẹp. Mảnh sân đầy gió. Mình cảm nhận mùi hương từ tóc nàng tỏa sang, em ước gì giây phút đó cứ kéo dài mãi... Nhưng rồi chợt nghĩ, mình là người vô hình, ở vào một môi trường, một thế giới hoàn toàn khác với người ta, mình không có thể... Hơn nữa là một hiệp sĩ...

- Không ai cấm một hiệp sĩ vô hình rung động trước một vẻ đẹp. Trái tim vẫn làm công việc hàng ngày của nó. Nếu là mình, mình sẽ mang xe tới tận nhà cô ta, rồi sẽ nói với nàng một câu đã nghĩ sẵn ở nhà. Thừa bạn, đúng ra tôi mới là người chịu ơn bạn. Nếu giả dụ tối hôm đó bạn không đi ngang qua con đường đó, bạn không bị kẻ cướp giật chiếc xe đạp thì một điều chắc chắn là tôi chẳng bao giờ có may mắn được biết bạn hoặc được làm quen với bạn.

Nếu cô gái đó có ý ân hận về vết thương ở bàn tay thì tớ sẽ nói thêm: “Sau đó về tôi vẫn oán thảng khốn kiếp đó. Đâm một nhát cũng không ra hồn. Tại sao nó không đâm thủng bàn tay tôi hay làm cho bàn tay tôi dập nát ra, để suốt đêm đó và nhiều đêm sau nữa tôi vẫn còn được bạn băng bó”. Số 2 nghe xong cười bò ra.

- Bây giờ thì thằng em này tin là anh sẽ viết được tiểu thuyết đấy. Chỉ có nhà văn mới nảy ra được tình huống lãng mạn ly kỳ đó.

Số 1 hồn nhiên nói tiếp.

- Và trước khi chia tay tớ sẽ nói thêm với người con gái đó lời này:

- Bạn không nhìn thấy tôi, nhưng bạn hãy tin rằng trước mặt bạn hay xa cách hàng trăm cây số, có một trái tim vô hình đang rung động trước vẻ kiều diễm của bạn...

Như kết thúc buổi tranh luận, số 1 nói:

- Không dễ gì trên cuộc đời có những cuộc gặp gỡ đầy bất ngờ thú vị như thế. Tiếc là cậu đã đánh mất đi một dịp may trên đời chỉ gặp một lần. Ý mình lúc này muốn hỏi cậu trả cây kim hay chiếc xe đạp là ở chỗ đó.

Lần này thì số 2 cười bò ra. Vừa lúc đó Bi mở cửa vào. Thấy hai thần đang vui vẻ, nó nói:

- Con xin lỗi về muộn vì chị ấy giữ lại hỏi nhiều chuyện.

Số 2 có vẻ lo: Chắc là chú khai với người ta mọi chuyện ở miếu chứ gì?

Bi lắc đầu:

- Thưa, con đâu có dại.

- Thế chị ấy hỏi những gì?

- Ôi, đàn bà mà, ai cũng chúa tò mò cả. Bi nói giọng người lớn. Nhưng con biết câu nào nên trả lời ra sao. Thần khỏi lo. Có một điều con cần phải nói ngay là tuy con còn ít tuổi nhưng cũng đã đi khá nhiều nơi, lên nguồn xuống biển, vào nam ra bắc nhưng chưa thấy ai đẹp và đáng yêu như chị ấy. Lúc đó con chỉ nghĩ có một điều.

- Bi nghĩ gì? Số 2 hỏi.

- Giá thần không phải là thần mà là một thanh niên như người thường thì hay biết bao nhiêu.

Số 1, số 2 đều cười. Số 2 nói:

- Nếu ta là người như mọi người thì đã không cứu được Bi thoát khỏi bọn Tư Râu và mọi chuyện sẽ xoay theo hướng khác.

Bi gãi đầu:

- Vâng, quả có thể thật. Nhưng tiếc vẫn cứ tiếc. Nếu thần là người đời như mọi người, con chắc chắn thần sẽ mê chị ấy mà bỏ ăn bỏ ngủ. Ra về con cứ ngẩn ngơ. Sao trên đời lại có người đáng yêu đến thế.

Số 1 và số 2 cười lẫn lộn. Còn Bi ngỡ ngác không hiểu các thần cười vì chuyện gì.

Như sực nhớ một điều quan trọng. Số 1 hỏi:

- Nhưng ít ra cậu cũng phải biết tên cô gái đó chứ?

Số 2 lúng túng một tý rồi nói:

- Hình như trước đó em có gặp một vài lần... còn tên thì em không hỏi.

Rõ ràng là số 2 cố ý giấu. Chắc là sợ bạn không vui.

Trở Lại Chuyện Cô Gái Mơ Mộng

Kể từ hôm xảy ra chuyện ở trước cổng chùa Bộc đó và sau hôm nhận lại chiếc xe đạp, Hoa nhiều lúc có vẻ thần thờ. Từ sâu xa trong lòng Hoa như vang lên câu Kiều vừa học năm trước.

“Người đâu gặp gỡ làm chi
Trăm năm biết có duyên gì hay không?”

Câu thơ như vện vào Hoa. Mà so với Hoa, nàng Kiều còn may mắn hơn, được nhìn thấy chàng Kim cả trong xa cách lẫn trong mơ. Còn Hoa đây, dù trong gang tấc dầu có lúc da thịt chạm vào nhau, Hoa vẫn chẳng thể nào hình dung ra được “chàng”. Vậy cuối cùng anh chàng là ma hay là thần (như chú bé Bi vẫn gọi). Thường buổi tối học bài xong Hoa vẫn dành vài mươi phút để ghi nhật ký và cũng là dịp để trải nỗi lòng của cô gái 16, 17 đang tuổi dễ vui, dễ buồn. Bạn và tôi hãy lén đọc những dòng viết mới nhất ngay hôm Hoa nhận được chiếc xe đạp nào.

“...nhận được chiếc xe mà mình không vui lắm, hay chỉ vui một nửa. Còn nửa phần kia chàng lấy đi mất. Ờ hay, nhưng “chàng” là ai mới được chứ? Ta bằng lòng đánh đổi tất cả để được biết chàng là ai. Mà ta có cái gì để đánh đổi nhỉ. Ngoài tuổi 17 dễ vui, dễ buồn, dễ yêu, dễ giận. Ừ! Có lúc ta giận chàng kia đấy! Tại sao không phải chính chàng tự tay đem lại chiếc xe đạp cho mình nhỉ, một việc làm vô tình hay... coi thường. Tôi lại soi vào gương. Không, mình vẫn là ngôi sao của lớp, của trường. Chẳng thế mà có biết bao vệ tinh bay chung quanh hằng ngày sao. Một ý nghĩ chợt loé qua đầu. Tại sao ta không cậy Bình, để biết rõ chàng là ai?”

Bình có khả năng làm việc này. Như thế thì có chạm vào tình cảm của mình đối với chàng không? Chạm vào cõi riêng tư.

Hãy suy nghĩ kỹ trước khi nói với Bình điều này.

Ghen Bóng Ghen Gió

Trông thấy Hoa cười chiếc Mipha, An gọi giật lại:

- Các anh công an tìm được xe cho bạn rồi à?

Hoa dừng xe lại chờ An:

- Không, tự họ mang tới trả, tối hôm qua.

An ngạc nhiên:

- Hoa nói sao? Chính bọn cướp hôm nọ ấy ạ. Vô lý. Trên đời làm gì có bọn cướp... hảo hán.

Hoa ngần ngừ nói: Một chú bé trong bọn cướp.

- Thì cũng là bọn cướp. Hoa có mãnh lực huyền bí gì sai khiến chúng nhanh như vậy.

- Đúng là trong câu chuyện này có một chút huyền bí. Hình như có một bàn tay khác.

Một tia chớp xẹt qua thường có ở những cái đầu của các anh chàng si tình

- Lại cái bàn tay bí mật đó... Có phải cái người Hoa gặp tối hôm nọ không?

Hoa bỗng dưng đỏ mặt lúng túng.

- Mình đoán không sai. Mà sao mặt Hoa lại đỏ thế kia?

Hoa làm thinh dường như thú nhận điều An nói là đúng.

An càng cảm thấy ghen tức:

- Làm sao giữa thời nay lại có chuyện Liêu Trai thế kia chứ. Chẳng lẽ Hoa lại... si tình với một bóng ma.

Hoa bỗng tức:

- Ai bảo với bạn là tôi si tình. Và ai nói với An người đó là một bóng ma. Ma mà sao khi bị bọn cướp đâm lại bị thương và có máu chảy.

An băn khoăn:

- Không phải ma thì là ai? Nếu là người làm sao lại không trông thấy được. Chuyện người vô hình chỉ thấy trong tiểu thuyết. Sao Hoa biết bàn tay “người ta” bị thương và có máu chảy?

Hoa vô tình:

- Thì chính tay Hoa băng bó cho người ta mà.
- Hoa không nói đùa đấy chứ!
- Chuyện thật trăm phần trăm. Ngoài mái hiên chỗ hai người ngồi hiện vẫn còn vết máu mà.

Mặt An tái lại rồi đỏ lên. An dùng dùng đạp xe đi thẳng. Hoa ngơ ngác nhìn theo rồi bật cười:

- Ồ, có thể mà cũng ghen.

Bình vừa đạp xe tới.

- Hoa làm sao mà An giận bỏ đi thế?

Hoa nói:

- Ghen. Lại ghen bóng ghen gió mới chết chứ.
- Có phải người không thấy hình ở dưới hồ hôm nọ và người cứu Hoa trước cổng chùa Bộc là một không?

Hoa gật đầu.

Bình cười:

- Lắm vào mình thì mình cũng ghen, mà không ghen kiểu dùng dùng đạp xe đi đâu.

- Vậy bạn sẽ làm gì.

- Việc thứ nhất, đi tìm ngay địch thủ dân một trận ra trò.

- Còn việc thứ 2?

- Dồn mọi lực lượng tấn công cho đối tượng không kịp thở, không kịp đối phó.

Hoa cười rũ rượi.

- Lý thuyết nghe hay đấy.
- Không phải lý thuyết mà thực hành
- Nhưng bạn sẽ không thực hành chứ?

Bình cười.

- Người nào đã nói là không làm.

Hoa vui vẻ.

- Lạ chúa, cảm ơn bạn. Nhưng nếu bây giờ Hoa yêu cầu Bình làm việc thứ nhất.

Bình ngạc nhiên.

- Hoa nói sao? Hoa muốn mình tìm ra người ấy để cho người ta một trận à?

- Không phải thế. Chỉ cần tìm thôi... Còn chuyện sau để tự mình lo.

Bình cười.

- Mình hiểu rồi, nhưng tìm ra tung tích người đó không phải dễ. Hoa đã 2 lần tiếp cận mà cũng không thể biết anh ta là ai đấy thôi.

- Bình nổi tiếng trong trường là một thám tử mà.
- Mình sẽ cố gắng. Hoa an tâm. Được tin gì mình sẽ báo.

Hoa nắm tay Bình.

- Mình tin tưởng ở bạn.

An và Bình ngồi ở một góc khuất trong quán cà phê.

An nói:

- Bạn nghĩ sao về câu chuyện hết sức ly kỳ này?

Trầm ngâm một lúc, Bình nói:

- Chuyện đầy vẻ bí ẩn hệt như trong tiểu thuyết trinh thám, nhưng qua những lần tiếp xúc với Hoa, mình nghĩ những điều mình dự đoán là có thật... Chẳng hạn chuyện người ngoài hành tinh ban đầu khó có mấy ai tin, nhưng càng về sau thì các khả năng người ngoài trái đất là có thể có.

Giọng An run rẩy:

- Vậy theo Bình có khả năng có tình cảm giữa họ với nhau.

- Điều này thì mình không dám quyết. Phải tiếp xúc với Hoa nhiều lần mới tìm hiểu được. Bỗng Bình đập tay xuống bàn. A, có cách rồi. Mình cam đoan sẽ đọc rõ nỗi lòng của bạn ấy như đọc trên trang giấy đầy chữ. Rồi từ đó sẽ tìm ra tung tích bí mật của con người kia.

An vui sướng:

- Cách nào bạn nói ngay đi.

Bình ghé tai bạn thầm thì. Mắt An sáng lên:

- Tuyệt. Bạn không hổ danh là một thám tử.

Khách Không Mời Mà Tới

Số 2 vừa ở ngoài phố về thì thấy số 3 đang thao thao bất tuyệt với một cô gái trông quen quen. Mặc quần jean, áo phông. Số 2 nhận ra ngay đó là Hiền đã gặp ở nhà Tư Râu. Số 2 kéo số 1 đang nằm trên chông, cả hai núp vô một góc kín:

- Chắc chắn bọn Tư Râu sai chị ta tới đây do thám. Số 1 lầm bầm.
- Em không tin. Trông chị ta không đến nỗi thế. Số 2 nói.
- Nếu không thì chắc chắn chị ta tới lôi kéo chú bé trở về với Tư Râu.
- Cứ trông cách họ chuyện trò thì không phải thế.

Đằng kia, Hai Hiền nghe chú bé nói chỉ một mực lắc đầu.

- Không ai có thể tin được chuyện em kể.
- Em thề với chị, em mà nói điều thì các thần vạn cổ em chết tươi.
- Em có thể tới trăm lần chị cũng không tin một chút xíu nào. Đã là thần thì dứt khoát không thể nào có những chuyện như em vừa kể.

- Giá như chị trông thấy tận mắt thì chị hết cả nghi. Trong hai vị, có một vị, không phải vị hôm tới nhà Tư Râu đâu. Vị này theo em còn cao cấp hơn. Thần có thể ăn một lúc hết veo con gà trống thiên năm cân, chưa kể các đồ ghém khác một cách ngon lành chẳng khác gì người đời đâu.

- À, hóa ra chú đang ba hoa chuyện sinh hoạt của các thần. Chết thật! Chú bé này được dịp là tuôn ra bằng hết. Số 1 nói với số 2. Hãy tìm cách chấm dứt câu chuyện của họ đi.

Số 2 cười:

- Chẳng bậy bạ đâu. Chú bé muốn khoe các vị thần của mình thôi.

Đằng kia chị em Bi tiếp tục nói chuyện:

- Nhưng em có tận mắt trông thấy các thần ăn uống không? Hai Hiền vẫn chưa tin hẳn.

- Tất nhiên không trông thấy được nhưng khi các thần ăn thì phải biết chứ. Cái đùi gà đang nằm trên đĩa, bỗng bay lừ lừ vào đĩa muối tiêu chanh ớt rồi bay lên ngang mồm, một lát chỉ còn tro khúc xương.

Hai Hiền cười rử rượi:

- Chị đến chết cười nghe chuyện em.

- Em thề nếu nói điều em chết ngay tắp lự. Khi em thắc mắc sao thần lại ăn uống được như người thường. Thần số 1 bảo:

- Thần còn phải ăn nhiều hơn người đời. Rồi thần nói thêm: Thần nào cũng phải ăn để... tồn tại. Có điều các thần khác họ ăn mà không cho người đời biết. Rồi thần kể cho em nghe bên phương Tây có các vị thần Rượu, thần Lửa, thần Ái Tình, Nữ thần Sắc đẹp. Nhiều lắm, không kể xiết. Các ông bà ấy cũng ghen tuông, thù vặt cứ như người đời. Có điều họ ở trên đỉnh núi Olimpo cao ngất nên các việc làm của họ người đời không biết được hết thôi.

Hai Hiền nghe rất chăm chú.

Được đà Bi hồ hởi nói tiếp:

- Còn điều này em nói chị nghe. Không những thần ăn uống như mình mà thỉnh thoảng thần còn... đánh rắm rất to. Nhất là vị thần số 1 đó.

Hai Hiền cười lăn lộn đến muốn tắt thở.

Ngoài này số 1 không những không giận mà còn cười rồi nói:

- Đã ăn tất phải đánh rắm. Thần đó mới là thần thú thiệt!

Trong này Bi chợt nhớ ra:

- Nhưng làm sao chị biết em ở đây mà tới.

- Chị đi theo em, cái bữa sáng em và thần từ nhà Tư Râu về đó.

Bi lộ vẻ lo lắng:

- Có phải Tư Râu sai chị...

- Không, em nghĩ chị đến nỗi thế sao? Từ lúc rơi vào ổ của chúng, lúc nào chị cũng muốn thoát ra, nhưng chưa có dịp. Em biết chị ở đó khổ như

thế nào rồi.

Bi nói:

- Để em nói các thần giúp chị.

Hiền lắc đầu:

- Chuyện đó để chị lo. Chị khắc có cách.

Bi ôm chị:

- Em thương chị quá.

Dưới Gốc Cây Bàng

Ở gốc cây bàng cổ thụ góc phố đông người qua lại lâu nay có một cụ già từ sáng tối tối lom khom sửa xe đạp cho khách qua đường, lúc vá lúc bơm. Cũng có lúc vắng khách cụ đọc báo hoặc tán gẫu với vài khách quen. Những hôm như trưa nay nắng nóng, xăm lộp hồng nhiều, cụ làm không hết việc. Mồ hôi mồ kê nhễ nhại, ổ bánh mì treo ở đầu cành cây vẫn chưa kịp ăn. Có người khách trong lúc chờ cụ bơm tò mò hỏi:

- Dạo này nhiều khách, sao cụ không bảo con cháu có đứa nào ra giúp cụ một tay.

- Úi dào. Có đứa nào chịu làm cái nghề này đâu.

Bánh xe bơm xong, khách vừa dắt đi, cụ định lấy ổ bánh mì ra ăn thì lại có khách. Nhưng không phải là khách chữa xe đạp, mà là cụ Từ và chú bé Bi.

Hai cụ già chào nhau. Cụ Từ nói:

- Như tôi đã nói chuyện với cụ tối hôm qua, đây là cháu tôi. Nó sẽ phụ giúp cụ một tay. Tôi nghĩ có cháu cụ sẽ đỡ nhọc trong mấy ngày nắng nóng này. Rồi quay sang Bi, cụ Từ nói tiếp:

- Đây là cụ Cử, cháu làm việc với cụ phải chăm ngoan, đúng giờ giấc, nhất là đừng để khách hàng chê trách.

Bi khoanh tay lễ phép:

- Vâng ạ! Cụ an tâm. Hồi còn ở quê cháu cũng đã có mấy năm trong nghề, được khách hàng tín nhiệm.

Hai cụ già nghe cách nói năng của chú bé đều cười. Cụ Cử quay nhìn người đồng sự mới của mình ra vẻ ưng ý:

- Khá đấy. Chắc chắn không phải loại công tử bột. Ông nói trước, dạo này nắng to, công việc khá vất vả đấy, nhiều khách hàng đợi lâu họ hay bần tính. Với lại nhiều trưa không được nghỉ đâu. Còn tiền công ông định thế này, mỗi ngày được bao nhiêu hai ông cháu mình chia đều.

Bi cười vui vẻ:

- Thừa cụ, đối với cháu thế là hậu hình quá rồi.

Ông Từ nhìn trời vẻ lo âu:

- Vài hôm tới nóng phải biết. Cả tháng chẳng bói được hạt mưa.

Bi cười:

- Cháu chỉ cầu sao cả năm nắng to 50, 60độ thậm chí 100độ. Xăm lớp thiên hạ đua nhau nổ rầm rầm, hai ông cháu làm không hết việc, chẳng mấy chốc mà giàu to.

Cụ Từ gõ nhẹ vào đầu Bi.

- Đừng nói gở. Nói như cháu có mà thiên hạ chết nóng, chết đói như rạ. Kìa, có khách sửa xe. Cháu bắt tay vào việc đi.

Trong miếu chiều tối. Số 1, số 2 đang kể ngời người nằm trên giường thì nghe tiếng Bi ngoài cổng, vừa đi vừa hát, tay xách chiếc túi to, vừa tới bực cửa, Bi vui vẻ kêu to:

- May quá. Con lo các thần đi vắng hỏng mất bữa tiệc.

Vừa nói Bi vừa bày các món nhậu lên bàn, nào là nem, bánh mì và cả một khúc chả lụa nữa.

Số 2 hỏi:

- Bi kiếm các thứ này ở đâu ra?

Bi có vẻ phật ý:

- Ở hay. Thần bảo con còn kiếm ở đâu ra ngoài hai bàn tay này. Hôm nay nắng cực to nhiều khách hàng. Cụ Cử cho con gấp đôi.

- Nhưng lần sau không được mua nhiều thế. Để phòng khi không có việc.

Bi cười hì hì.

- Thần lo xa chẳng khác người đời. Nhìn trời con biết. Mấy ngày tới trời càng nắng to. Vác giáo đâm cũng không có giọt mưa. Xăm lớp càng hỏng

nhiều. Cứ cầu trời nắng to là mình sống được. Và cứ có nhiều xăm lớp gia công dờm là mình tha hồ hốt bạc.

Số 1, số 2 nghe nói cùng cười to, nhưng sau đó số 2 nghiêm mặt:

- Từ nay không được nghĩ tới điều ác. Thế có khác gì mong người ta bị hại để mình trục lợi.

Bi cười:

- Lúc trưa cụ Từ cũng đã rầy con về chuyện đó, con xin nghe lời thần dạy.

Nói xong, cả ba ngồi vào bàn tiệc nâng cốc chúc mừng ngày đầu tháng lợi.

Giả Từ Hang Cọp

Sáng. Trong căn phòng của bọn Tư Râu. Chỉ còn Tư Râu đang nằm rên hừ hừ nhưng mắt vẫn xem chừng Hiền. Cô đang lảng lạng thu xếp đồ đạc vào cái túi xách. Hẩn với tay cầm con dao thái mũi nhọn giấu kín trong tay áo.

- Này, đặng ấy định bỏ anh Tư mà đi không xong đâu?

Hai Hiền quay phắt đầu lại:

- Tôi muốn làm gì, muốn đi đâu kệ thầy tôi.

Vẫn cái giọng nhẹ nhàng nhưng rành rọt, Tư Râu nói:

- Này, cái thân cô và cả linh hồn cô bắt đầu từ tối hôm đó không còn thuộc quyền cô nữa. Thực tế nó thuộc phần Tư Râu này rồi.

Cô gái cười nhạt:

- Bộ anh để tôi ra đó à?

- Nếu nửa đêm hôm đó thằng này không có trời xui đất khiến đi ngang qua khúc hồ vắng vẻ đó, không nhanh tay giữ cô lại thì hôm nay cô đã trở thành cô vợ thứ 1.001 của Hà Bá rồi còn đâu. Số cô chưa thể chết, còn số tôi thì được vợ. Cô hỏi bất cứ ai cũng đều được trả lời như vậy. Thôi đừng để thằng này nói nhiều mà không hay, xắn tay áo lên mà tiếp tục công việc nội trợ cho bọn anh. Nhà không có phụ nữ nó chẳng khác một cái chuồng lợn.

Cô gái đảo mắt nhìn chung quanh phòng, rồi cũng không quay lại, cô hỏi người nằm trên giường:

- Liệu có nuôi tiếp nổi đây không mà lên giọng này nọ.

Tư Râu chẳng cần suy nghĩ:

- Cái gì thì không dám hứa chứ cái khẩu hiệu ăn tiêu tùy cần, làm việc tùy sức thì đây xin bảo đảm, trước sao sau vậy.

- Được. Tôi sẽ ở thử một thời gian nữa xem sao. Chắc vẫn còn hơn nằm dưới đáy hồ cho cá rĩa!

Tư Râu cười ha hả:

- Đó là cái chắc. Đây là nơi cô sẽ được ăn sung mặc sướng, muốn gì có nấy. Còn dưới kia là âm ty địa ngục, so sánh thế quái nào được. Đây chỉ dẫn trước một điều, đừng có dại bỏ trốn.

Cô gái cười nhạt:

- Đừng có dọa. Một khi đã định nhảy xuống hồ chết thì cóc sợ điều gì nữa.

Tư Râu nằm im không nói gì. Tính nó thích những cô gái ương bướng. Còn cô gái thì xắn tay áo xách nước cọ rửa nền nhà, vừa làm vừa kêu trời, nhà cửa bẩn hơn chuồng lợn người ta.

Tư Râu cười hì hì:

- Vì thế ma quỷ xui khiến tôi gặp cô.

Cô vừa cọ vừa buồn nôn. Nhất là chỗ đầu giường hăn nằm, một bãi đờm mới khạc nhổ và một đồng, đĩa nào trong bọn nôn từ tối hôm qua bốc lên mùi chua loèn loẹt. Cô không chịu nổi nữa. Cô muốn nôn oẹ.

- Này, đừng có làm bộ. Còn sạch gấp mấy lần thứ nước cống tối hôm nọ cô định cắm đầu xuống đó. Tư Râu cáu.

Mặc kệ Tư Râu nói, Hai Hiền cặm cụi làm. Tư Râu lơ mơ ngủ, nửa mê nửa tỉnh. Hăn bỗng thấy con dao lừ lừ bay tới cắm phập vô người. Hăn hoảng sợ hét lên. Hai Hiền bật cười.

- Cô cười cái gì hả?

- Tôi cười anh. Hóa ra còn có người để anh sợ.

- Tôi cấm nhắc tới chuyện hôm nọ. Ngồi một lát hăn nói tiếp, mà lạ thật. Không phải là người cũng không hăn là ma. Không có ma nào lại xuất hiện giữa ban ngày ban mặt lại ăn nói xử sự như người.

- Phải nói là như người... lớn.

- Xì, dẫu sao cũng không đành hoàng, không dám xuất đầu lộ diện.

- Nhưng nếu người ta là một vị thần thì sao. Có những vị thần chuyên bênh vực kẻ yếu. Chẳng phải tối hôm ở trước cổng chùa Bộc bọn các anh mỗi người được thần cho ăn một quả đấm, trừ chú bé Bi. Rõ ràng là thần có con mắt phân biệt kẻ xấu người tốt. Chú bé kể khi quả đấm bằng đá lừ lừ tới trước mặt chú bỗng nhiên dừng lại. Rồi còn chuyện xảy ra ở sân ga, chú bé được vị thần cứu mệnh.

- Nay, lâu nay cô ít nói lắm cơ mà. Sao hôm nay lắm mồm lắm miệng thế. Hay là cô em... phải lòng... các thần rồi.

- Đừng ăn nói bậy bạ. Thần vắn cổ chết tươi. Tôi thấy sáng hôm đó anh sợ co rúm người lại.

Quả nhiên Tư Râu biết điều.

- Cho anh Tư cốc nước.

Hai Hiền rót cho hẵn cốc nước, lén bỏ vào nước một gói bột trắng, Tư Râu uống hết cốc nước một lát nằm vật xuống ngủ say. Hai Hiền chỉ chờ vậy, cô nhẹ nhàng xách túi ra đường.

Thám Tử Bình Ra Tay

Trong phòng học của Hoa. Họ đã làm bài xong. Bình nháy mắt cho An.

An hiểu ý, gọi Hoa:

- Hoa ơi, bọn mình ra vườn kiếm trái gì ăn đi, lúc này ngang qua vườn tớ thấy có mấy cây ổi có quả chín.

Hoa vui vẻ:

- Ôkê. Bình ơi, có đi không?

Bình vẻ uể oải lắc đầu:

- Tớ buồn ngủ và tớ có cái bệnh quái lạ, chỉ thích ăn quả chứ không muốn trèo cây. Hai bạn đi đi, vả lại tớ cũng không muốn quấy rầy.

Hoa nguýt dài Bình:

- Lười đi thì nói toạc ra. Thôi ngồi đó chờ. Bọn này ra vườn.

An định kéo tay Hoa nhưng Hoa nhanh ý né tránh. Hai người ra vườn.

Hai người đứng dưới gốc ổi, Hoa giục:

- An trèo lên hái đi.

- Khoan đã. Trước hết bạn hãy cho biết tại sao dạo này bạn cố tình né tránh mình.

- Ở hay, ra đây hái ổi hay lục vấn nhau.

- Dạo trước có thế đâu. Hai đứa nắm tay nhau chạy dọc bờ đê và thỉnh thoảng còn...

- Ôi, chuyện xưa nhắc lại làm gì.

- Xưa gì, mới có mấy tháng nay.

- Đối với Hoa, hôm qua đã là chuyện của quá khứ rồi. Và hồi đó Hoa chưa biết gì.

An ngạc nhiên:

- Hoa bảo chưa biết gì nghĩa là làm sao? Chẳng lẽ mới có mấy tháng mà Hoa “đã hiểu gì” rồi à? Biết An nói kháy mình, Hoa đỏ mặt:

- Lại sắp ăn nói linh tinh rồi. Nếu không đi hái ổi thì ta vào kéo Bình chờ

- Cho nó chờ. An nhìn cây ổi, rồi như muốn kéo dài thời gian, An nói: Phía sau nhà có cái thang Hoa lấy cho mình.

Hoa vừa đi vừa nói:

- Chỉ được mỗi cái đẹp trai thôi.

Trong nhà. Bình lại bàn học của Hoa kéo ngăn bàn ra. Ngăn bàn có khoá. Bình móc túi lấy que sắt chỉ cần ngoáy một chút, Bình kéo ngăn bàn, lục tìm lôi ra một cuốn sổ lật vài trang xem, mắt sáng ngời, lôi trong túi ra chiếc máy ảnh nhỏ, bấm lia lịa vào những trang cuối, xong, gấp sổ bỏ vô chỗ cũ, đóng ngăn bàn, khoá lại rồi vào ngồi vô ghế giả vờ ngủ.

An xách túi ổi vào, hỏi nhỏ.

- Xong cả rồi chứ?

- Xong. Những trang này nàng vừa mới viết mấy hôm nay.

- Mình có thể đọc sớm được không?

- Ở đây ra mình sẽ in ngay.

Vừa lúc đó Hoa vô, tay bê đĩa muối ớt. An ôm bụng rên, Hoa lo lắng:

- An sao thế?

- Tự dưng mình đau bụng. Bọn mình phải về ngay thôi.

- Thế không ăn ổi à? Mất công người ta hái.

- Lo gì. Bọn mình mang về tất. Bọn gói cả muối ớt bỏ vô túi luôn đi.

Trở Lại Gốc Bàng

Sáng. Hai ông cháu đang loay hoay chữa xe cho khách. Ông cụ bỗng dừng tay, ôm ngực ho xù xụ. Bi vút đồ nghề chạy lại vuốt ngực cho cụ già, vẻ mặt lo lắng:

- Cụ ạ, từ nay việc gì nặng cụ để cháu làm. Sáng nay cụ về nhà nghỉ. Nói cụ đừng giận chứ cụ làm không bằng con làm đâu. Người ta bảo tuổi 14 bẻ gãy sừng trâu mà.

Cụ Cử bật cười:

- 17 bẻ gãy sừng trâu cháu ạ. Còn tuổi 14 của cháu lẽ ra phải là tuổi ăn học và chơi thôi. Ông cụ nhìn trời rồi nói. Dạo này bắt đầu mùa mưa, ông cháu mình khó kiếm ăn đấy.

Đúng là trên bầu trời vằn vỹ mây đen. Trời lâm râm mưa.

Bi đỡ ông cụ đứng dậy rồi nói:

- Cụ về nghỉ, ít khách, chiều cháu mang tiền tới.

- Thôi khỏi, được bao nhiêu cháu giữ lấy. Ủ, ông về đây.

Bi tiễn ông cụ đi một đoạn rồi quay lại, vừa lúc có người khách từ xa dắt chiếc xe đạp xẹp bánh đi tới. Bi chạy tới đón chiếc xe của khách dắt lên lề đường. Bi lấy chiếc ghế đẩu rồi cầm tờ báo đưa cho khách.

- Cô ngồi đọc báo chờ một lát, cháu vá xong ngay.

Bi ngả chiếc xe đạp xuống, lấy dụng cụ tháo xăm ra. Khách cầm báo xem, bỗng kêu:

- Này cháu, báo toàn tiếng nước ngoài, cháu đọc được các báo này à?

- Thưa cô, báo của ông cụ đồng nghiệp với cháu đó ạ. Ông cụ giỏi 2 thứ tiếng, tiếng Anh và tiếng Pháp.

Khách ngạc nhiên:

- Cháu nói sao, ông cụ giỏi 2 thứ tiếng là bạn đồng nghiệp của cháu à?

- Vâng, ông cụ cùng chữa xe đạp với cháu. Hôm nay trời cụ mệt nên phải về nghỉ.

Bi lấy chiếc xăm bơm mãi mới căng, rồi bỏ vô chậu nước. Mặt nước sủi tăm nhiều chỗ. Bi kêu:

- Cô tới xem. Cô đi kiểu gì mà xăm thùng ít ra cũng phải tới 8, 9 lỗ.

Khách nghe nói bàng hoàng:

- Xăm vừa mới thay. Còn từ nhà ra đây toàn đường nhựa.

- Cô tới coi cho rõ. Cháu chẳng nói dối đâu.

Khách bước tới chỗ thử xăm, Bi quay chiếc xăm một vòng vừa xoay vừa đếm các lỗ xăm.

- Cô thấy đấy. Không phải 9 mà 10 lỗ xăm tất cả. Nếu cô muốn vá thì đợi cháu hơi lâu đấy.

Không còn cách nào khác, khách đành nói với vẻ không vui:

- Cháu vá đi, cô đành phải chờ vậy, tiền vá xăm còn hơn tiền mua xăm mới. Nhưng ở đây xa phố biết chỗ nào mà mua.

Chú bé hí hục lấy đồ nghề ra làm việc còn cô khách cầm báo đọc.

Bí Mật Của Một Tâm Hồn Hay Những Trang Nhật Ký Của Hoa

Trong phòng tối bước ra, An vội giăng lấy xếp giấy trong tay Bình.

An định mở ra đọc, nhưng bỗng tần ngần, gấp lại.

- Cậu làm sao thế? Dường như đoán được tâm trạng của bạn, Bình nói: Có phải cậu sợ không?

- Bình nói mình sợ gì?

- Phải đối mặt với sự thật. Cậu sợ sự thật, không dám đối mặt với đối thủ.

An đỏ mặt lúng túng:

-... Không...

- Thôi, đừng tự dối lòng mình. Cứ đọc đi. Lúc này cần phải biết đối thủ của mình là ai? Mình gạt hẳn ra một bên để đi tới đích hay là lịch sự tránh ra nhường đường cho hẳn đi.

Câu nói của Bình như chạm vô tự ái, An bình tĩnh mở những trang giấy ra. Những dòng chữ hiện lên dưới mắt An như những vết dao cứa vào lòng.

25 - 6: thật hết sức lạ lùng. Cái người gặp dưới nước hôm đó là ai? Là người hay là... ma.

Ma ư? Ma sao cách xử sự cứ như người. Lại còn nhẹ nhàng tế nhị nữa. Ma ư? Ma làm sao có da thịt như người. Rõ ràng nhiều lần mình đã chạm vô da thịt con người đó. Hay là người ngoài hành tinh. Nhưng dấu ở hành tinh nào cũng phải trông thấy hình dáng chứ. Lại còn phong cách nữa. Làm xong việc thiện cứ thế bỏ đi, chẳng cần để lại một lời... Mình đã kể chuyện

này cho nhiều bạn nhưng không ai tin. Nhiều người còn bảo mình bị... ma ám. Mình cười một mình, bị người ám thì có...

An ngược lên nói với Bình giọng cay cú: Cậu thấy có buồn cười không, mới gặp người ta có một lần ở dưới nước, chẳng biết mặt mũi người ngọm ra sao, mà đã dám tự thú bị người ta ám.

Bình cười:

- Cậu không biết có những cú sét ái tình à?

An cãi:

- Dầu là cú sét hay cú gì đi nữa cũng phải có cơ sở chứ. Đấng này Hoa đang đối diện với một con số không!

Bình lại cười:

- Thôi An đọc tiếp đi. Chắc còn nhiều chuyện lạ nữa.

An đọc tiếp:

- Ôi, tối hôm đó nếu không gặp chàng thì số phận mình sẽ ra sao nhỉ. Thật là lạ lùng, cho tới bây giờ sau gần một tuần mình vẫn chưa hết cảm giác bàng hoàng mỗi lúc nhớ lại chuyện xảy ra tối hôm đó. Người đó là ai? Ma quỷ hay thần linh? Dầu là ở thế giới nào thì “bạn ấy” cũng là ân nhân của mình. Một ân nhân giấu mặt giấu tên, mình thèm đánh đối bất cứ thứ gì để biết mặt con người vừa xa cách vừa rất gần gũi đó. Nhưng sao mình vẫn cứ nghĩ người đó vẫn có dáng người, bộ mặt thế này, đôi mắt, sống mũi và cái mồm như thế này. Con người đó phải đúng như mình nghĩ?

10 - 7: Vẫn không thôi nghĩ tới anh chàng, vết thương hôm đó nay đã lành chưa? Vậy là anh ta cùng vết thương và bàn tay biệt tích không để lại một dấu vết gì cả. Ngoài một nỗi mơ hồ luôn ám ảnh trong lòng mình.

An ngừng đọc ngược lên nói với Bình đang chăm chú nghe:

- Bình thấy có sợ không? Rõ ràng không biết mặt mũi hình dáng người ta ra sao mà đã mơ với mộng.

Bình cười an ủi bạn.

- Thế mới là con gái.

An gấp giấy lại, An thân thờ ngược lên nhìn Bình: Mình nên làm gì bây giờ?

- Lúc này ruột gan cậu đang rối beng, không thể làm gì được. Hãy cố chờ xem kết thúc ra sao. Cái gì cũng có hồi kết của nó. Hoa không thể theo đuổi được mãi cái bóng vô hình. Nữ thường thực tế hơn đàn ông. Có phải không?

An buông tiếng thở dài:

- Chỉ trong một thời gian ngắn xảy ra bao nhiêu chuyện, Sơn mất tích rồi bỗng dưng xuất hiện người vô hình, rồi Hoa theo đuổi cái bóng vô hình đó.

An cố nén một tiếng thở dài.

Bi Lâm Nạn Và Nỗi Lo Của Các Thần

Xế chiều. Bi đang ngồi chờ khách. Từ xa có bóng cô gái có chiếc xe đạp bị hỏng lúc trưa và một gã đàn ông to lớn hăm hăm đi tới. Bi nhìn nét mặt người đàn ông chột hiều. Chưa kịp phản ứng thì ông ta tới kéo tai Bi xách ngược lên, mồm quát:

- Có phải lúc trưa mày vá xe cho cô này không?

- Á... á, vâng chính cháu.

- Nghe tao hỏi, chiếc xăm có bao nhiêu lỗ thủng tất cả.

- A.. á, dạ, có tất cả 10 lỗ thủng.

- Đây, nói điêu này, vừa nói ông ta vừa xách tai Bi kéo lên. Trong lúc tháo xăm, mày đã cố ý đâm thủng thêm 9 lỗ nữa để tính miếng vá ăn tiền có phải không? Tao thừa biết mảnh tụi bay. Khai thật đi. Tao mời các chú công an tới ngay bây giờ.

Một tay xách tai Bi, tay kia giơ hù dọa tát. Bi co rúm người lại:

- Dạ... dạ, đau quá. Cháu xin chú tha cho. Hôm nay trời mưa không có khách, ông cụ Cử lại ốm không có tiền mua thuốc... Cháu phải... Á, xin chú...

Cô gái nói:

- Thôi, anh tha cho nó.

- Với tụi nó không có xin xỏ cho chiếc gì hết, anh ta quay lại nói với cô gái, cô thấy tôi nói có sai đâu. Xăm mới thay. Đi, xách túi đồ nghề đi với tao tới đồn công an đằng kia. Để tụi bay ngồi ở đây làm khổ khách qua đường. Vừa nói ông ta vừa lôi chú bé với bộ đồ nghề đi.

Bi trở về miếu tay không, mặt mày ỉu xìu. Một bên tai như muốn rách ra.

Số 2 trông thấy hỏi ngay:

- Hôm nay về sớm thế. Bộ đồ nghề đâu rồi?

- Dạ... các chú công an tịch thu.

- Có chuyện gì đã xảy ra, Bi kể ra nghe.

- Dạ, sớm nay có một cô tới vá xăm, hồi nãy ông chồng tới đấm đá con, ông ta không tin là chiếc xăm có tới 10 lỗ thủng.

Số 2 nghe nói bật cười:

- Ông ta nói thế là đúng. Có phải chú mày dùng móc sắt móc cho thủng xăm người ta rồi tính mấy miếng vá ăn tiền, có đúng không?

Bi thỏn thẹn cười.

- Ta nói không sai mà.

- Hôm nay trời mưa to không có mấy khách, mà cụ Cử ốm, con muốn có một ít tiền mua quà về cho cụ Cử.

- Bi nghĩ thế là tốt. Nhưng chuyện làm ăn phải thật thà. Bộ đồ nghề cụ Từ sẽ tới các chú công an xin về. Thôi đừng buồn. Tắm rửa rồi đi nghỉ đi.

Bi nấn ná:

- Thưa, tối nay chưa... có cái ăn ạ.

Số 1 vui vẻ:

- Hình như có gói quà của ai gửi cho Bi treo ở cổng. Bọn ta vừa lấy vô. Ta chắc không phải khách thập phương đi lễ đâu.

Bi mở gói quà ra rồi reo lên:

- Ồ, có cả thư nữa. Bi mở thư ra đọc “lúc chiều chị đi ngang qua chỗ chữa xe không trông thấy em. Chắc là em ốm. Chị ghé tiệm mua vội ít quà gửi em ăn tối. Cho chị gửi lời thăm vị thần số 2. Và hỏi thăm vết thương ở bàn tay của thần đã lành chưa.

Bi nói: Đúng là của chị ấy rồi.

Bi bày các gói quà lên mặt bàn. Nào là bánh mì, xôi, thịt rán, giò chả và hoa quả.

- Ôi, tối nay chúng ta có một bữa linh đình. Bi reo lên.

- Bi nhớ để phần quà cho cụ Từ và cụ Cử.

- Vâng, con nhớ chứ.

Số 1 thắc mắc:

- Nhưng sao chị ấy biết Bi ở đây?

- Lúc trả xe, con có nói con ở miếu này. Thần số 2 dặn khi có chuyện gì cần cứ tới miếu tìm con, con sẽ báo lại với thần.

Số 1 nói với số 2:

- Mình mà như cậu cứ để cho vết thương sưng tấy lên, sợ gì mà sáng nào cũng rửa thuốc tím, băng với bó. Ôi, mình mong có được 10 vết đâm như thế. Ông Trời không công bằng.

Bi và số 2 phá lên cười.

Bàn ăn đã dọn sạch sẽ. Chỉ còn số 1, số 2 trong phòng.

- Bây giờ bọn mình tính sao đây. Số 1 nói.

- Em đã nghĩ từ trước rồi. Nếu số 3 không bị nạn thì bọn mình cũng không thể sống dựa vào mồ hôi sức lực của chú bé được.

- Thì mình cũng nghĩ vậy. Vừa qua chỉ là chuyện nhất thời thôi. Bọn mình vô hình không để trở thành kẻ ăn bám, nhất là ăn bám mãi một chú bé. Và cũng không thể dựa vào các bà bán quán ở vỉa hè. Không thể cứ tiếp tục lấy quà của người ta rồi viết mấy chữ để lại: “Bát cơm Xíu mẫu trả ơn nghìn vàng”.

Số 1 lẳng lặng nghe một hồi rồi thủng thẳng nói:

- Nói như đảng ấy có cái đúng và chưa đúng.

- Vậy anh bảo điều gì đúng, điều gì chưa đúng?

Số 1 nói giọng nghiêm trang:

- Một khi ta đã có ý định làm những việc lớn, những việc phi thường thì không nên chấp nhặt những việc nhỏ. Mình kể đảng ấy nghe một chuyện. Lúc Ngũ Tử Tư còn hàn vi, nhờ bát cơm của bà Xíu mẫu cứu sống mà sau này giúp Ngô Vương Phù Sai dựng nghiệp lớn. Những chuyện như thế này kể không hết. Thỉnh thoảng cậu nên đọc lại bài thơ con voi của mình, nó có ích đấy.

Nếu cậu có quên thì mình đọc lại cho cậu nhớ: Rồi chẳng cần biết số 2 có thiết nghe không, số 1 ngân nga đọc:

Những việc làm nhỏ nhoi

Nhặt cây kim dưới đất

Đâu cần tới sức voi

Tôi với bác chẳng khác

Việc lớn đang chờ tôi

Sức gồ to chờ bác

Còn những việc nhỏ nhoi

Nhặt cây kim dưới đất

Đâu chờ tới sức voi

Tôi với bác chẳng khác

Việc lớn đang chờ tôi.

Số 1 đang hăm hở đọc bỗng nghe tiếng ngáy của số 2. Số 1 ngừng đọc, lay mạnh số 2 dậy.

- Cậu nghe thơ cái kiểu gì vậy. Chưa hết bài thơ đã ngáy khò khò như bò rống.

Số 2 ú ớ:

- Em ngủ thật à?

- Lại chẳng thật. Cậu ngáy còn hơn bò rống.

Số 2 thật thà.

- Ủ, lạ thật. Cứ mỗi lúc nghe bài thơ con voi con vôi của anh là em cứ như uống phải liều thuốc ngủ.

- Cậu không cố tình chọc giận tớ đó chứ?

- Thì mấy lần anh chẳng thấy em ngủ thiếp đi đó à. Nói anh đừng giận. Nếu ta có phép gì chép bài thơ đó ra giấy rồi tán thành bột nén lại thành viên, bán cho những người mất ngủ, hốt được bác triệu.

Số 1 tức mình muốn nện cho số 2 một trận nhưng nghĩ sao, bèn đổi giận làm lành:

- Thôi, đừng có đùa dai nữa. Theo mình, không phải tại nội dung bài thơ mà chính là cậu chưa thật sự an tâm với sự nghiệp lớn lao của tụi mình. Thấy số 2 có vẻ chịu nghe, số 1 trầm ngâm nói tiếp, giọng tâm sự: Cậu không biết chứ, để có được quyết định trở thành vô hình mình đã dẫn đi suy nghĩ rất nhiều. Đây đâu phải là ý nghĩ nhất thời của tuổi trẻ bông bột. Hy sinh đầu tiên là phải xa cô bạn gái mà mình hết sức thương yêu. Không phải là xa mà coi như là vĩnh biệt. Mình đâu phải là đứa con trai tim đồng dạ sắt. Cậu không biết chứ, hàng ngày mình vẫn một mình tới cổng trường, đứng đợi nàng về rồi lẻo đẻo theo nàng một quãng đường hệt như một gã si tình. Nhưng rồi cái ý chí quyết tâm làm nên những việc lớn cho đời lại kéo mình trở về thực tại. Cậu có biết mình làm cách nào mà thắng được sự yếu đuối không. Trong những trường hợp đó bài thơ con voi đã giúp mình trở nên cứng rắn. Nếu cậu chịu nghe lời mình, mỗi ngày trước lúc đi ngủ hay lúc thức dậy ta hãy đọc nó một lần như kiểu người ta đọc kinh, nó đánh thức những điều tốt đẹp, ý chí kiên cường trong người mình. Bài thơ con voi đúng là kinh nhật tụng. Loại kinh phải đọc hàng ngày.

Số 2 cố nén cái ngáp:

- Ủ, nghe anh nói có lý đấy.

Số 1 vui vẻ:

- Nếu cậu không phản đối thì chịu khó nghe một lần nữa, rồi sau này cậu tự đọc.

- Được anh đọc đi.

Số 1 hăng giọng ngân nga đọc:

Việc lớn đang chờ tôi

Súc gỗ to chờ bác

Còn những việc nhỏ nhoi

Nhặt cây kim dưới đất

Đâu cần tới sức voi

Tôi với bác chẳng khác...

Số 1 đang đọc một cách hứng thú bỗng dừng lại. Trong phòng đang vang lên tiếng cửa kéo gỗ. Quả là số 2 đang ngủ ngáy ngon lành.

Về Thăm Nhà

Sau khi tìm được chỗ bơm vá xe mới và nhờ cụ Từ xin lại các chú Công an bộ đồ nghề với lời hứa “làm ăn lương thiện”, hàng ngày Bi lại ra đường kiếm cơm, tôi bàn với số 1:

- Khá lâu rồi chưa về thăm nhà. Chắc cha và các em mong lắm. Em muốn nhân lúc rỗi rãi này về Hải Phòng một chuyến, anh có đi cùng không?

- Ồ, hay đấy! Đi ngay hôm nay đi. Số 1 reo lên.

Bấy giờ mới vào cuối thu trời hãy chưa rét, chúng tôi không phải trang bị kiếu nhà du hành vũ trụ và cứ thế chúng tôi khoác tay nhau ra ga Hàng Cỏ. Vừa kịp có chuyến tàu về Hải Phòng. Không cần nói thì các bạn cũng biết chúng tôi đi không mất tiền mà chọn ngồi chỗ ngon nhất. Kể ra lúc đầu tôi cũng có ý áy náy. Như vậy là mình ăn trộm của công.

- Xá gì, không có tội mình hay có tội mình tàu cũng cứ chạy.

Lạ thật, số 1 có cách nói nghe sai rành rành nhưng cóc cãi vào đâu được...

Ra khỏi sân ga, tôi đi như chạy về nhà. Số 1 phải cố lắm mới theo kịp tôi. Con đường này trước đây tôi qua lại hàng trăm bận, hôm nay sao dài quá. Tim tôi đập liên hồi. Tôi sắp gặp lại cha tôi rồi. Và hai đứa em tôi nữa, hai đứa em côی cút. Lẽ ra tôi phải thay mẹ chăm chút chúng nó... Vậy mà.

- Nay, đừng có khóc đấy. Hầy...

Tôi biết số 1 muốn nói gì rồi. “Hãy dành nước mắt cho đàn bà, trẻ con. Còn cậu thì hãy dành sức để vác những súc gỗ to...”. Kìa, tôi đã đứng trước cửa nhà mình. Cửa mở. Hai đứa em tôi còn thức, thằng lớn đang ngồi học

bài. Góc học tập của nó vẫn còn nguyên những khẩu hiệu và thời khóa biểu tôi làm cho nó dạo đầu năm học. Tôi trình bày rất khéo. Bạn bè cha tôi bảo tôi có hoa tay. Còn đứa em gái đang chơi búp bê. Những con búp bê nhỏ xinh xinh tôi làm lấy bằng vải và len vụn, tóc bằng râu ngô, có con làm bằng gỗ đẽo. Ngoài ra còn có các con giống. Mỗi con đều được tôi và con bé đặt cho một cái tên tùy theo hình dáng của nó: Vũ nữ, Dũng sĩ bắn cung, Thiên nga, Gấu nâu, v.v... Trẻ con hàng xóm cũng rất mê. Tôi chỉ đồng hồ chơi lẩn nhẩn đó rồi nói thầm với số 1 về tự hào:

- Tác phẩm của tớ cả đấy!

Số 1 không nói gì. Tôi đồn rằng anh đang nhún vai.

Đi tôi đang ngồi thừa khuy gia công cho một trạm may mậu dịch. Tôi vẫn còn đôi chút ác cảm với bà. Nghĩ cho cùng chắc là do đầu óc tôi nhét đầy những thành kiến về những chuyện đi ghê con chồng. Tôi lại nhìn sang đứa em gái, nó gầy đi trông thấy. Tôi muốn chạy tới bế thốc nó lên, hôn chùn chụt hoặc cắn vào hai má nó. Tôi bước tới, như một cái máy, nhưng số 1 đã kịp giữ tôi lại. Thằng em trai học toán, hình như đang gặp chỗ khó, gặm nát cả đầu quản bút. Thường những lúc này nó hay nhờ tôi giảng. Bố tôi chưa thấy về. Chắc bố đang ngồi ở ngã tư đầu phố chữa xe đạp. Nếu lúc này tôi đi về hướng đó chắc chắn sẽ gặp. Tôi định chạy ta chỗ ông làm, nhưng... kìa, đi tôi bỗng đứng lên, lại bàn thờ đặt sát vách, thực ra chỉ là cái xích đồng treo trên tường, rút ra mấy nén hương châm lửa rồi cắm lên cái bát đầy gạo... Ôi bố ơi, tôi bóp chặt tay số 1, cổ dẫn lại tiếng khóc òa. Tôi gục đầu vào ngực số 1, nấc lên từng cơn. Chừng như thông cảm với nỗi đau của tôi, số 1 quàng tay ôm vai tôi. Giá bây giờ đang ở ngoài đường hay một chỗ vắng vẻ nào khác, tôi sẽ gào thật to, tự xỉ vả mình. Chính mày đã giết bố! Mày ích kỷ, bỏ nhà đi, làm cho bố buồn. Tôi ngược lên nhìn bàn thờ. Bàn thờ đơn sơ. Không có lấy một tấm hình bố tôi. Ngày còn sống bố tôi không bao giờ chịu chụp hình. Có một lần bố tôi được bầu là chiến sĩ thi đua, một tờ báo nọ muốn viết bài giới thiệu và xin bố tôi một tấm hình nhưng ông một mực từ chối. Bố tôi cũng rất sợ phải lên ti-vi. Chỉ cần dọa ngày mai sẽ đưa ông lên ti-vi là bố tôi đã chết khiếp... Hình như bố mới mất

cách đây không lâu. Trên bàn thờ có một bát cơm trắng và đôi đũa. Cạnh bát cắm hương là một lọ hoa bằng ni-lông cũ, chắc dì tôi vừa mới cọ rửa lại. Dì tôi thắp nén hương lăm lăm khấn rồi trở lại giường ngồi. Tôi kéo số 1 lại trước bàn thờ, tôi cúi đầu làm lễ. Bố hãy tha thứ cho con. Suốt đời con không thể nào chuộc được lỗi đối với bố mẹ và các em... Sợ tôi khóc nức lên, số 1 bóp chặt tay tôi như muốn nhắc nhở...

Bỗng ngoài cửa có tiếng người đi vào.

Bố về! Tiếng con bé reo lên.

- Hôm nay ông về sớm thế! Tiếng dì tôi nói.

Tôi giật mình quay lại sững sờ. Kìa, bố! Tôi vụt đứng lên định chạy ào tới. Nhưng số 1 đã nhanh tay giữ chặt tôi lại. Bố tôi thông thả bỏ hộp đồ nghề sửa xe đạp xuống rồi nói:

- Hôm nay vắng khách, vớt lại mỗi cả lưng. Rồi ông nhìn lên bàn thờ đang nghi ngút hương. Bà mới thắp hương cho thằng bé à. Bà mua đâu được loại hương tốt đấy. Mùi thơm thật dễ chịu.

- Ông cầm cái gì về vậy? Thứ củi đó lăm khói, nhà lại chật.

- Củi cung gì. Lúc chiều đi gặp cái gốc sù này trông hay hay, nhặt về xem đẽo được con gì cho con bé nó chơi. Vừa nói ông vừa giơ cái gốc sù xù xì những rễ con rễ cái ra. Bà xem nó giống cái gì nào. Có phải nó giống như một con hươu cao cổ không?

- Tôi chịu. Tôi chẳng thấy nó giống con gì cả. Dì tôi nói.

Thằng em tôi quay lại chăm chú nhìn gốc sù:

- Con gấu chứ bố! Một chú gấu đang cõng con.

Thật ra thì bố và em tôi nói đều đúng. Nhìn ở góc độ này thì nó là chú hươu cao cổ. Còn nhìn phía kia thì nó như một bác gấu gù lưng. Còn nếu cắt đi vài nhát, thêm thắt đôi chút thì có thể biến cái rễ cây sù thành Thạch Sanh đang giương cung bắn Ó...

Dì tôi bật cười:

- Chỉ có mỗi cái gốc mà bố thì nhìn ra con hươu, con nhìn ra con gấu thì tôi đến chịu. Giá thằng hai còn sống, nó sẽ nói đúng hơn cả. Tôi rụng rời!

Câu vừa rồi là dì nói tôi. Vậy là cả nhà tin rằng tôi đã chết, vậy bàn thờ kia là đang thờ sống tôi! Số 1 dường như đã đoán ra mọi chuyện, anh ôm bụng cố nín tiếng cười ừng ực đang cuộn lên trong cổ họng. Tôi cũng vừa tức cười vừa muốn òa khóc:

- Bố ôi, bố làm cho con đi. Cả con gấu cả con hươu nữa. Em gái tôi ôm cổ bố nũng nịu.

- Bố mới đi làm về còn mệt. Hôm nào rồi bố làm cho con. Bố tôi dỗ con bé.

- Phải thằng Hai còn, nó chỉ ngồi một tẹo là xong. Còn ông thì đục đẽo cắt gọt một chặp, rớt cuộc chẳng ra con gì cả, chỉ tổ bán nhà. Để rồi xem.

- Bì sao được. Có phải người nào cũng có hoa tay cả đâu, bố tôi nói.

Dì tôi chép miệng: Thấm thoát đã mấy tháng rồi.

Bố tôi giọng buồn rầu:

- Khổ nhất là chẳng biết nó mất ở đâu?

Tất cả những chuyện vừa rồi là cả nhà đang nói về tôi. Giá đừng có số 1 giữ rịt tôi lại thì tôi đã bước ra nói với cả nhà rằng tôi đây, tôi vẫn còn sống, con vẫn còn sống đây. Con đang khóc, ân hận vì đã bỏ nhà ra đi.

Tóc cha tôi bạc nhiều hơn. Chẳng hiểu là do ánh đèn hay là do tôi thương bố tôi quá mà thấy thế. Tôi nuốt nước mắt vào trong.

Đêm đó khi cả nhà đi ngủ, số 1 rủ tôi trở lại Hà Nội.

- Cậu gặp gỡ cả nhà như vậy là quá đủ rồi. Có ở lại cũng không làm gì hơn được.

- Tôi chưa thể đi ngay được. Tôi còn vài việc phải làm.

Số 1 kêu lên ngạc nhiên:

- Việc gì? Cậu định làm việc gì khi mọi người nghĩ rằng cậu đã chết. Theo mình có khi đó lại là điều hay. Cậu may hơn mình. Hiện nay cả nhà còn đang ngờ có thể mình theo một băng cướp nào đó, mà không có cách nào thanh minh được.

Tôi không cãi lại. Tôi dắt tay số 1 lại giường thằng em tôi và ấn anh ấy nằm xuống cạnh. Thằng bé được cái ngủ rất say, có mang nó lên núi hay

thả xuống biển nó cũng không biết. Để số 1 nằm yên rồi, tôi lấy ở gầm giường ra mấy cái rễ cây. Cái bố tôi mới mang về lúc nãy và mấy cái cũ - thỉnh thoảng đi đường gặp, tôi lại nhặt về quẳng vào đấy. Tôi lấy con dao rất sắc vẫn thường dùng và vài dụng cụ linh tinh khác, nhẹ nhàng mở cửa ra hè sau, ở đó có ngọn đèn đường hắt ánh sáng vào, tôi hì hục làm suốt đêm. Nếu có ai đi qua nhìn cũng không biết, cứ nghĩ là cái rễ cây gió đu đưa nghiêng ngả thế thôi. Họ không thể nào biết có một bàn tay vô hình đang chăm chú cắt gọt, đem hết cả tâm hồn biến nó thành những con giống sinh động. Riêng rễ cây sù của bố tôi, tôi gọt thành một chú gấu lưng gù nhưng lúc dựng ngược lại giống hình một chú nai con với những chiếc gạc nhọn. Tôi muốn cả nhà đều công nhận thằng em và bố tôi đều có nhận xét đúng. Chưa bao giờ tôi làm công việc này một cách say mê hứng thú như đêm nay. Tôi làm không biết mệt, quên cả buồn ngủ, thậm chí có lúc ngón tay bị dao cắt vào mà không biết. Ngoài đường lác đác đã có vài người qua lại. Tôi quét dọn rác rưởi sạch sẽ, rồi đem các con giống làm được đặt ngay ngắn dưới gầm giường. Tôi không muốn khoe với số 1 về những con giống mình vừa làm xong.

Trên đường trở về Hà Nội sáng hôm ấy lòng tôi vui, cảm thấy ấm áp hơn. Tôi tưởng tượng sáng dậy, thằng em tôi quét nhà bỗng lôi ra từng con, rồi từng con xếp ngay ngắn trên bàn và nó rối rít gọi cả nhà lại xem. Người lớn sẽ không ai hiểu vì sao lại có chuyện lạ lùng này. Còn con bé thì chắc chắn sẽ nghĩ là có một con giống mẹ nào đó trong một đêm đã sinh ra tất cả những thứ này... Nhưng vì đó là những thứ đồ chơi bằng rễ cây vô hại, nên cũng không làm cho ai phải lo nghĩ lâu. Thấy con bé thích là cả nhà vui rồi...

Chuyện Bắt Đầu Từ Một Trò Đùa... Tếu

Quả thật chúng tôi đang đứng trước khó khăn, phải nói là muôn vàn khó khăn mới thật đúng. Trước hết là hai chúng tôi (Thần số 1 và số 2) chưa có dịp để làm những việc lớn lao phi thường, vẫn phải ăn như người đời, mà sức ăn của thần số 1 thì có thể gấp 2, gấp 3 bình thường. Dạo này hay mưa nên thu nhập của Bi cũng ít đi. Lại thêm Hai Hiền. Quên nói là sau khi thoát khỏi hang ổ Tư Râu, Hai Hiền xin về trọ trong một ngôi nhà nhỏ gần miếu với dụng ý núp dưới bóng từ bi của hai vị Thần. Hàng ngày Hiền ra đường mua bán tem phiếu. Với số tiền kiếm được bằng cách đó tự nuôi mình cũng đủ khó, huống hồ phải cung ứng hàng ngày cho 4 cái tàu... há mồm. Chị gầy đi trông thấy nhưng vẫn vui. Chị có triết lý “trời sinh voi sinh cỏ”. Cỏ ngày càng hiếm mà đòi hỏi của “voi” không hề giảm. Chuyện không thể không bàn bạc được. Một buổi sáng, số 2 trong bộ y phục du hành vũ trụ đang ngồi tiếp chuyện Hai Hiền, có Bi cùng ngồi.

- Tôi nghĩ chị từ bỏ bọn Tư Râu là đúng, nhưng trước mắt chị đã tính chuyện làm ăn sinh sống ra sao chưa? Số 2 nói. Mua bán tem phiếu không thể là chuyện làm ăn lâu dài.

- Thưa thần, con định thế này...

- Trời đất, tôi đã nói với chị hàng chục lần, đừng xưng con với bọn tôi, tôi còn nhỏ tuổi hơn chị, thật ra chỉ đáng vai em.

Hai Hiền kêu lên.

- Chết, xin thần đừng nói thế phải tội.

Bi chen vô câu chuyện của hai người.

- Con thấy chị ấy nói đúng đấy ạ.

Số 2 bỗng bất ngờ nói:

- Nếu chúng tôi là người thường thì sao?

Hai Hiền nói:

- Cái bữa ở nhà Tư Râu con chúng kiến tất cả. Con dao Thái lừ lừ từ dưới bếp ra phòng ngoài rồi tới giường Tư Râu, hấn sợ chết khiếp đi.

Số 2 thở dài:

- Thôi thế này, ta giao hẹn với nhau. Các người muốn gọi bọn này là thần, thánh hay ma quỷ gì cũng được. Nhưng không được xưng con. Trời ơi, tôi chưa tới tuổi 20.

- Thần đã dạy vậy thì...

Bỗng Hai Hiền gần như ngất đi. Góc sân một chiếc mũ lơ lửng trên không, và một vòi nước cong vồng lên như từ một vòi bơm vô hình phụt ra, rồi vòi nước lia qua lia lại.

- Ma, trời ơi ma. Hai Hiền kêu lên.

Số 2 cười.

- Không có ma quỷ gì ở đây đâu. Số 1 thường tưới cây theo cách anh ấy. Chờ lát nữa số 1 vô, ta bàn chuyện luôn.

Hai Hiền vẫn nhìn không chớp mắt vòi nước tuôn xuống gốc cây góc sân.

Bi quay sang nói nhỏ với Hiền.

- Thần số 1 tè đấy.

Hiền rày Bi:

- Không được nói bậy.

Số 2 cười:

- Bi nó nói đúng đấy. Ở đây lâu chị sẽ biết sinh hoạt của các thần. Số 2 nhìn vô bàn tay của Hiền bỗng bất ngờ hỏi, mấy hôm nay tôi để ý thấy các chiếc vòng và nhẫn của chị biến dần đi, có phải chị đã...

Hiền đỏ mặt ấp úng.

-...Dạo này trộm cắp nhiều, đi đường không dám đeo.

- Chứ không phải chị bán dần đi để nuôi mấy cái tàu há mồm này à? Số 2 nói.

Hiền ngượng nghịu ngồi im. Mãi một lát mới nói:

- Vừa qua cụ Cử ốm phải chạy chữa thuốc men cho cụ.

- Vậy là tôi đoán có phần đúng. Hôm vừa rồi bọn tôi có qua thăm cụ Cử, thấy cụ đang dùng thuốc bắc. Tôi biết chị đã chăm sóc thuốc men cho cụ và ba cái tàu há mồm bên này bằng tiền của các món trang sức của chị. Còn từ nay về sau thì sao? Nay chị như người nhà, không nên giấu giếm điều gì.

Hai Hiền bỗng co rúm người lại. Còn Bi thì hai mắt tròn xoe, mồm há hốc không nói nên lời. Từ ngoài sân một chú mèo đang lừ lừ “bay” vô nhà. Con cún Rêmi đang nằm sưởi nắng trên bực cửa cũng từ từ bay lên, rồi cả hai tiến tới chiếc bàn mấy người đang ngồi. Hai Hiền mặt tái mét cứ lùi dần sát tường. Bi dạn dĩ phong trần là thế mà bỗng chốc như người mất hồn, trở mắt nhìn hai con vật đang múa máy nhào lộn trên không, mồm lắp bắp:

- Ma, trời ơi. Ma chó, ma mèo.

Có lẽ do nhào lộn hăng quá, từ trên không trung chú diễn viên tí hon bỗng phọt ra một bãi nước làm tung toé trên bàn và dưới đất. Con Rêmi được đặt xuống đất rồi nghe có tiếng chân chạy rậm rịch ra sân vòng ra sau miếu.

Số 2 giờ mới lên tiếng sau khi được một mẻ cười:

- Không phải ma đâu. Trò đùa của số 1 đấy.

Con Rêmi vừa trông thấy Bi vẩy đuôi mừng rỡ chạy tới. Bi ôm con chó vào lòng.

- Chú làm ta hết hồn.

Hai Hiền cũng chợt tỉnh lại, tới bàn ngồi. Phía sau nhà có tiếng dội nước ầm ầm.

Số 2 cười nói:

- Số 1 đang dội nước đấy. Con Rêmi chơi luôn cả vào người thần.

Hai Hiền đang ngồi bỗng reo lên như bắt được của.

- Ôi, tuyệt quá. Con đã tìm ra rồi!

Số 2 ngạc nhiên:

- Chị bảo chị tìm ra gì?

Hiền chỉ con Rêmi đang trong tay Bi.

- Từ chú chó, mèo này con sẽ có cách kiếm ra tiền. Thật nhiều tiền.

Số 2 và Bi nhìn Hai Hiền với vẻ nghi hoặc:

- Chị nói sao? Chị sẽ kiếm thật nhiều tiền với hai con vật ốm o gầy còm đó!

Hai Hiền nói một cách tự tin:

- Con tin chắc chắn sẽ được, chờ thần số 1 vô, xem thần có đồng ý không. Hai Hiền nói, nhìn ra phía giếng cạnh chùa.

Ngoài đó tiếng dội nước đã yên và nghe rõ từng bước chân đang đi vào sân miếu...

Tất cả hồi hộp chờ sự kiện mới sắp ra đời. Rêmi nghe tiếng chân chạy ồ ra cửa mừng rỡ nhảy cẫng lên sủa...

VỀ SỰ RA ĐỜI CỦA ĐOÀN XIẾC ẢO THUẬT THẾ KỶ 22

Số 2 nói với Hai Hiền:

- Bây giờ đã có mặt thần số 1. Chị nói kế hoạch hái ra tiền của chị đi.

Số 1 nãy giờ ngồi cạnh số 2. Đầu trùm chiếc mũ và chiếc chăn đơn quần khấp người. Số 1 nghe nói thế bèn gật gù:

- Chuyện chắc sẽ hay đấy. Nếu được thế thì đúng là chị cứu cả hội chúng ta.

Hai Hiền ngật ngừng một lát rồi nói:

- Chúng ta sẽ thành lập gánh xiếc ảo thuật, sẽ có vô số tiết mục hay, chẳng hạn trò con Rêmi, con Ki không cánh, vừa múa vừa bay lượn trên không ai xem mà chẳng tán phục.

Bi vỗ tay âm ỉ.

- Ôi, quá tuyệt vời. Bi quay sang hỏi số 2. Thần thấy thế nào?

- Được quá đi chứ. Số 2 nói. Nhưng hãy chờ xem ý kiến thần số 1 ra sao.

- Tớ hoan nghênh nhiệt liệt. Ta sẽ đặt tên là đoàn xiếc ảo thuật thế kỷ 21.

Số 1 nói.

- Phải gọi là đoàn xiếc ảo thuật thế kỷ 23 mới xứng. Bi nói.

- Đừng bốc quá. Số 2 nói. Thế kỷ 22 là vừa rồi.

Mọi người đồng loạt vỗ tay.

- Mai chúng ta bắt đầu đi diễn chứ? Bi hồ hởi nói.

- Không thể vội được. Phải chuẩn bị chu đáo. Từ khâu diễn viên cho tới các tiết mục. Không có chuyện làm qua loa được. Số 1 nói. Bi chịu trách

nhiệm huấn luyện cho chúng nó đi, đứng chào khán giả, và làm quen với việc lộn nhào trên không, nhất là không có chuyện tè hay làm bậy trước mặt đông đảo khán giả như vừa rồi.

Mọi người cười vui vẻ.

Số 2 nói:

- Còn chị Hiền tìm mua một chiếc đài cũ có gắn loa. Cần phải có thuyết trình viên. Chắc Bi phải đảm nhiệm việc này.

Bi giãi bày:

- Ôi, con biết gì mà nói.

- Ta sẽ viết sẵn cho Bi. Chỉ cần Bi chịu khó học thuộc lòng. Số 1 nói.

Số 2 vui vẻ.

- Thần số 1 mà viết thì khỏi chê. Nhà văn tương lai đấy!

- Còn các tiết mục? Bi phân vân hỏi.

- Ta và thần số 1 sẽ lo. Chúng ta cần một tuần để chuẩn bị ra mắt buổi biểu diễn đầu tiên.

Bi vội vã:

- Thế chị Hai Hiền không được giao nhiệm vụ gì à?

- Có chứ. Chị may cho chúng nó mấy bộ quần áo xanh đỏ thật diện vào, hết như quần áo các chú khi mặc trong đoàn xiếc Trung ương. Được chứ?

- Việc đó con làm được. Hiền phấn khởi nói.

- Chị lại xưng con rồi. Số 2 nói. Bây giờ chị là trưởng đoàn xiếc ảo thuật thế kỷ 22...

- Trưởng đoàn à?... Chị làm sao làm được việc đó. Hai Hiền kêu lên.

- Trước hết hoan hô cách xưng hô mới của chị. Chúng ta phải coi nhau như trong một gia đình. Cái gia đình nhỏ bé mỗi người một phương bất ngờ họp lại mà thành. Thần số 1 thấy thế nào?

- Số 2 nói đúng đấy.

- Công việc của chị sẽ nặng nề. Lúc nào đi diễn chị là trưởng đoàn. Lúc về nhà chị lo việc ăn uống cho cả bốn chị em, đó là chưa nói tới 2 diễn viên tí hon này.

Hai Hiền vẻ lo lắng:

- Nhưng làm trưởng đoàn chị sẽ ăn nói ra sao.

- Chuyện đó đã có chú Bi lo. Chị sẽ có một cái mũ, lúc diễn xong một hoặc hai tiết mục, thấy khán giả hoan nghênh, chị đi chung quanh sân khấu với chiếc mũ giơ ra phía trước, khán giả sẽ ném tiền vô mũ cho chị.

- Ồ, cái đó thì chị làm được.

Bi nói chen vào:

- Theo em, không phải là chiếc mũ mà sẽ đặt làm một hai chiếc nón bự.

Mọi người cười ồ.

- Chú Bi lạc quan quá đấy. Số 2 nói.

- Để rồi các thần xem. Tiết mục có một không hai. Khán giả sẽ không tiếc đồng tiền bỏ ra. Họ sẽ ném tiền ra như bướm bướm.

- Thì cứ cho là như vậy. Bây giờ mỗi người mỗi việc, chị Hai đi lo trang phục cho hai diễn viên. Rồi tìm mua chiếc đài loại tàng tàng. Bi lo tập cho 2 diễn viên tý hon cách cúi chào khán giả trước và sau mỗi tiết mục. Thần số 1 và tôi soạn bài nói cho Bi giới thiệu các tiết mục với khán giả. Các bạn thấy sao?

Tất cả vỗ tay. Chẳng còn gì để bàn nữa. Cuộc họp kết thúc. Mỗi người đi lo công việc của mình.

Chẳng biết Bi tha từ đâu về một chiếc gương to cũ, ố vàng. Chú cầm chiếc micro và tay kia cầm tờ giấy, vừa đi quanh phòng vừa nói, thỉnh thoảng nhìn vô chiếc gương và tờ giấy, giả giọng người miền trong:

- Thưa “quý dị”. Sắp tới đây “quý dị” sẽ được tận mắt xem các tiết mục của đoàn xiếc ảo thuật thế kỷ 22. Chắc “quý dị” lấy làm lạ tại sao mới đầu thế kỷ 21 mà đã xuất hiện các tiết mục của thế kỷ 22. Chắc có vị sẽ cho là tôi nói nhầm hoặc nói dóc để móc túi thiên hạ. Xin thưa, những tiết mục các “quý dị” sắp xem đây may ra thế kỷ 22 mới có, nếu không thì cũng là sản phẩm của người ngoài hành tinh. Xin thưa, trước mắt “quý dị”, đoàn xiếc chúng tôi chỉ vồn vện 4... nhân vật. Chị Hai tôi, tôi và hai diễn viên tý

hon. Đoàn xiếc chỉ vồn vẹn có bấy nhiêu, nhưng chắc chắn “quý dị” sẽ khỏi phải ân hận tiếc nuối...

Thần số 1 ngồi ở hàng ghế khán giả vỗ tay:

- Cậu ăn nói hết như con nhà nghề mãi võ bán thuốc Sơn Đông, cộng với một số tiết mục đặc sắc thiên hạ sẽ không tiếc tiền ném vô đầy mũ chị Hai.

Số 2 cũng vui vẻ.

- Nhưng nhớ đừng có bốc quá. Bây giờ tới lượt chị Hai Hiền cầm mũ đi vòng quanh khán giả xin tiền. Chị tưởng tượng xung quanh phòng là một đám khán giả đang chen chúc xem các tiết mục có một không hai của đoàn xiếc chúng ta.

Hai Hiền tay cầm chiếc mũ về ngượng ngịu

- Hãy giao cho chị một nhiệm vụ khác. Chị không quen đứng trước đám đông.

Số 2 khuyến khích:

- Chị cứ mạnh dạn lên, nói thật, riêng vẻ đẹp của chị cũng khiến người ta ném tiền ra chứ chưa cần nói tới các tiết mục hay của chúng ta.

Bi hồ hởi:

- Như con đã nói hôm nọ, chị Hai phải thay chiếc mũ bằng chiếc nón lá. Chiếc mũ nhỏ thế kia làm sao đựng hết tiền, với lại nó hẹp, tiền ném vô rơi hết ra ngoài mất công nhặt.

- Chú em lại bốc rồi. Để diễn vài hôm xem ra sao đã. Trước hết diễn ở các vùng nông thôn, ngoại ô. Nếu thấy được, trang bị thêm rồi tiến vô thành phố cũng không muộn. Các bạn thấy thế có được không?

Mọi người vỗ tay hoan hô.

- Nếu mai mốt được diễn ở rạp thì chị Hai khỏi phải bưng nón, bưng mũ đi vòng quanh xin tiền mà ngồi quây bán vé đàng hoàng.

- Tất nhiên rồi. Nhưng bây giờ thì chị Hai thử cầm chiếc mũ này đi một vòng xem sao.

Hai Hiền vui vẻ:

- Cầm mũ đi xin tiền thì được. Nào, Bi nói đi, nói sao cho người ta chịu vứt tiền vô mũ chị.

Bi cầm micro đứng ở giữa phòng nói, trong lúc Hai Hiền cầm chiếc mũ đi vòng quanh sân khấu tưởng tượng, mặt đỏ bừng. Trông chị càng xinh hơn.

Tiếng Bi từ micro phát ra:

- Bây giờ tới lượt “quý dị” khán giả đáng kính, xin “quý dị” chứng tỏ sự hảo tâm của mình. Của ít lòng nhiều. “Quý dị” cho bao nhiêu đoàn chúng tôi nhờ bấy nhiêu. Có điều hai tài tử tý hon này muốn bay được, nhào lộn hay chiến đấu trên không cần phải được ăn uống tử tế, còn nếu không có quất roi vô đít chúng nó cũng không chịu cất mình lên khỏi mặt đất dù chỉ một ly...

Mọi người vỗ tay. Trong lúc Bi thao thao bất tuyệt thì Hai Hiền cầm chiếc mũ đi vài vòng quanh phòng. Chị đưa chiếc mũ ra phía trước rất duyên dáng và miệng không ngớt: cảm ơn, xin cảm ơn...

Bi vất micro chạy tới ôm Hai Hiền, nói gần như khóc:

- Cả nhà mình sống được rồi!

Thám Tử Bình Và Bài Toán Học Búa

Mấy hôm nay đầu Bình như muốn vỡ ra, trước bài toán học búa. Đúng là càng đi sâu tìm hiểu càng thấy tối om. Hẳn ta là ai? Là người thì không phải rồi. Là người không thể nào không trông thấy được. Người vô hình chỉ mới có trong tiểu thuyết khoa học viễn tưởng. Còn ma ư? Ma tới ngàn năm nữa khoa học cũng chưa thể trả lời được. Có một lần hồi nhỏ Bình nhớ có hỏi ba có ma không. Ba cười trả lời: Phải chờ khi ba chết đi mới trả lời được cho con. Mà ma chắc chắn không thể có máu nhỏ xuống sàn gạch từng giọt như máu người. Chính Bình đã tới nhà Hoa nghiên cứu vệt máu bầm đen đó. Hoa còn nói đã từng cầm bàn tay “người” đó. Bàn tay cũng có da thịt như ai. Vậy thì hẳn ta không phải là ma rồi. Thần thánh ư? Thần Phật cho tới chúa Giê-su, Mohamet chỉ là một đức tin. Làm sao có thể hiện diện nói năng như người trần được. Ba khả năng đó lần lượt bị loại bỏ. Vậy chỉ còn một khả năng thứ tư: người ngoài hành tinh, nhưng người ngoài hành tinh có thể ngoại hình khác người trái đất nhưng không thể vô hình được. Mà làm sao anh ta lại nói năng hành động cứ như người trái đất, chỉ có khác là trái tim vô cảm. Ngoài bốn khả năng đó ra, không còn một khả năng nào khác.

Bình đã mấy lần tới miếu nơi Bi ở, khi đóng vai khách tham quan, khi người đi viếng miếu. Và cũng đã tiếp xúc với cụ Từ, với Bi nhưng không thu được kết quả gì cả. Cụ Từ chỉ kể đi kể lại chuyện một hôm Thần báo mộng có chú bé đến xin ở nhờ trong miếu. Còn Bi thì không hiểu gì hơn ngoài việc Thần cứu Bi ở sân ga và cứu chị Hoa ở cổng chùa Bộc cùng với chuyện chiếc xe đạp lấy lại của bọn Tư Râu đem trả cho người bị mất. Bi nói như đinh đóng cột: Đó là ông thần hiền thường hiện ra cứu những

người bị nạn, diệt trừ kẻ ác giúp người lành. Bi kể chuyện vụ con dao Thái lừ lừ dưới bếp đi lên nhà rồi đứng trước mặt Tư Râu.

- Em thấy có gì đáng nghi không? Bình gạn hỏi.

Bi trừng mặt sợ sệt:

- Anh bảo nghi là thần giả à? Nếu mà giả được như vậy cũng nên giả. Anh cứ hỏi chị Hoa thì biết.

Đúng là chú bé nói chẳng khác gì Hoa. Có khác chẳng là đối với chú bé là niềm tôn sùng đặc biệt. Còn với cô bạn Hoa là một tình cảm gần như là tình... yêu đơn phương.

Trước mặt Bình là một ngõ cụt. Một bức tường đen không có cách gì vượt qua được. May ra chỉ có cách là nắm được bàn tay hẵn, từ đó lôi hẵn ta ra ánh sáng. Bình nghĩ vậy rồi tự cười mình. Đã là thám tử không ai nghĩ tới chuyện đơn giản ấy. Sau này Bình còn được biết ở miếu có tới hai vị “Thần”. Ngoài vị Thần số 2 quen với Hoa còn có vị Thần số 1 nữa. Theo lời Bi nói thỉnh thoảng các Thần còn mặc giả người đi dạo phố nữa. Bi chỉ cho Bình xem các bộ quần áo của các Thần. Bình đã nảy ý định dùng chó săn truy tìm. Nhưng rồi bỗng dưng các Thần mất tích. Tất cả lại rơi vào ngõ cụt. Biết ăn nói thế nào với Hoa đây.

Chuyện Trong Tầng Hàm

Khi nhóm xiếc “thế kỷ 22” gồm chị em Hai Hiền và cặp chó mèo lên xe buýt vào thành phố thì đã có mấy cặp mắt không rời họ một phút. Chúng tôi ngồi cạnh hai chị em. Đó là hai gã thanh niên, một đứa dài ngoẵng ta tạm gọi hần là tên “Dài ngoẵng” và gã kia mập thấp có cặp ria mép đen như râu róm. Ta gọi là “Râu róm”. Chẳng biết bằng cách nào mà hai gã làm cho chị em Bi như những kẻ không hồn. Mắt hai người tuy mở mà như không trông thấy gì cả. Hai gã từ từ bế Ki và Rêmi từ tay hai chị em rồi nhảy xuống bến dọc đường. Một lúc sau hai chị em mới choàng tỉnh, thấy mình hai tay không. Hoảng hốt định kêu lên, nhưng số 2 đã ghé bên tai Hai Hiền:

- Chị khỏi lo, tụi tôi đã biết đứa nào bắt trộm rồi. Bây giờ hai chị em cứ về nhà, tối nay tụi tôi sẽ đem Ki và Rêmi về.

Khi Hai Hiền xem lại túi tiền thì may quá vẫn còn nguyên.

Sau khi nhảy xuống xe, hai gã lưu manh dắt díu nhau chạy một quãng rồi dừng lại, vừa đi vừa nói chuyện:

Gã Râu róm vuốt ve con Rêmi:

- Chịt khó một tẹo, lát nữa bố sẽ đái chú mày một chậu ra trò. Nó quay lại nói với tên Dài ngoẵng, phen này chúng ta trở thành tỷ phú.

- Bao giờ tiền nằm chắc trong tay tớ mới tin là thực. Gã Dài ngoẵng nói.

- Cậu bị cận thị nặng. Miếng ăn kề mồm mà không thấy.

- Ừ thì cứ cho là cậu biết nhìn xa, nên cái túi con bé đó nặng chình chịch thế kia mà chả thèm lấy. Tớ đoán không dưới hàng chục ngàn đồng.

- Đã có hai con vật trời cho này thì nói gì, một đến mười hay trăm cái túi đó cũng chẳng ăn nhằm gì.

Sâu róm nuốt nước bọt:

- Tiết thật, con bé nom kháu tệ.

- Tiếc cái con khi. Khi đã có núi tiền trong tay muốn gì chả được.

Hai gã lưu manh bẽ Rêmi và Ki nhảy một điệu nhảy vui, hào hứng của kẻ bắt vừa được vàng.

Trong tầng hầm một ngôi nhà cổ. Gã Sâu róm và gã Dài ngoẵng đang tìm cách cho Rêmi và Ki bay lên khỏi mặt đất.

- Ê Rêmi, một, hai, ba... bay lên nào!

Miệng nói, gã Sâu róm cầm chiếc đèn ga to như như trước mõm cún con.

Cún ta nằm im, cảnh giác.

- Ê, Rêmi, bay lên nào, một hai ba...

Sâu róm lúc vuốt ve, vỗ về, lúc quát tháo dọa nạt ầm ĩ, nhưng con vật nhỏ bé vẫn nằm lặng im, chiếc bụng lép kẹp dán chặt trên nền gạch. Người gã khẽ nhai mờ hôi, mặc dầu mấy cái quạt máy các cỡ thi nhau mở hết tốc độ.

- Bay lên nào, Rêmi. Một, hai, ba...

Chiếc đèn ga được ướp gia vị chiên thơm phức. Cánh mũi Rêmi phập phồng. Mỗi lần cún ta dướn người lên định đớp miếng mồi ngon thì gã lại nhanh tay nâng chiếc đèn ga lên cao, lên cao với hy vọng mong manh sự kỳ diệu bất đồ sẽ xảy tới với gã, con Rêmi sẽ rời khỏi chỗ nằm bay lên lượn vòng tròn trên không.

Trời ơi! Lúc đó chính gã - một kẻ đã lừng danh trong chốn anh chị, chứ không phải ai khác, sẽ quỳ xuống sụp lạy nó, con Rêmi và bạn đồng diễn của nó là con Ki, những vị thần tài, thần hộ mệnh của gã. Sau đó gã sẽ tung hê tất cả những thứ rác rưởi trong căn phòng này, những của cải hãn kiếm được bằng con đường làm ăn phi pháp. Gã nguyện sẽ làm lại cuộc đời theo một hướng khác. Hướng nghệ thuật. Gã sẽ quay trở về cuộc sống làm ăn lương thiện. Chính chúng nó, con Rêmi và con Ki là những con vật Trời cho xuống cứu gã. Mặc dầu chỉ mới sáng hôm nay gã đã tước đoạt từ trong tay hai chị em thằng bé nọ. Chúng nó không đáng được hưởng. Bọn ngốc.

Có của quý trong tay mà không biết làm ra tiền. Vật quý phải tìm quý nhân. Gã có bốn phen phải làm chủ các báu vật này, chứ không phải ai khác, càng không phải hai chị em thằng bé nọ, con bé xinh tẹo. Nhưng ngặt vẫn cứ ngặt. Rêmi, Ki vào tay mình, mình sẽ kiếm mỗi buổi gấp trăm lần số tiền ấy chứ. Ha ha... gã vỗ về Rêmi, lăm bằm, chú mày sẽ đem lại giàu sang và danh tiếng cho ông anh nhé.

Ôi chao, chỉ cần chú mày chịu khó nhích lên khỏi mặt đất một phân thôi cũng đủ cho tao sướng rơn rồi. Rồi tao sẽ quỳ xuống lạy mày như lạy một vị đại thần tài - Một, hai, ba, Rêmi. Bay nào!

Gã vừa lăm bằm vừa nhứ nhứ chiếc đùi gà trước mồm Rêmi với lòng kiên nhẫn vô hạn, như từ bé tới giờ gã chưa bao giờ làm bất kỳ một việc nào kiên trì đứng đắn, hết mình như vậy.

Bỗng đằng sau gã có tiếng cười rộ lên:

- Cậu có thay đổi hàng trăm cách gọi cũng đếch ăn thua, thôi đi.

Gã không thèm quay lại, lâu bầu:

- Chú mày cứ việc cười cho đã. Đợi tao có trong tay bạc triệu, lúc đó tao sẽ cười mày hoặc mày sẽ lạy tao. Đồ vô tích sự.

Bấy giờ Dài ngoẵng đang thu mình trong một góc vừa nhai khúc cá rán vừa nói vẻ ngạc nhiên:

- Này, cậu bảo cái gì mà bạc triệu hả?

- Bạc tỉ chứ không phải bạc triệu!

- Nhưng cái gì mới được chứ?

- Con Ki với Rêmi chứ còn cái gì vào đây nữa. Rồi chúng nó sẽ để cho tao tiền muôn, bạc tỉ.

- Ha ha, Dài ngoẵng không nín được cười. Tiền bạc đâu không biết chứ sáng giờ tận mắt tao thấy chúng nó nằm trơ mãi, chán lắm rồi.

- Thế hôm vừa rồi không phải chính mắt mày thấy tụi nó nhào lộn trên không à?

- Thấy, nhưng tao nghi lắm. Có một cái gì bí ẩn đấy. Lẽ ra lấy túi tiền của con bé tiêu cho đã thì chú mày lại thó hai con vật khốn khổ khốn nạn này

về bản nhà. Trông bộ đứng còn không nổi mà đòi bay với lượn.

- Ngốc. Nếu nó đã bay được thì không cần phải đứng, phải chạy!

- Tao ngốc hay mày ngốc. Cứ để con chó con mèo này cho hai chị em thăng bé hành nghề, tụi nó kiếm được bao nhiêu ta cứ lấy mà tiêu dài dài. Rõ chán. Xôi hỏng bỏng không.

- Chú mày thuộc loại nhìn không quá lỗ mũi. Rồi mày xem. Tao sẽ là chủ Đoàn xiếc ảo thuật thế kỷ 22. Đây là nói khiêm tốn. Tới thế kỷ 23, 24 cũng không có những tiết mục kỳ diệu này. Tao sẽ ra mắt ở nhà hát thành phố lớn trong nước và nước ngoài. Bất kỳ đâu đâu người ta cũng nói tới các tiết mục của Đoàn... Rồi từ đoàn sẽ tiến lên quy mô nhà hát.

Gã còn có thể bốc dài nữa nếu thằng bạn gã không cười bò ra cắt ngang:

- Nhưng trước hết cậu cũng phải làm cho chúng nó bay lên khỏi mặt đất, ít ra chỉ một ly. Kìa, con Rêmi...

Trong lúc gã này quay lại nói chuyện với bạn thì con Rêmi thừa cơ nhảy lên đóp miếng môi và cắn trúng bàn tay của gã rồi chạy trốn vào một xó. Bị cú bất ngờ đau điếng, gã cúi tiết vớ thanh củi đuổi theo con cún khốn khổ, quật lấy quật để, quên bẵng mất chuyện một khắc trước đây con Rêmi sẽ đẻ ra cho gã tiền muôn, bạc tỉ. Gã bạn thấy thế càng cười toe toét.

- Nay, nhẹ tay không khéo mất toi cả gánh xiếc đấy!

Nghe chọc, gã càng cúi tiết hơn, gã quay lại định cự thì bất đồ gã bạn kêu lên thất thanh:

- Con chó... Trời, con Rêmi bay kìa.

Cho là gã bạn đùa nhưng gã cứ quay lại. Gã bỗng lặng người, mồm há hốc kêu không thành tiếng, trong một phút gã không tin ở mắt mình nữa. Con Rêmi đang bay. Và kìa, cả con Ki này giờ đang lơ mơ ngủ cũng đang cất mình lên khỏi mặt đất, vừa bay vừa ngủ như một kẻ mộng du.

Không, không thể là chuyện chiêm bao. Bàn tay gã bị con Rêmi cắn còn đang chảy máu. Những giọt máu đang nhỏ xuống nền nhà.

- Ôi, tao xin lỗi, vừa rồi tao nóng quá. Suýt nữa thì... Bây giờ chú mày có cắn nát tay tao, tao cũng ưng. Sau đó tao sẽ lấp bàn tay vàng. Gã quỳ sụp

xuống chấp hai tay hướng theo hai con vật đang bay miệng lâm lâm cầu khẩn. Hai con vật thấy thế càng ra sức nhào lộn, biểu diễn những pha đặc sắc bất ngờ.

- Trúng rồi. Trúng số dách rồi. Gã bỗng hét như lên đồng. Này, đừng hòng ông cho xơ múi vào đây. Gã quay lại nói với bạn, lúc này đang như kẻ mất hồn. Của riêng ông. Ông sẽ thu về bạc tỉ, bạc tỉ. Hoan hô Ki. Hoan hô Rêmi.

Gã vừa hét vừa định ôm hai con vật bé nhỏ, gã muốn vuốt ve, nịnh nọt để chuộc lại trận đòn lúc nãy. Nhưng lần nào gã cũng vồ trượt, đầu đập vào góc bàn, cái trán sưng vù như có ai dấn vào một quả bóng bàn. Gã chưa kịp định thần thì hai diễn viên loại siêu thế giới bỗng thi nhau nhảy điệu lên cổ gã cầu cào. Hình như một trong hai vị còn có nhã ý tặng gã một bãi nước vừa ấm vừa khai tưởi từ đầu xuống cổ. A, thế này thì quá rồi. Diễn viên đích gì mà cào cẩu, ủa đái lung tung. Gã vớ cái cán chổi định giơ lên, không ngờ cái chổi tuột khỏi tay gã, múa lộn trên không, tiếp sau đó các thứ khác trong nhà cũng thi nhau nhảy múa loạn xạ. Tất cả hết cái này đến cái khác cứ lần lượt lên đồng hoặc lao vào người gã tới tấp. Gã hét lên, lạc cả tiếng:

- Ma, trời ơi ma.

Bỏ mặc tất cả, cả Rêmi cả Ki, gã chỉ còn đủ sức chạy bổ ra ngoài.

Gã đen nhẻm dài ngoẵng cũng đang trong trạng thái hoảng sợ, thấy bạn bỏ chạy cũng chạy theo. Lúc ra khỏi phòng gã đóng sập cánh cửa lại.

Bị Giam Và...

Bọn chúng vừa chạy khỏi, trong hầm chỉ còn hai diễn viên bất đắc dĩ Rêmi và Ki đang hoảng sợ trốn một góc. Bỗng số 1 và số 2 cất tiếng cười ròn rã. Hoá ra họ đang ở trong tầng hầm cùng với bọn cướp.

Số 2 nói:

- Bây giờ chúng ta ôm Rêmi và Ki về với chị em Bi.

Số 1 nói:

- Chẳng vội. Tớ mệt và đói. Ít ra bọn chúng tối nay cũng chưa dám về. Anh em ta hãy chén một bữa no nê rồi ngủ cái đã, tối về cũng chưa muộn.

Số 2 nói:

- Ý tưởng tuyệt vời, nhưng trước hết phải tìm cái gì khoá vô người đã. Em cảm thấy lạnh rồi.

May sao dường như chúng nó có sẵn đồ đo may cho cả hai. Số 2 khoá bộ quần áo của gã dài ngoẵng, tất nhiên quần phải xắn gấu. Còn gã sâu róm có bộ quần áo dành cho số 1, tuy có hơi chật.

Rêmi và Ki nghe tiếng nói quen thuộc vội chạy tới hai người. Số 2 tìm lọ dầu cao và thuốc sát trùng xoa các vết thương cho Rêmi và Ki rồi vỗ về an ủi chúng.

Nhìn căn phòng ngổn ngang đồ đạc đổ vỡ như sau một trận động đất.

Số 2 ân hận.

- Hoài của, tại sao chúng ta lại đập phá thế này?

- Tiếc vợ vẫn. Cửa ăn cắp chẳng đập phá hết thì để làm gì?

- Bọn mình làm dữ quá, liệu chúng nó có dám trở lại không? Tiếc lúc này sao không bắt chúng nộp luôn cho công an. Số 2 nói.

Số 1 chẳng cần phải suy nghĩ, anh nói:

- Về tốt. Cậu cứ yên trí tối nay chúng nó sẽ mò về. Bọn nó đâu phải loại sợ ma quỷ, ma quỷ sợ chúng nó thì có.

Tôi bật cười vì cách nói của anh.

- Thôi, kiểm cái gì chén đi. Đói mềm rồi! Chúng tôi đi kiểm tra một lượt. Tụi này sống thật đế vương, của ăn của để đầy kho. Có cả một căn xép, chất đầy đồ đạc chưa kịp tẩu tán. Còn đồ nhậu nhẹt thì ê hề. Mấy két bia, nước ngọt lù lù dưới giường. Toàn loại nhập khẩu trứ danh. Đồ hộp, thịt hộp, cá hộp, ba tê hộp vô thiên lủng, mà ở ngoài chỉ thấy có ở chợ đen. Ăn cả tuần không hết. Chúng tôi bày cả ra. Lâu lắm mãi tới hôm nay chúng tôi mới có một bữa tiệc linh đình.

- Uống được bao nhiêu cứ uống. Tụi mình đáng được thưởng công. Nhà nước chưa thưởng thì ta tự thưởng cho ta vậy.

Vừa nói anh vừa nốc tì tì.

Giọng anh bắt đầu lè nhè:

- Cậu thấy sao? Đời anh vô hình khoáng chứ. Vua chúa giàu sang nhất cũng đếch bằng. Kia cậu cạn cốc đi chứ. Mới có vài chén ăn nhằm gì. Lẽ ra cậu chỉ nên mặc yếm. Nam vô tửu như kỳ vô phong.

Tôi đang tìm cách giấu mấy chai bia còn lại, nhưng bỗng nghe tiếng anh đặng cửa và tiếng cọt kẹt của tay nắm bị rì.

- Chết mẹ rồi! Cậu lại mở hộ cho tở nhanh lên. Sắp vãi hết ra quần rồi.

Tôi chạy vội lại. Nhưng suốt buổi không thể nào mở nổi cánh cửa... Toàn thân tôi nổi gai ốc.

- Bọn mình đã bị giam! Số 1 kêu to.

Chị Em Hai Hiền Và Kho Hàng Đồ Chơi

Bi ngồi thu lu ở góc buồng.

Hai Hiền bước vô buồng đứng lặng nhìn Bi một lúc rồi bước tới xoa đầu chú bé:

- Em có buồn có nhớ tới mấy cũng không giải quyết được việc gì.

Bi ngược lên nhìn chị:

- Chị có biết tới hôm nay là mấy tuần rồi không?

- Em làm như chỉ có mỗi em là quan tâm tới các thần thôi, chị cũng rất sốt ruột, rất lo.

- Chưa bao giờ các thần đi vắng quá một ngày. Em chắc có chuyện gì không hay xảy ra. Điều này chắc có liên quan tới các con Rêmi và Ki bị biến mất. Chị có nhớ lúc trên xe bus trở về thành phố lúc chị em mình tỉnh dậy thì không thấy lũ chúng nó rồi sau đó các thần cũng biến mất tăm. Hai đứa ngồi cạnh chị em mình em xem không phải là người lương thiện. Chắc các thần, Rêmi và Ki mắc vào tay tụi nó.

- Hai gã đó thì làm gì được các thần. Chị lo là các thần chán nơi này tìm tới miếu khác hoặc chán cảnh trần gian các thần rủ nhau về trời.

- Em tin không bao giờ các thần bỏ chị em mình đâu. Chị chẳng nghe thần số 2 luôn miệng nói: “Cả nhà mình đó sao”. Cứ như là một gia đình vậy.

- Ủ, chị cũng nghĩ vậy. Nhưng trong lúc chờ các thần trở lại chị em mình phải nghĩ cách gì sinh sống. Tối hôm qua năm chị sức nhớ cái hôm em dẫn chị đi thăm qua nơi ăn chốn ở của các thần, chị nhớ có một kho chứa các

con giống, nằm lẫn lóc, cái nọ đè lên cái kia dường như người ta làm ra rồi bỏ đó. Em dẫn chị đi xem lại có được không? Biết đâu đấy.

- Chị thích thì em dẫn chị đi xem. Những lúc rỗi rãi, thần số 2 làm ra rồi vứt vô đó, gặp đứa trẻ nào thích thần cho. Bi nói.

Mắt Hai Hiền vụt sáng.

- Vậy thì em dẫn chị đi ngay.

Hai Hiền theo Bi vô căn phòng xếp cạnh phòng ngủ của chú. Chị cầm từng thứ lên xem. Từ ngạc nhiên này tới ngạc nhiên khác. Đó là các loại đồ chơi làm từ những thứ người ta vứt đi: vỏ ốc, tre, trúc, xương, gỗ, lông gà, các gốc cây, rễ cây. Hai Hiền kêu lên:

- Bi ơi, tiền trăm tiền ngàn cả đấy. Không kém các hàng người ta bày bán ở cửa tiệm đâu. Nếu thần về, chị bỗng thừ ra, nhưng biết đến lúc nào các thần mới về.

Bi cảm thấy tầm quan trọng của vấn đề, liền nói:

- Nếu chị thấy những thứ này dùng được việc gì chị cứ lấy, thần làm để chơi đấy. Còn chờ thì biết đến lúc nào thần mới về.

Hai Hiền có cảm giác mở toang ra trước mắt hai chị em một cánh cửa. Chị vui vẻ.

- Vậy là chị em mình có lối thoát rồi. Thấy Bi có vẻ chưa hiểu, chị nói: Chúng ta sẽ mở một quầy hàng mỹ nghệ. Chị em mình cùng trông nom quầy hàng.

Bi mừng như muốn nhảy lên nhưng bỗng khựng ngay lại:

- Hết hàng rồi chị lấy đâu ra.

Hai Hiền ôm xoa đầu Bi.

- Em còn nhỏ mà biết lo xa. Trước mắt hãy tạm sống được cái đã, trong lúc chờ các thần về. Một khi đã có chút vốn liếng chị sẽ tìm cách xoay sở sau.

Bi mừng ra mặt.

- Vậy là chị em mình sống được rồi. Bỗng chú rưng rưng nước mắt, chỉ tội nghiệp Rêmi và Ki không biết giờ chúng ở đâu, sống chết ra sao.

Hai Hiền ôm đầu Bi vào lòng vỗ về:

- Em đừng buồn. Chị tin gia đình chúng ta thế nào cũng có ngày sum họp. Trời có mắt em à.

Ngày hôm sau, chỉ mất một buổi đi tìm qua các người mách mối, thêm vài tiếng đồng hồ đàm phán thương lượng giá cả, Hai Hiền đã có một quầy hàng mỹ nghệ ở ngay mặt tiền trên phố Lương Văn Can sầm uất đông người qua lại. Bi không ngờ cái đồng lõa nga lõa ngồn để cả mấy tháng trời không ai đã động tới, sau một buổi lau chùi sạch sẽ đem đặt trên cái kệ, trong tủ kính trông cũng ra dáng lắm. Bi nhìn không chán mắt như chưa từng trông thấy chúng lần nào. Đúng như người ta nói: “Cây lên chậu như hoàng hậu lên ngai”. Các con giống bây giờ như được sống lại, sinh động hẳn lên. Như có ai vừa thổi hồn vào chúng. Bi nghĩ, Thần số 2 mà trông thấy chắc không thể nào nhận ra, đó là sản phẩm của mình làm ra, và cũng nhờ đó đã nuôi sống hai chị em trong những ngày tháng đầy khó khăn này. Nhìn quầy hàng, Bi lại càng ngậm ngùi, bây giờ không biết các Thần ở đâu?

Chương Viết Thêm: Những Điều Bất Ngờ Giấu Sau Mỗi Gốc Thông

Tôi không ngờ cái đồng lổn nga lổn ngổn kia thế mà có lúc lại được việc, cũng may cho chị em Bi và cả chúng tôi sau này. Tôi xin được trở lại cái “kho hàng” này một chút về sự ra đời của nó.

Có lẽ suốt đời tôi không bao giờ quên được đôi mắt của em bé gái đó. Đôi mắt đen láy mở to vừa ngơ ngác bàng hoàng, vừa tiếc nuối nhìn theo chiếc xe ô-tô chạy bằng pin trong tay chú bé hàng xóm đang vội vã chạy về nhà. Cô bé không òa khóc để rồi sau đó nằng nặc bắt mẹ mua cho bằng được chiếc xe giống như chiếc ô-tô chú bé vừa cho chơi chung, đang chơi thì bị mẹ chú gọi về. Cô bé cứ đứng im để cho nước mắt chảy tràn xuống hai má. Hình như mẹ cô bé đã chứng kiến cảnh đó. Bà lặng lẽ ra ôm con, lau nước mắt cho con và cũng không dỗ con bằng những lời hứa này nọ. Bà mẹ không khóc. Nhưng tôi đoán có những giọt lệ chảy vào bên trong...

Ở vào tuổi tôi, các bạn của tôi chắc chẳng nghĩ ngợi hay xúc động gì lắm trước cảnh tượng vừa rồi của hai mẹ con cô bé nghèo trên. Trên đời hay ngoài đường có chán vạn điều hấp dẫn hơn. Nhưng tôi thì có khác. Chuyện tương tự cũng từng xảy ra trong ngôi nhà nhỏ của bố mẹ tôi. Có điều em gái tôi không chỉ khóc mà còn chạy theo con búp bê đánh trống của cô bé hàng xóm mang sang chơi chung. Cái đồ chơi quả thật là độc đáo. Con bé nằm lăn xuống đất khóc. Mẹ tôi phải chạy ra dỗ: “Để rồi mẹ mua cho con hai con khác đẹp hơn cơ. Vừa đánh trống vừa thổi kèn”. Lời hứa thật là hấp dẫn.

- Không, không, con chỉ thích con đó cơ. Con bé một mực kêu khóc.

Dễ ngọt mãi không được, mẹ tôi cáu tiết phát mấy cái vào mông nó. Đã không được quà lại còn bị đòn đau. Tôi thương em tôi và càng thương mẹ tôi. Tức thì đánh con, nhưng tôi biết bà cũng xót lắm. Tôi bỏ ra mấy buổi trưa, gọt nhặt các mẫu vải vụn, len vụn làm cho em gái tôi gần một tá búp bê, đủ cỡ, đủ loại. Tuy không có con nào đánh trống thổi kèn được nhưng được cái số lượng nhiều có thể giúp cho em gái tôi bày ra nhiều trò chơi lý thú.

Sau đó thỉnh thoảng tôi làm các con giống bằng rễ cây như các bạn đã biết. Đó là chuyện đã qua. Cô bé sáng nay khóc không thành tiếng, cũng không lăn ra đòi, có lẽ vì biết có làm thế cũng không được gì. Và biết đâu cô bé đã từng bị ăn đòn một vài lần rồi...

Cho tới lúc tôi trở về nhà đôi mắt đỏ như vẫn cứ bám theo tôi.

Góc miếu có một bụi trúc vàng, lóng có sọc màu xanh đen rất đẹp. Bụi trúc đập mạnh vào mắt tôi. A, đây rồi! Tôi sẽ đèn cho em bé một lô đồ chơi bằng các con giống lấy từ trong bụi trúc kia ra. Tôi nghĩ là làm ngay, và điều đó đối với tôi chẳng có chút khó khăn gì.

Đợi lúc trong miếu không còn ai, và số 1 ngủ trưa chưa dậy, tôi mượn trộm cựa Từ con dao thật sắc, ra vườn chọn một nhánh trúc già, thẳng và bỏ suốt buổi chiều ngồi chăm chú tỉ mỉ cắt gọt, lắp ráp, mãi tới tối tôi đã có một đàn hươu gồm hươu mẹ và một lũ hươu con xinh đẹp, nhí nhảnh, tinh nghịch, tưởng chỉ cần hươu mẹ lơ mắt một chút là chúng sẽ rủ nhau chạy biến đi. Thật là một gia đình hươu đông vui, hạnh phúc. Chờ tối, tính chắc em bé đã đi ngủ rồi, tôi lặng lẽ tới nhà giấu đàn hươu mỗi nơi một con: trong ngăn kéo bàn, trong túi áo em mặc vắt ở thành ghế, dưới chân giường... và vào những chỗ bé không ngờ tới. Giấu xong đàn hươu tôi vui vẻ về miếu ngủ. Sáng dậy, không cần tới nhà cô bé, tôi cũng hình dung ra được nỗi vui của hai mẹ con khi cứ từng bước phát hiện ra đàn hươu, như con nọ gọi con kia... và nỗi ngạc nhiên, niềm vui cứ tăng dần.

Tôi làm việc này vì tôi nhớ có đọc hồi ở cấp 2 trong một chuyện ngắn của một nhà văn nước ngoài, ông ta giấu đằng sau mỗi gốc cây một món

quà tí xiu, để cô cháu gái sáng dạy ra rùng nhặt năm bất ngờ tìm thấy.
Những món quà như thế, lớn lên suốt đời người ta không bao giờ quên...

Trở Lại Hàm Ngục (1) - Chuyện Vui Về Sự Đãng Trí Của Nhà Bác Học

Không những chúng tôi đập, đập cửa thành thành mà còn gào to. Ban đầu là những tiếng gào thét phẫn nộ, sau dần biến thành tiếng kêu tuyệt vọng. Số 1 đã bắt đầu khóc. Từ dạo quen nhau, đây là lần đầu tiên tôi thấy anh khóc. Dầu bằng cách nào rồi cuộc cũng không có một ai chạy tới cứu chúng tôi cả. Đây vốn là một căn phòng ở dưới tầng hầm của một ngôi nhà lớn dùng để đồ đạc, xa đường phố và cách biệt với mọi người. Chẳng biết đã mấy ngày đêm rồi. Một hôm tôi nói với Số 1:

- Chẳng biết anh sao chứ em có cảm giác như bọn mình đang bị nhốt trong một khoang tàu thủy lênh đênh giữa đêm tối của đại dương mênh mông, không hy vọng gặp một bóng người qua lại.

Số 1 giọng thều thào:

- Tình hình bọn Rêmi và Ki ra sao rồi?

- Tụi nó không hơn gì mình. Chúng nằm co ro một chỗ không động cựa, nhưng chắc còn sống. Cứ nhìn cái bụng chúng phập phùng thì biết. Có điều chúng may mắn hơn là chúng không biết mình sẽ chết. Thượng đế cho con người trí thông minh hơn muôn vật nhưng bù lại con người luôn nhận biết là mình sẽ chết. Đó là điều bất hạnh lớn nhất của con người.

Số 1 hình như cố nín cười:

- Giỏi thật, lúc này mà cậu còn đủ sức để triết lý. Nếu cậu còn sức sao không nghĩ cách cứu chúng thoát khỏi nơi này.

Tôi muốn ôm chầm Số 1 mà reo lên: Ôi, có thể mà lâu nay không nghĩ ra! Ủ, sao lại bắt chúng phải chết cùng với mình.

- Ý anh thật là tuyệt. Nội nhật hôm nay em sẽ tìm cách giải phóng chúng khỏi hầm ngục này.

Tôi chú ý tới mấy cái hang lâu nay các chú chuột vẫn hay ra vào. Chuột khoét được hang thì mình cũng khoét được. Trước hết hãy dựa vào hang của chúng nó. Tôi tìm con dao nhọn rồi men theo các bờ tường. Đây rồi, có một cái hang to bằng cổ tay, ghé mắt nhìn thấy có ánh sáng lọt vào. Vậy là cái hang này thông ra ngoài. A, các chú em có cơ may sống được rồi. Tôi báo tin vui cho số 1. Số 1 rất vui. Ít ra cũng cứu được 2 mạng sống. Số 1 cố nói:

- Cậu khoét một lỗ to cho con Rêmi. Còn lỗ nhỏ cho Ki để đó mình lo.

Tôi ngạc nhiên:

- Anh định làm gì?

- Mình vận dụng chút sức lực còn lại. Ít ra cũng khoét được một lỗ nhỏ cho con Ki. Cậu khỏe hơn, cậu lo cho con Rêmi.

Tôi ôm bụng cười tuy không còn sức để cười.

- Cậu cười mình à? Số 1 nói. Khoét một lỗ to cho Rêmi chắc mình không làm nổi nhưng lỗ cho con Ki chui ra thì chắc là được. Cậu cứ lo phần cậu đi. Tới lượt mình cậu sẽ hết cười.

- Không phải tôi cười anh không làm được nhưng tôi cười anh giống như nhà bác học Anhstanh.

Tôi thấy trán số 1 cau lại:

- Mình vừa dốt toán vừa dốt vật lý, cậu bảo làm sao lại giống nhà bác học thiên tài đó.

Tôi bèn kể cho số 1 nghe, một hôm nhà bác học nghĩ ra một sáng kiến để khỏi mở cửa cho chó và mèo ra vào nhà vì mùa đông lạnh, ông bèn cho khoét 2 lỗ 1 lỗ lớn cho chó và một lỗ nhỏ cho mèo, có người thấy vậy hỏi tại sao không dùng 1 lỗ lớn cho cả hai con, lúc bấy giờ nhà bác học mới ngớ người ra nhận là mình ngốc. Lúc này em cười là cười hai bộ óc lớn gặp nhau.

Nếu số 1 mà còn khỏe chắc anh cười đến phải vỡ bụng ra. Anh nói trong tiếng cười khùng khục:

- Các bộ óc thông minh nhất đôi lúc cũng lẫn lẩn.

Mãi rồi tôi cũng khoét được một lỗ vừa cho con Rêmi chui ra. Chúng tôi ôm Rêmi và Ki vượt ve hôn hít chúng một chặp rồi nói:

- Các bạn ra ngoài nhé. Nếu trời cho các bạn sống thì có ngày chúng mình gặp lại nhau.

Tôi đưa con Rêmi ra trước. Nó nhẹ bâng, chỉ còn xương với da. Rêmi bị rịn không muốn ra. Tôi phải ấn mạnh mới được. Dường như nó khóc, không muốn rời chúng tôi. Ki cũng vậy. Nhưng rồi cuối cùng cả hai cũng thoát ra ngoài. Cầu trời phù hộ các bạn

Còn lại hai đứa. Chúng tôi cảm thấy tăng hầm thật trống trải mênh mông.

Rêmi Và Ki Được Người Hâm Mộ Cứu

Người ta bảo ghét nhau như chó với mèo. Thói thường là thế. Nhưng ngược lại, Rêmi và Ki quấn quýt nhau chẳng khác ruột thịt. Từ lúc được giải thoát ra khỏi hầm ngục, trông thấy ánh sáng cảnh vật cây cối đường xá quen thuộc, chúng mừng rỡ nhảy nhót một hồi, nhưng rồi cái đói cái rét hàng ngày bỗng ập tới. Về chiều chúng rét run lên. Rêmi càng cảm thấy có trách nhiệm với Ki, không rời Ki nửa bước. Nên cần giải quyết việc riêng, nó chạy vô bụi rậm bên đường, xong là ra ngay với Ki. Cho tới trời gần tối chúng vẫn chưa biết đi đâu về đâu. Thỉnh thoảng lại chạy tới miệng hầm sủa hoặc meo meo vài tiếng, không có ai trả lời lại bỏ đi. Dọc đường không có cái gì khả dĩ ăn được nuốt được. Ki hầu như không còn sức để lê được nữa, nằm rên rĩ dưới bụng Rêmi, bên vệ đường thỉnh thoảng có người qua lại. Gặp thời buổi gạo châu củi quế nên cũng ít ai quan tâm để ý tới bọn chúng. Thi thoảng có ai trông thấy thương tình mở túi véo chút xôi hay mẩu bánh mì vứt cho chúng. Miếng nào lớn thì chia nhau ăn, miếng nhỏ Rêmi dành cho Ki. Cơ sự này chưa chắc chúng qua khỏi đêm nay nếu không có một tổp học sinh, tình cờ đi tới. Vừa đi vừa chuyện trò râm ran bàn tán sôi nổi về các tiết mục xiếc sáng nay ở sân đình. Bỗng một chú trong bọn trông thấy Rêmi và Ki đang nằm lã bên vệ đường bèn kêu lên:

- Xem kìa, sao trông như hai diễn viên nhóc sáng nay.

Khi cả nhóm chạy lại thì nhận ra ngay Rêmi và Ki, đồng thời một bạn còn phát hiện mẩu giấy buộc ở cổ Rêmi. Khi mở ra xem thì mẩu giấy có mấy chữ viết nghệch ngoạc:

“Nếu có vị nào tình cờ nhặt được hai diễn viên nhí này (đó chính là Rêmi và Ki) thì xin làm ơn đem tới miếu trung tâm thành phố giao cho chú bé Bi.

Chúng tôi rất cảm ơn và sẽ xin hậu tạ”.

Không nói thì ai cũng đoán được sau đó Rêmi và Ki được đem tới ngôi miếu nơi Bi ở. Nhưng lúc đó chú bé còn đang ở quầy hàng. Họ đành phải viết mấy chữ để lại và buộc lỏng 2 tài tử vào gốc đào. Một việc làm nghĩa hiệp mà nhờ đó mới có thêm những chương nối tiếp sau này. Do đó tác giả thiên tùy bút này xin có ý kiến đề nghị xem lại bản “Phong thần” Đăng thiên kiến từ xưa từ xưa: “nhất quỷ nhì ma thứ ba học trò”. Họ có đáng bị bỏ chung vào một rọ với quỷ và ma không?

Trở Lại Hàm Ngục (2) - Và Những Lời Trăn Trối Của Số 1

Hình như đã sang tuần lễ thứ hai hay thứ ba rồi. Mỗi sáng thức dậy số 1 nói.

- Bọn chó này không thiếu thứ gì cả. Chỉ thiếu cuốn lịch thôi. Chúng nó không thích nghĩ tới ngày tháng.

Tất cả các hộp thức ăn đều được chúng tôi thay nhau vét đi vét lại nhiều lần sạch bóng đến nỗi có để sát mũi người cũng không thấy mùi. Bây giờ thì không còn cái gì có thể vét để nhét vào hai cái bụng trống rỗng đã hơn mười ngày nay. Điều nguy hiểm cùng cực là nước uống đựng trong xô cũng sắp cạn tới đáy. Ngay từ mấy hôm trước chúng tôi phải chia nhau, bảo nhau uống dè.

Chỉ cần nghe phía cửa có tiếng động dù nhỏ cũng đủ làm chúng tôi mừng tới nghẹt thở, chờ đợi. Nhưng tất cả lại qua đi. Tấm cửa vẫn im lặng nặng nề trông dữ như hàm răng con cá mập. Hy vọng cứ vậ tan dần.

Số 1 gục xuống đầu gối khóc rưng rức.

Tôi an ủi:

- Anh có biết chuyện Rôbinsơn không?

- Bây giờ mình không cần biết tới ai hết. Ông ta có cứu nổi bọn mình không?

- Không, em muốn kể anh nghe chuyện Rôbinsơn một mình lạc trên hoang đảo, suốt mấy tháng trời vẫn sống được.

- A, cậu định an ủi mình chứ gì. Cậu không biết cái ông Rôbinsơn của cậu đó còn may mắn gặp trăm lần bọn mình. Ông ta còn có cây cối, có

chim muông và thú hoang, có thể săn bắn và uống nước suối, nước mưa, còn có cơ may có người tới cứu. Trong lúc bọn mình không còn một chút hy vọng nào cả. Tớ có cảm giác bọn mình đang nằm trong một cỗ quan tài chỉ còn chờ người ta đập nắp tấm ván thiên lại và sau đó tiếng búa gõ vào những chiếc đinh cuối cùng

- Đừng nản. Tôi cố lấy sức nói, để giọng bớt thều thào. Biết đâu tới phút cuối cùng sẽ có người tới cứu hoặc tụi nó về.

- Thôi cậu không cần phải động viên hay an ủi mình nữa. Nếu cậu may mắn hơn mình, hãy cố tới nhà bố mẹ mình nói với ông bà một câu. Mình là đứa con bất hiếu... Ông bà tha lỗi cho mình. Giọng anh nhỏ dần, gần như thì thầm, tôi phải cố lắng tôi mới nghe được. Hôm ở Hải Phòng lên, mình có về thăm nhà, bà già ốm. Nguyên nhân ốm vì sao không nói cậu cũng biết. Mình là con một. Ở nhà không có ai cả. Ông già đi làm. Bà già khát nước, cố mãi không lần nổi tới bàn nước được, suýt thì mình nhanh nhẩu chạy lại đỡ hay pha một cốc nước chanh. Mình đâu phải là đứa con bất hiếu. Nhưng chỉ một động tác vô ý lúc bấy giờ sẽ làm bà già đứng tim. Cậu có thấy nổi khổ tâm nào bằng không? Muốn rót cho mẹ chén nước mà không được. Giá lúc đó có hình trở lại, đâu phải xấu xí què quặt mình cũng bằng lòng ngay. Bây giờ mình còn nhớ như in ánh mắt mẹ mình hôm đó. Một tia mắt tuyệt vọng, buồn thảm, mỗi mồn đợi con. Anh bỗng khóc thút thít rồi nói tiếp, giọng đứt quãng... Mình còn có một cô bạn, một cô gái dễ thương nhất trần đời, gần đây không hiểu sao mình thầm yêu... Cậu tới thăm bạn ấy để bạn ấy coi như mình đã mất tích từ lâu, từ cái dạo xảy ra chuyện con thạch sùng bay ấy. (Chuyện con thạch sùng bay số 1 đã kể cho tôi nghe rồi. Sau này anh ấy tự thú nhận là sao lúc đó anh ấy trẻ con và hiếu thắng thế!)

Anh bỗng nhiên lặng im. Tôi sợ quá bò tới chỗ anh nằm, sờ soạng quờ ngược anh. Không, tim anh còn đập, tuy rất nhỏ, hay là tôi tưởng thế. Tôi nghe nói con người có sức chịu đựng dẻo dai, trong những trường hợp như thế này, con người huy động mọi tiềm lực ra chống đỡ bệnh tật và cái chết tới cùng.

- Mình chưa thể chết ngay lúc này đâu. Số 1 bỗng nói.

- Đúng đấy. Anh cần phải sống chứ. Những việc phi thường đang chờ chúng ta. Tôi cố nói với vẻ hăng hái. Tôi mừng là mình đã tìm ra được cách động viên bạn có hiệu quả nhất. Anh gạt đi.

- Thôi, cậu đừng nhắc tới... Hình như không phải thế đâu.

- Anh bảo không phải cái gì? Tôi ngạc nhiên.

- Bài thơ... Bác voi và súc gỗ... Tại mình mà cậu bị vạ lây.

- Thôi anh đừng nghĩ ngợi nữa. Tôi lần xuống bàn tay anh rồi bóp chặt. Bàn tay giá lạnh không còn sinh khí. Tôi cố nén khóc.

- Đây, cậu có biết vừa rồi mình đang nghĩ gì không? Mình nhớ tới chị em Hai Hiền, thời gian qua chẳng hiểu họ sống ra sao? Chắc họ không thể nào ngờ được hai vị thần đang bị giam và... chờ chết. Thần mà chết! Chuyện lạ thế giới.

Chắc họ không tin được chuyện lạ này! Anh nói giọng đùa cợt.

Tôi rùng mình. Tôi nghe nói con người trước lúc chết thường có mười phút bình thản nghĩ tới mọi chuyện, người thân kẻ sơ. Tôi tìm cách nói cho anh vui:

- Chắc hai bạn ấy nghĩ các thần đang du ngoạn ở một cõi bồng lai tiên cảnh nào đó.

Có tiếng khục khục trong cổ anh. Rõ ràng anh muốn cười, một tiếng cười chua chát, nhưng không cất nổi. Mãi một lúc anh mới nói:

- Cậu có đoán được tại sao tụi nó tếch đi luôn không? Mình cho là tụi chó má đó không thể nào nhát tới vậy.

Câu hỏi đó hầu như lúc nào cũng lớn vồn trong đầu chúng tôi. Không một ai dám nghĩ tới trường hợp tồi tệ nhất, vẫn còn một chút hy vọng mong manh, một hôm nào đó bỗng có tiếng kẹt cửa và hai gã côn đồ bất ngờ xuất hiện. Tôi chưa tìm được cách trả lời thì số 1 đã tự giải đáp.

- Tụi nó nhất định bị công an tóm rồi!

Đó là điều mà chúng tôi không dám nghĩ tới. Cũng đồng thời bị tù. Nhưng một đấng, chúng nó, ngày được hai bữa, tuy không ra gì nhưng không bị chết đói. Còn chúng tôi bị bỏ đói dài cho tới hơi thở cuối cùng,

nếu tụi nó không được tha hay tìm cách trốn thoát. Cả hai khả năng đó đều rất mong manh. Hoặc khi chúng nó mãn hạn tù trở về thì chúng tôi đã thành người thiên cổ! Nói lên được điều đó tức là số 1 đã cảm thấy an phận rồi. Anh hầu như không cần phải chờ đợi một cái gì nữa. Anh nằm im. Tôi thấy không cần phải an ủi anh nữa... Cả tôi, tôi cũng không cần tự an ủi mình. Tôi nghe rõ hình như tiếng búa gõ vào chiếc đinh cuối cùng trên tấm ván thiên vừa chấm dứt, nghe như một dấu chấm than lơ lửng buông trong căn hầm tối đen không một tia sáng lọt vào.

Gặp Lại Nhau

Thật khó mà nói nổi mừng vui của chị em Bi lúc ở quầy trở về miếu gặp Rêmi và Ki. Vừa về tới cổng họ ngạc nhiên nghe chừng như bên trong cổng có những tiếng kêu quen thuộc. Đúng là tiếng sủa của Rêmi và tiếng Ki kêu meo meo. Vừa vào tới sân thì từ trong nhà Rêmi và theo sau sát một bên là Ki lao ra như những mũi tên ào tới chị em Bi. Họ mừng rỡ vô lấy nhau đúng như những người bạn thân lâu ngày mới gặp.

- Chị xem, chúng nó chỉ còn da bọc xương. Bi ôm Rêmi và Ki mếu máo.

- Chúng nó trở về được là tốt rồi. Có điều không hiểu chúng nó trở về bằng cách nào.

Có gì mà khó hiểu. Câu trả lời đây rồi. Bi mở bức thư của các thần ra xem và đọc bức thư của các bạn học sinh giắt ở cửa. Thư của các thần thì chúng ta đã biết rồi. Hãy đọc thư của các bạn học sinh:

“Chúng tôi bắt gặp 2 tài tử diễn viên nhí này của đoàn xiếc thế kỷ 22 ở dọc đường phía nam thành phố. Theo lời dặn trong thư chúng tôi đem về trả lại cho các bạn. Chúng tôi hy vọng sẽ có ngày được xem những tiết mục đặc sắc...”

Bức thư đã giải đáp thắc mắc: Chính các thần đã cứu Rêmi và Ki khỏi tay bọn cướp. Một câu hỏi khác lại hiện ra: Vậy bây giờ các thần ở đâu. Và câu hỏi đó theo chú bé Bi đi vào giấc ngủ.

Sáng dậy sớm, Bi mang một túi quần áo qua nhà hàng xóm cạnh miếu tìm chị Hiền.

- Em đi tìm các thần. Thấy bộ dạng bơ vơ của chị, Bi hồ hởi nói thêm. Rêmi và Ki sẽ dẫn em đi tìm. Chiều nay ở quầy về chị nhớ mua thêm

mấy xuất thức ăn, chị không lo ế đâu.

Rêmi và Ki cũng vừa chạy tới. Bi mở bọc quần áo ra. Rêmi chạy tới vục đầu vào túi quần áo, mồm sủa, đuôi ngoe nguẩy mừng rỡ như vừa gặp được chủ. Bi nói với chị: Chị xem, thế nào Rêmi cũng dẫn em tới chỗ các thần ở.

Hai Hiền ôm đầu Bi xoa.

- Trời ơi, Bi của chị giỏi quá.

Những Giờ Phút Cuối Cùng Ở Hầm Ngục

Mấy ngày sau. Bây giờ khó mà kể lại đúng cảm giác của chúng tôi hôm đó. Vào khoảng buổi sáng, tôi đang nằm trong trạng thái lơ mơ bỗng choàng tỉnh dậy. Có tiếng cọt kẹt ở phía cửa ra vào. Tôi dán mắt vào quả nậm chờ đợi sự kỳ diệu sẽ xảy tới. Tim tôi như ngừng đập. Rõ ràng quả nậm động đập. Chắc chắn không phải là mình đang chiêm bao. Cảnh tôi số 1 cũng đang cựa mình. Con người rất thính trước các tín hiệu của sự sống. Anh khẽ nắm vào tay tôi. Bây giờ thì nghe rõ tiếng lao xao ngoài cửa. Chỉ cần cánh cửa hé mở, dầu là ai chẳng nữa, người hay ma, chúng tôi cũng sẽ được cứu thoát. Nhưng rồi bỗng lặng im như chưa từng ai động đập. Tất cả lại lặng im. Tôi bỗng giật mình. Bên ngoài lao xao tiếng người lẫn tiếng chó sủa. Tôi lay Số 1.

- Anh nghe không. Có tiếng đập cửa.

Số 1 cựa mình, ú ớ.

- Tiếng đóng đinh đấy.

- Sao lại có tiếng đóng đinh ở đây?

Số 1 cười mỉa máo:

- Tiếng búa gõ vào chiếc đinh cuối cùng trên nắp ván thiên... Lúc này mình thấy trong giấc mơ còn bây giờ là sự thật.

- Thôi anh đừng nghĩ ngợi lung tung. Chúng mình sắp thoát rồi.

Kìa anh xem. Tôi chỉ vào lỗ hổng khoét hôm trước cho Rêmi và Ki chui ra, bây giờ thì Rêmi thò đầu vào rồi sau đó là cả thân mình. Đến lượt Ki cũng chui vào. Chúng chạy vội lại chỗ chúng tôi nằm.

Bấy giờ Số 1 mới hồi tỉnh:

- Vậy là chúng nó không bỏ mặc tụi mình chết.
- Em độ là có cả Bi ở ngoài.

Bỗng như đáp lại, tiếng Bi gọi to bên ngoài:

- Các thần ơi, Bi đây. Có các thần trong đó không?
- Có, có. Chúng tôi cố hết to.

Tiếng Bi kêu như thét lên

- Vậy là sắp gặp các thần rồi.

Tôi cố nín cười. Tới nước này mà còn thần với thánh.

- Bi mở cửa được không?
- Con đang cố sức đây.

Hồi còn ở trong nhóm Tư Râu, Bi cũng đã được các bậc đàn anh truyền nghề mở khóa. Bi tìm một que thép uốn cong đầu, đút vào ổ khóa, loay hoay một lúc. Ổ khóa bật ra.

Trong này tôi ôm Số 1, mừng quá réo lên:

- Sống rồi, bọn mình sắp sống lại rồi.

Tấm cửa bao lâu nằm im bất động như hàm răng người chết bỗng mở toang. Số 1 ngồi bật dậy. Dường như dưới chỗ anh nằm có một chiếc lò xo bị nén lâu ngày bật tung hất anh lên.

Bi lao vào phòng đứng sững nhìn 2 thần đang dở sống dở chết, đang cố lao tới ôm chầm lấy Bi.

Bi mếu máo.

- Vậy mà tụi con cứ nghĩ là các thần chán cảnh đời rủ nhau về trời rồi. Tại sao các thần lại ở đây.

- Về miếu đã. Chuyện dài sẽ kể sau. Tôi nói.

Nhưng sau đó chúng tôi chưa về miếu ngay được. Vừa ra khỏi cửa thì gặp chú công an đang dẫn Sâu róm và Dài ngoẵng tới. Vừa trông thấy Rêmi và Ki hai đứa liền sụp xuống lạy.

Chú công an quát:

- Này các chú làm cái trò gì thế?

Sâu róm lính quính:

- Dạ các thần. Chính các thần đây...

- Thôi đi, đừng bày trò mê tín róm. Vừa nói các chú vừa đẩy hai tên vô căn hàm ngục cửa lúc này đã mở toang.

Ngoài này chúng tôi nghe rõ màn đối thoại bên trong.

Tiếng khịt khịt mũi của chú công an rồi tiếng chú nói:

- Hừ, các anh ăn ở sạch sẽ văn minh gồm nhỉ. Khu nhà này không có nhà vệ sinh hay sao?

- Thưa các anh, không phải chúng em đâu ạ.

- Thế, người ngoài nạy cửa vào đây phóng uế chắc?

- Hay các anh lại đổ cho ma - Rồi chú nhìn đồng hồ đặc vất lổn nga lổn ngổn, nói tiếp: Những của này các anh ăn cắp về đập phá cho sướng tay phải không? Anh hùng nhỉ.

- Thưa anh, tui em đã khai rồi. Hôm đó em được một bữa hết hồn, còn thằng bạn em hóa điên nên mới bị các anh tóm được. Rõ ràng tiếng Sâu róm.

- Con Rêmi và con Ki đâu rồi? Chắc chúng nó không có tài bẻ khóa trốn ra ngoài như các anh đâu.

- Dạ, lúc nãy anh đã gặp các ngài ở ngoài cửa rồi đấy ạ. Dài ngoẵng nói.

- Ngài nào hả? Chú công an quát.

- Dạ... ngài... Rêmi và Ki ạ... chắc các ngài xơi hết đồ hộp rồi đi. Hăn chỉ cho chú công an xem đồng hồ đồ hộp vất lăn lóc dưới gầm bàn.

Chú công an cầm một chiếc vỏ lên xem.

- Ai mở đây?

- Dạ, ngoài các ngài ra thì không còn ai vào đây nữa ạ. Hôm chúng em đi tất cả đồ hộp còn nguyên. Các ngài chỉ mới bắt đầu đập phá đồ đạc trong nhà.

Chú công an tức giận.

- Anh im đi. Không ai tin được chuyện chó mèo biết mở và xài đồ hộp. Còn các thứ đồ đạc bị đập phá kia chẳng phải do các anh tranh giành nhau

à?

... Chỉ cần một vài cử chỉ, vài câu nói là chúng tôi có thể minh oan cho hai gã lưu manh. Nhưng chúng tôi không còn thì giờ và sức lực. Số 1 kéo tôi rời cùng Bi, Rêmi và Ki đi xa khỏi hầm ngục nơi suýt trở thành chiếc quan tài vĩnh viễn chôn sống mình.

Số phận của Sâu róm và Dài ngoẵng về sau ra sao chúng tôi không rõ. Nhưng chắc suốt đời chúng cũng không thể nào quên những chuyện lạ lùng xảy ra trong căn hầm.

Tối hôm đó chị Hai Hiền bày một bữa tiệc mừng cả nhà tái hợp. Tất nhiên có cả Rêmi và Ki dự. Ai nấy đều vui.

Hôm sau chị em Bị lại tiếp tục với quầy hàng mỹ nghệ. Còn 2 chúng tôi đang đứng trước những khó khăn mới và một bước ngoặt lớn đang chờ ở phía trước.

Đồng Sàn... Di Mộng - Hay Là Những Tiếng Kêu Cứu Không Gặp Nhau

Như ở cuối chương trước chúng tôi đã nói, sau khi ở “tù” về chúng tôi (tôi và số 2) đang đứng trước những khó khăn mới và một bước ngoặt lớn đang chờ phía trước.

Ban đầu không bật thành tiếng kêu và chỉ vang thầm trong ý nghĩ và gào lên trong giấc mơ. May quá, số 2 không hề hay biết. Tiếng kêu đòi lại hình ngay sau khi tôi vừa dứt tiếng reo: “Vô hình muôn năm!” và niềm vui chưa kịp hết. Đâu phải tôi là một kẻ có ý thích thay đổi như chong chóng, nay thế này mai đã thế nọ. Tất cả mọi chuyện bắt đầu khi cơn gió lạnh đầu mùa ập tới. Cơn gió mùa đem lại niềm vui cho các cô gái được cơ hội khoe những chiếc áo khoác mới mới nhất, còn đối với những kẻ vô hình như tôi, là một nỗi bàng hoàng, một sự đe dọa khủng khiếp.

Thật ra thì không thể đổ tội cho cơn gió lạnh đầu mùa. Chúng tôi đã có nhiều cách chống những đợt gió lạnh. Bộ trang phục “du hành vũ trụ” của số 2 tuy không phải là hoàn hảo nhưng có thể giúp chúng tôi thỉnh thoảng dạo phố, cũng may dạo này trời rét nên không mấy ai chú ý lắm đến cách ăn mặc hơi lạ đời của chúng tôi. Còn lúc ở nhà thì chúng tôi đã có chăn nệm ấm. Cái lạnh, cái buốt là đâu từ bên trong lạnh ra. Một nỗi lạnh không thể diễn tả bằng lời được. Nó cứ tới một cách bất ngờ không báo trước, không kể giờ giấc, ngày hay đêm, lúc thức cũng như lúc chợp tỉnh, làm cho người ta nao nao, chân như không chạm đất, có cảm giác mất phương hướng. Dầu ngồi lên bếp lửa vẫn thấy lòng rét run... Cho nên xét cho cùng,

những con gió mang cái rét phương Bắc ập tới đầu có rét đến mấy cũng chỉ là những giọt nước tràn ly.

...Tiếp đó là mùa rét ập tới. Rét kinh khủng. Người ta bảo hai ba trăm năm mới trở lại chu kỳ rét dữ dội một lần. Cửa sổ trống hoác, gió hồ thổi thông thốc vào suốt ngày đêm. Nhưng như trên tôi đã nói, cái rét như cắt vào da vào thịt chỉ giày vò tôi một phần. Còn một cái gì khác nữa như là một nỗi trống rỗng, hư vô theo cái rét ùa vào, đột nhập vào tận sâu thẳm trong tôi. Chính điều này càng tăng thêm nỗi lạnh bên ngoài gấp đôi, gấp ba. Thậm chí gấp trăm lần. Lạ nhỉ, tại sao không thấy số 2 kêu. Tôi mong, tôi chờ đợi số 2 nói với tôi: “Hãy đi tìm nhà bác học ngay đi, em hết chịu nổi rồi!” Nhưng đúng nó là một thằng câm!

Chú bé Bi được mặc khá ấm, ca hát suốt ngày. Tôi thèm được như nó. Nó đâu có thèm biết tới nỗi rét lạnh của các thần. Chắc nó nghĩ các thần, nhất là vị thần số 1 có thể ngồi trong lửa và nằm ngủ trần trong băng giá mùa đông.

Tôi cũng không còn đủ sức để nghĩ tới “nàng” nữa.

Sáng nay Đài Hà Nội báo đợt rét còn kéo dài lâu và vài ngày tới có thể còn rét hơn nữa. Trời ơi, số 2, cậu đâu rồi. Sao không nói với mình một câu...

Tôi nghe số 1 húng hắng ho. Anh ấy thật là phi thường. Nghị lực đã giúp cho anh ấy vượt khỏi mọi thử thách. Rét như cắt vào da thịt mà đố nghe anh ấy kêu. Những người ôm ấp mộng làm nên sự nghiệp lớn có lẽ đều vậy cả. Tôi thèm được như anh, nhưng sức tôi không chịu nổi. Khổ nỗi tôi không dám nói thật với số 1. Anh ấy không thích tiếng kêu rên cũng như những giọt nước mắt, đó là đặc sản của trẻ em và phụ nữ. Có nên thú thực hết với số 1 không? Số 1 sẽ nghĩ thế nào về người bạn đồng hành của mình nhỉ? Ô, cậu là một thằng xoàng! Anh sẽ nghĩ tôi là một thằng phản bội, nửa chừng bỏ cuộc. Ôi, giá mà một hôm nào đó bỗng nhiên anh nói với tôi nhỉ: “Nếu cậu hết chịu nổi, thì cậu chạy tới ông bác cậu đi, xin lấy lại hình. Đòi cho cậu hai bàn tay khéo léo thì cậu hãy biết dùng nó để làm các việc của con ông, cái kiến, không việc gì mà cố. Còn sức gỗ to hãy cứ để đó cho tớ.

Tớ sẽ một mình...” Tôi sẽ không còn nghe nổi nữa. Tôi sẽ ôm hôn cắn vào hai má cảm ơn anh.

Song số 1 chỉ húng hắng ho. Trong lúc chờ đợi, tôi phải tranh thủ làm mấy cánh cửa sổ. Phải mất một buổi. Căn phòng bớt lạnh trông thấy. Chắc số 1 không bao giờ để ý đến chuyện vặt này. Trong đầu anh lúc nào cũng đầy ắp những kế hoạch lớn...

Chao ôi, số 2 vẫn cứ hồn nhiên như không, hôm qua cậu ấy chữa mấy cánh cửa sổ, căn phòng đỡ lạnh, lẽ ra mình mừng mới phải, nhưng mình lại càng lo. Rõ ràng cậu ấy muốn trụ lại lâu dài! Cứ thế này thì xem chừng số 2 có thể “vô hình muôn năm”. Ý nghĩ đó làm mình kinh hoàng. Tôi đâm ra giận tôi, tại tôi đã truyền cho số 2 cái ý nghĩ về những việc lớn lao phi thường quá sâu rồi. Nó đã thành máu thịt trong người cậu ta. Thêm nữa “bài hát con voi” số 2 lại thuộc lòng. Thịnh thoảng bốc lên cậu ta lại bô bô hát. Tác hại của văn chương là thế đó. Tại sao sau bài con voi tôi không làm luôn bài thơ con kiến... Tôi tự trách mình. Không hy vọng gì số 2 sẽ nói với tôi và sau đó hai đứa cùng chạy đi tìm nhà bác học. Hay là tôi sẽ nói thật hết với số 2 ư! Không, không bao giờ!

Số 2 lại hí hoáy sửa lại tấm cửa cho kín hơn. Cậu quyết không cho một chút gió lọt vào. Tôi muốn hét to lên: “Đồ khùng. Không phải gió lọt vào từ phía cửa. Cậu làm sao che chắn được những cơn gió không thể trông thấy được, những cơn gió lạnh còn vô hình hơn cả chúng ta”. Vậy mà suốt ngày cậu ta cứ loay hoay hì hà hì hục đẻo gọt nâng lên hạ xuống đến trăm lần.

Trời ơi, đồ đại ngốc, ngốc, ngốc

Đáng lẽ hét to cho số 2 nghe nhưng tôi lại ráng nằm im chịu trận, cho cảm giác hư vô từng lúc ập vào, cắn xé hành hạ tôi cho tới sức cùng lực tận.

Ôi, anh ấy thật là phi thường, thật quá đời phi thường! Trông số 1 cứ như không có chuyện gì xảy ra. Tại sao số 1 lại không nghĩ tôi không phải là anh ấy. Trời sinh ra tôi không giống như anh ấy. Tôi không thể nào làm được một siêu nhân. Thậm chí tôi chỉ muốn là một con người bình thường, được ăn mặc và đi đứng như một người bình thường, một học sinh bình

thường. Còn siêu nhân trời dành riêng cho mỗi anh ấy và một số người có tạng giống như anh ấy.

Dạo này cần ăn uống nhiều để chống rét. Chống rét cho những vị “thần” không mặc quần áo, do đó càng phải ăn gấp đôi, gấp ba mức bình thường. Số 1 lại cần ăn nhiều hơn người khác. Anh ấy cần phải ăn để chuẩn bị cho tương lai... Số 1 hầu như không cần quan tâm đến điều này.

Anh ấy được cái rất vô tư. Cũng may quầy hàng của chị em Bi ngày càng được khách hàng ưa chuộng. Trưa và tối tôi mày mò làm thêm hàng, không lúc nào để quầy đói hàng mới, mẫu mã mới. Nhưng tất cả những cái đó không thể nào lấp đi khoảng trống mệnh mông không cắt nghĩa được. Tôi thèm được như số 1, vô tư, ung dung, tự tại. Anh ấy sinh ra để làm những việc lớn lao phi thường là phải. Chỉ buồn cho anh là đã chọn nhầm tôi. Một kẻ đồng sàng nhưng dị mộng.

Tôi muốn dờ mấy cánh cửa quăng đi cho gió thốc mạnh vào bắt cậu ta phải quy xuống, đầu hàng, nhưng tôi lo người ngã đầu tiên sẽ là tôi. Số 3 vẫn hồn nhiên trong bộ quần áo ấm Hai Hiền mua. Tôi thèm được như nó.

Tôi hy vọng số 2 cuối cùng sẽ nói với tôi điều tôi mong chờ. Nhưng xem chừng cậu ta vững như bàn thạch. Đúng, con người cậu ta như được làm từ thép, loại thép tốt nhất.

Chưa bao giờ tôi chán nản như lúc này. Tôi thèm được như chú bé Bi. Dạo này ăn uống tốt, được mặc ấm nên nó có da thịt lại. Thăng bé lại đam mê đọc sách. Nó đang đọc ngẫu nhiên cuốn “người vô hình”. Chắc số 1 không khỏi buồn cười. Có 2 người vô hình thật sát ngay bên cạnh không biết, thăng bé lại mê chuyện một kẻ vô hình giả ở tận đâu đâu... Còn tôi thì nghĩ khác: Lão Grin-phin chết vì ý đồ đen tối và sự độc ác của hắn. Trong khi đó tôi khốn khổ vì tính nhút nhát của mình. Ôi giá mà số 1 cũng “người” như tôi nhỉ. Tôi sẽ nói hết với anh. Đôi lúc con người phi thường cũng làm cho ta khiếp sợ...

Hãy Trả Lại Hình Cho Chúng Tôi

Những tiếng kêu cứu gặp nhau.

Hãy trả lại hình cho tôi!

- Tiếng kêu cứu của một kẻ sắp chết đuối mà quanh mình không có lấy một cọng rơm, một mảnh ván vụn an ủi.

Hỡi nhà bác học! Hãy trả lại hình cho tôi. Tôi bằng lòng đánh đổi tất cả để lấy lại hình cũ của tôi. Tuy chẳng đẹp đẽ gì nhưng có nó là cả một điều quan trọng: tôi còn có mặt trong cuộc đời này. Nhưng tôi còn có gì để đánh đổi đâu, ngoài sự vô hình của mình. Trời ơi! Một người gầy còm nhất thế giới vẫn còn có cái bóng trên đường, một cái hình trong gương. Một năm qua, tôi không còn nhớ rõ tôi ra làm sao nữa. Chỉ mừng tượng mình có một cái đầu khá dẹt (Nhưng bù lại, tôi có một bộ mặt có thể nói là khả ái). Bây giờ thì tôi không bằng một con kiến, một cái cây, một hòn đá. Chúng nó đều nhỏ bé, đều vô tri, vô giác, nhưng chúng nó đều có một cái tên để gọi, một cái hình để đứng trong cõi đời này. Còn tôi, tôi mất hút đi, mờ mịt như trong cõi hư vô nào đó. Mẹ ơi, con đã làm mẹ đau khổ. Mẹ đã cho con hình hài, nhưng con tự hủy đi...

Đừng khóc nữa, vô ích. Đến giọt nước mắt của anh cũng vô hình mà. Có ai thăm mắng tôi như thế.

- Hãy trả lại hình cho tôi! Thậm chí đầu có xấu hơn nữa cũng còn may chán! Tôi chấp nhận tất cả mọi sự trừng phạt. Tôi hét thật to, hy vọng ở một nơi xa xôi nào đó nhà bác học sẽ nghe thấy chẳng...

Các bạn ơi, bây giờ thì tôi có thể reo lên được rồi. Tôi vui sướng như điên lên. Số 1 đã nói ra điều tôi mong chờ, thậm chí còn hơn thế nữa. Anh

không nói thẳng với tôi. Anh nói qua giấc mơ. Anh đã nói lên tất cả những điều anh suy nghĩ trong khi đang ngủ...

Sáng dậy, tôi dè dặt nhắc lại vì không tin những gì người ta nói trong giấc mơ là thật. Nhưng thật không ngờ. Anh không giấu giếm gì cả mà lại còn nói thêm những gì giấc mơ chưa nói hết. Chúng tôi ôm nhau cười. Cười thật nhiều cười cho tới nghẹt thở, như cả đời chưa bao giờ được cười nhiều hả hê tới vậy. Ôi thật là bất ngờ. Có thể chứ. Tôi ôm anh định nhấc bổng lên xoay một vòng. Nhưng ôm không xuể và chùng như không nổi... Có thể anh mập lên hoặc là tôi yếu đi do những tháng ngày ăn không ngồi rồi. Tuy không được nhìn thấy nhau nhưng đều biết rằng cả hai đang vui, đang tràn trề hạnh phúc. Có thể chứ. Người ta bảo “những ý tưởng lớn” gặp nhau quả không sai chút nào. Hóa ra những người phi thường đôi lúc họ cũng có những ý nghĩ, những ước muốn như người bình thường chúng ta.

Chúng tôi không đợi trời ấm hơn, tức tốc lên đường đi tìm nhà bác học. Bão táp cũng không ngăn được chúng tôi.

Một Cuộc Săn Đuổi Vô Vọng

Chúng tôi dừng lại trước cái cổng sắt quen thuộc, cũng như trước kia, chỉ khép lấy lệ. Bên trong vẫn là khu vườn cây cối um tùm. Lần này tôi dè dặt bước từng bước một, sợ đánh thức các con rắn, con bò cạp vô hình trốn rét dưới đồng lá mục. Nhưng số 2 cứ muốn kéo băng băng tôi vào nhà. Lúc tới cửa lớn thì cả hai đứng sững lại. Một ngôi nhà hoang vắng. Đến cả những con chó, con mèo vô hình dạo nọ cũng bỏ đi đâu mất. Chỉ còn mảnh chai vụn vung vãi đầy nhà.

- Bác ấy bỏ đi ngay từ dạo nọ. Tôi kêu lên.

Số 2 không nói gì. Chắc chú ấy đang nén khóc.

Lần này trở ra, tôi kéo số 2 chạy nhanh như muốn trốn ngay khỏi ngôi nhà như một cái nhà mồ, lạnh lẽo, bí mật và... cô đơn. Nếu nán lại chút nữa tôi sẽ hóa điên vì sợ hãi.

Suốt tuần qua, hai đứa cứ như chiếc đèn cù, chia nhau sục sạo các hang cùng ngõ hẻm, mong tìm gặp lại cái dáng người xương xương, đôi mắt hõm sâu và cái trán hói ấy. Nhiều hôm tôi đã mất bao nhiêu thì giờ để đuổi theo một cái đầu hói, tới lúc chụp được thì không phải người mình cần gặp. Trong lúc tôi đứng chờ ở cổng thư viện, viện nghiên cứu khoa học, các phòng bào chế thuốc nơi tôi đoán nhà bác học có thể lui tới, thì số 2 kiên trì “trực” ở các ngã ba, ngã tư vào những giờ tan tầm. Nhưng vô ích, ông ta hoàn toàn mất tích, chẳng lẽ ông già ấy quên còn một món nợ trên đời cần phải trả hay sao? Hay ông ta cũng... vô hình như tôi. Trời ơi, nếu quả thế thì thật là khủng khiếp. Đi tìm một người vô hình thì có khác gì đi tìm một kẻ không có thật trên đời... Ủ, sao ông ta lại không thể dùng mấy viên thuốc đó để làm một cuộc “phiêu lưu như tôi”. Nhà bác học và nhà thơ chẳng

giống nhau cũng có một cái đầu điên điên đó sao? Rồi ông ta cũng sẽ khóc vì cái trò đại dột đó của mình. Nghe nói có người mất bóng còn không chịu được. Mà cái bóng thì có ăn nhằm gì đâu so với hình hài con người... Cầu mong sao ông ta không chơi trò đại dột đó.

Nhiều hôm tôi tưởng tượng đang đi trên đường bỗng hiện ra trước mặt tôi một người xương xương với chiếc đầu hói ấy. Tôi sẽ ôm chầm lấy ông ta, mừng đến phát khóc lên. Và câu tục ngữ xưa: “Mừng như bắt được của” sẽ thay bằng câu khác: “Mừng như bắt được hình”. Tôi nghĩ trên đời không còn nỗi vui nào hơn bắt được lại hình của mình.

Chúng tôi ngày đêm tiếp tục tìm kiếm vì chẳng còn cách nào khác, dẫu cho công việc đó chẳng khác gì chuyện mò kim... đáy biển. Một hôm đang thơ thẩn ngoài đường, tôi giật mình suýt kêu lên kìa, trời đất ơi, có phải là mình đang nằm mơ không? Có bóng người đàn ông xương xương với cái trán hói hình chữ V vừa lướt qua tôi. Lần này thì không thể nào làm được. Sắp chộp được bác rồi bác ơi! Tôi sắp bắt được hình tôi rồi, tôi vừa chạy đuổi theo vừa thầm kêu lên. Nhưng khốn thay, ông ta đang ngồi trên chiếc xe đạp và phóng thật nhanh như cố tình chạy trốn tôi.

Tôi bèn leo lên chiếc xích lô đang đỗ bên lề đường:

- Bác chạy nhanh lên, đuổi theo ông già đầu hói đi xe đạp trước mặt!

Tôi thét lên. Bác xích lô quay lại ngỡ ngác:

- Nhưng...

- Tôi đã ngồi lên xe rồi. Tôi là thám tử vô hình đây. Đuổi nhanh lên.

Bác xích lô mặt mày tái mét, lính quỳnh đạp. Nhưng chiếc xe cứ như người say rượu. Mà cái đích trước mắt thì cứ mỗi lúc một mờ dần đi trong đám người xe đông nghịt.

Phải đuổi kịp bằng mọi giá. Tôi nhảy xuống và chạy đến chiếc xe hơi vừa đỗ xích bên lề đường. Tôi mở cửa xe leo lên ngồi và bảo anh lái xe:

- Anh đuổi theo ông già đầu hói đang đi xe đạp đằng trước cho tôi.

Anh lái xe không quay lại.

- Thôi đủ. Ông nhóc nào đó đừng có đùa.

- Không ai đùa với anh. Tôi ra lệnh cho xe chạy ngay!

Anh lái xe quay lại:

- Ông tướng nào mà đùa dai vậy.

- Không phải là tướng, thám tử vô hình đây. Hãy phóng hết tốc độ, nghe chưa?

Chiếc xe rồ máy rồi lao đi. Nhưng nguy quá, chiếc xe như chú bé mới tập đi. Loạng chà loạng choạng. Thế này thì đến chết vì tai nạn ô tô trước khi tìm lại được hình mất.

- Cứ bình tĩnh... tôi cũng như anh, chỉ có điều vô hình để dễ làm việc thôi. Tôi nói nhẹ nhàng.

Nhưng anh ta càng run. Chiếc xe loạng choạng như một gã say rượu, suýt lao vào hàng cây trên vệ đường. Không khéo vỡ sọ với anh lái xe gan sứa này mất. Thôi xin đủ. Thà vô hình còn hơn mất cả hình lẫn hài. Tôi nhẹ nhàng nhảy xuống xe. Tôi nhủ thầm hôm nay mình phải tận dụng mọi phương tiện giao thông từ thô sơ tới hiện đại có trong... tầm tay mới được. May quá kia rồi, và tôi bám lên chiếc ô tô đang chạy qua, một cách hết sức nhẹ nhàng. Chiếc xe cứ bon bon về phía trước. Đúng như người ta nói: “im lặng là vàng...” tôi mỉm cười đắc ý. Phen này thì tôi tóm được ông rồi! Ông có biết tôi đang đi đòi nợ ông không? Một món nợ có một không hai trên đời. Ôi chỉ mười phút nữa thôi tôi sẽ có hình trở lại, như tất cả mọi người trên đời. Thôi chết, ông ta rẽ trái. Trong lúc đó chiếc xe hình như cứ đường thẳng mà chạy, cứ như muốn trêu tôi. Tôi hét lên: Rẽ trái, rẽ trái không tôi... bắn! Tôi đập vào thành xe rầm rầm. Chiếc xe hãm phanh lại bất ngờ. Hai bánh xe chùng muốn cất lên trời. Mấy người trong xe và cả anh lái, mặt cắt không còn tí máu. Xem chừng không còn ăn thua gì nữa, tôi bỏ chiếc xe chạy ngược lại. Bóng nhà bác học với chiếc va rơi màu tro quen thuộc thấp thoáng ở cuối ngõ. Nếu lần này mà mất thì coi như đi đứt. Hay quá. Dường như vào lúc cấp bách nhất, có ai đó đưa đến cho tôi một phương tiện khác và nói: Xin được phục vụ anh... Một chiếc xe đập vừa dừng lại sát tôi, trong trường hợp này chính phương tiện thô sơ nhiều khi lại càng tốt hơn, cơ

động hơn. Người ngồi sau póc-ba-ga nhảy xuống chạy vào quán. Trời ơi An, chính nó. Còn cô gái đèo xe đạp chính là... Hoa!

Thật khó có thể tả được tâm trạng tôi trong giây phút quá đổi bất ngờ đó. Bao lâu nay tôi chỉ gặp Hoa trong giấc mơ. Vậy mà bây giờ... Không, trước mắt, ngay trong giờ phút cấp bách này tôi chỉ có một việc quan trọng duy nhất, đuổi theo nhà bác học để lấy lại hình. Ông ta sắp mất hút phía trước. Nếu tôi nói với Hoa cầu cứu Hoa giúp tôi, mọi việc sẽ được giải quyết chóng vánh. Nhưng tôi lại không cho phép mình “ra mắt” Hoa trong một tư thế yếu đến thế. Chẳng cần phải suy nghĩ lâu, tôi được cái trời phú cho, mọi kế hoạch thoáng qua óc và được quyết định rất nhanh. Trong lúc Hoa còn đang chờ An chọn mua quýt, tôi nhảy lên cái đèo hàng đằng sau xe của Hoa, Hoa tưởng là An, cứ thế đạp thẳng. Chỉ lo ngay ngáy An nó quay ra gọi Hoa lại thì hỏng bét. Nhưng được cái An mà mặc cả và chọn mua thì bằng mười các bà nội trợ giỏi.

- Sao hôm nay cậu chọn nhanh thế? Hoa chột hỏi.

Chết thật! May quá, tôi đã tìm được cách trả lời chung chung và gọn nhất.

-... Ừ.

- Cậu mua bao nhiêu một chục?

Trời đất! Mua bao nhiêu mặc kệ người ta. Lâu nay tôi có biết chợ búa gì đâu. Mọi việc mua bán đã có chú bé Bi và Hai Hiền lo toan cả. Loáng thoáng có nghe giá cả tăng lên hàng ngày...

- Hả, bao nhiêu một chục?

Đành phải trả lời qua quýt cho xong chuyện, tôi cố nói với cái giọng pha Nghệ An của nó:

- Mười... lăm.

- Hả? Mười lăm là thế nào? Mười lăm đồng một quả hay một chục?

Tôi quên mất một điều, Hoa vẫn ghét “đại khái chủ nghĩa”. Tôi đáp bừa.

- Một quả.

- Có mà rồi! Không có quýt nào 15 đồng một quả. Cậu vứt tiền qua cửa sổ rồi! Quay lại đi. Sao hôm nay bỗng dưng trở chứng thế?

Trời đất! Bây giờ không phải là lúc nói chuyện giá cả một quả quýt. Dầu có là quýt vàng! Mà là cái hình, giá hình hài của một con người, chứ không phải chuyện giá một quả quýt. Tôi muốn hét to lên, dầu một phút trước đây tôi hồi hộp biết bao khi ngồi sát bên Hoa. Hoa bỗng dừng xe lại. Thế này thì nguy mất rồi. Cái đích phía trước đã làm tôi quên tất cả:

- Đạp nhanh lên đi. Sắp mất hút bác ấy rồi! Tôi kêu lên gần như khóc.

Hoa sững sờ quay đầu lại, không thấy ai ngồi sau xe mình. Đẳng xa kia lại thấy An đang lúi húi chọn quýt, mặt Hoa tái xanh tái xám, vất cái xe rồi nhảy lên vỉa hè, đúng y như cái hôm xảy ra chuyện con thạch sùng bay. Chẳng chần chừ một giây. Tôi nhảy lên chiếc xe phóng như bay về phía trước. Muốn ra sao thì ra, tôi đạp dần lên với tốc độ phi thường. Chiếc xe như bay lên. Nhưng ô kìa có chuyện gì mà người ta đổ ra đường xem đông dữ vậy. Bây giờ tôi mới sực nhớ là người ta kéo nhau đi xem một chiếc xe đạp... tự động chạy... Một chiếc xe đạp không người lái. Máy bay không người lái là chuyện đã từng có, chứ xe đạp không người lái đúng là chuyện lạ thế giới! Tôi thấy khó có thể tiếp tục được nữa rồi. Lòng đường đông nghịt người và xe, tôi kêu lên gần như khóc.

- Có phải xiếc đâu mà xem. Tránh ra cho tôi đi lấy lại hình của tôi!

- Ma! Xe đạp ma!

- Ma đi xe đạp các ông bà ơi!

Nhiều người kêu thét lên rồi bỏ chạy. Đẳng xa bỗng có tiếng An.

- Bắt tên ăn cắp xe đạp. Bắt thằng ăn cắp xe đạp...

- Đúng là nó chưa hay biết gì cả. Hoa chưa kịp hoàn hồn để kể cho nó nghe. Nguy đến nơi rồi. Tôi toát mồ hôi hột. Mặc dầu trời vẫn đang còn rét. Ôi, đi lấy lại hình của mình chứ có phải đi ăn cắp hình của ai khác đâu mà sao cực khổ thế này. Tiếng An vẫn lanh lảnh đuổi theo. “Bắt giúp tôi thằng ăn cắp xe đạp”. Bây giờ thì có thêm cả tiếng còi công an. Tiếng còi đằng trước, đằng sau, rồi cả hai bên bốn phía. Trời ơi, tôi có làm gì đâu. Chính cái ông đầu hói đạp xe ở phía trước đang giữ hình của tôi đó.

- Nhà bác học ơi. Trả lại hình cho cháu. Tôi muốn gào lên, hét lên. Bóng nhà bác học mất hút trong đám đông nhốn nháo, ồn ào như ong vỡ tổ. Tôi muốn vác cả chiếc xe đạp lên quăng vào đám người đông đặc trước mặt chung quanh. Tôi căm giận, thù ghét tất cả mọi người. Nhưng tôi không còn đủ sức nữa, người tôi như rũ xuống. Tôi tìm cách lách ra một chỗ vắng, ngồi dưới cột điện khóc một mình...

Bản Án Lưu Đày Chung Thân

Thế là trong hàng chục hàng trăm cái đầu hói tôi gặp trong suốt thời gian qua cuối cùng chúng tôi cũng chộp được đúng người tôi cần. Không còn nhằm vào đâu được. Thật trăm phần trăm. Đúng là nhà bác học đã cho tôi ba viên thuốc màu nhiệm và làm tôi gần suốt năm trời khốn khổ khốn nạn. Tôi cười lên như điên. Còn số 2 vừa cười vừa khóc. Đôi khi người ta khóc vì sung sướng. Mẹ ơi, con sắp có hình lại được rồi. Con sắp trở về với mẹ, và sau đó là... Hoa. Mình sẽ đến với bạn ngay. Tay tôi ôm chặt ông ta như sợ đột nhiên ông ta biến mất.

- Cậu làm cái gì thế hả? Nhà bác học kêu lên.

- Dạ, có gì đâu! Trong lúc vui thích quá và để tin chắc hơn tôi đã cắn vào bả vai ông ta.

- Bác ơi, bọn cháu tìm bác suốt cả mấy tháng nay.

- Tôi cũng rất mong gặp cậu. Từ dạo đó sao cậu bỏ đi biệt, tưởng không bao giờ gặp lại cậu. Cả thằng Hùng nữa.

- Còn tụi cháu thì lo đêm lo ngày sợ không tìm được bác. Số 2 thút thít nói.

- Các cậu tìm tôi để cảm ơn chứ gì. Thôi khỏi. Các cậu toại nguyện là tôi thỏa mãn lắm rồi.

Trời đất. Bây giờ mà ông ấy còn nghĩ tới chuyện mình tìm để cảm ơn. Không bắt đền là may!

- Thừa bác không ạ. Cháu muốn có hình trở lại. Bác trả lại hình cho cháu!

Tôi nói nhanh.

Bác quay lại chỗ số 2:

- Còn cháu, cháu không tìm bác để đòi lại hình chứ.

Số 2 nín khóc:

- Thưa, cháu đến chết mất, cả tháng trời tụi cháu lao đao khổ khổ tìm bác để xin lại hình. Bác thương cháu. Hồi đó cháu nông nổi.

Rõ ràng nhà bác học thất vọng:

- Các cậu nói đùa đó chứ. Làm sao có hình trở lại được?

Đang đứng tôi muốn ngã nhào xuống đất.

- Bác... Bác đừng có... đùa cháu.

- Đùa thế nào? Tôi chẳng có lần nói với cậu, tôi bỏ ra mấy chục năm chỉ cốt nghiên cứu biến con người thành vô hình hay sao?

- Bây giờ làm thế nào hở bác? Cả hai đứa cùng kêu lên.

- Còn làm thế nào nữa. Ông ta thờ dài lắc đầu. Một cái lắc đầu của ông ta như một câu tuyên án mà tôi sẽ chịu lĩnh suốt đời. Một bản án nặng nề nhất. Dầu sao tôi cũng cố bấu víu, như người chết đuối cố với một cọng rơm.

- Cháu tưởng muốn có hình trở lại thì dễ hơn nhiều chứ bác?

- Đây chúng ta lại đụng đầu vào vấn đề triết học...

Thôi lạy bố. Sao lúc nào bố cũng cứ thích nói đến chuyện đó nhỉ. Làm như trên đời không còn gì đáng nói hơn. Bố ơi, việc lấy lại hình của con bây giờ còn quan trọng hơn 1000 lần các thứ triết học của bác. Nhưng giọng ông cụ vẫn cứ đều đều làm tôi nhớ lại buổi sáng hôm nào.

- Đúng, vấn đề cậu đặt ra không đơn giản đâu. Trong vũ trụ vật chất bị mất đi vốn dễ hơn là từ không sinh ra có. Do đó...

Không, trường hợp của tôi đâu phải là từ không sinh ra có. Tôi vốn có hình rồi bị mất đi, bây giờ tôi đang đi tìm lại.

- Cậu làm như hình cậu là một viên kẹo hay một hòn bi không bằng. Lỡ đánh rớt rồi đi tìm. Không phải như vậy đâu. Cậu bây giờ đúng là hoàn toàn không có. Rõ ràng là không ai đại gì mà đi tìm cái không có bao giờ.

- Có phải bác muốn nói cháu chỉ là con số không hờ bác. Giọng tôi đầy nước mắt.

- Một cái gì khác hơn con số không, thậm chí còn tệ hơn. Cậu học toán đến lớp 12 rồi, cậu thấy đó, con số 10 thêm một con số không nữa sẽ thành 100. Con số 0 cậu xem, cũng có giá trị đấy chứ. Chứ còn cậu...

- Thế sao hồi nọ bác lại biến cháu thành vô hình?

Tôi nói với giọng bắt đền.

- Tôi thể theo nguyện vọng của cậu, và nhân đó thử làm một cuộc thí nghiệm.

- Bác biết không? Cháu có thể thừa kiện bác. Tôi nhấn mạnh. Không ai dùng con người để thí nghiệm cả. Trước khi đưa con người vào vũ trụ, các nhà khoa học Xô Viết đã dùng con chó Laika. Tôi nói với tất cả vẻ hùng hậu của một trạng sư nắm chắc lý lẽ trong tay.

- À à... đây là một cuộc thí nghiệm đặc biệt không giống như đưa con người vào vũ trụ, mà thử tách con người ra khỏi xã hội. Tất nhiên, không thể dùng con chó hay con mèo trong trường hợp sau được. Về mặt này tôi phải hết sức cảm ơn cậu, cũng như trước kia cậu đã cảm ơn tôi. Hôm đó cậu đã chẳng van nài tôi là gì?

Tôi ngừng miệng. Con bài cuối cùng thế là coi như thất bại. Bây giờ thì tôi khóc thực sự:

- Làm sao bây giờ hờ bác? Bác cứu chúng cháu với.

- Tôi chưa từng nghiên cứu vấn đề ngược ngạo như thế này. Nghĩ một lát ông ta nói tiếp. Nhưng nếu các cậu thiết tha thì chúng ta có thể bắt tay làm thử.

- Có thể chứ. Tôi nói như reo lên. Ngay bây giờ chứ bác. Tối nay cháu đến dự sinh nhật bạn cháu. Một cô bạn thân nhất.

-Ồ, cậu tưởng chuyện chơi sao. Để biến con người từ có hình thành vô hình tôi phải mất trên năm chục năm. Bây giờ muốn biến từ vô hình thành có hình, thời gian dứt khoát không thể ít hơn được.

- 50 năm! Nghĩa là phải đợi đến lúc tụi cháu già như bác bây giờ! Lúc cháu có hình, được trở lại đời thì đã là một ông cụ già lụ khụ... Vô lý! Và thật là độc ác. Tôi kêu thét lên như điên.

Chừng như thông cảm với nỗi thất vọng cùng cực của tôi, nhà bác học thở dài về ân hận.

- Ủ, tôi thật không ngờ câu chuyện lại trở thành rắc rối đến thế!

- Bác ơi, bác nghĩ lại xem có cách nào không, bác giúp cháu với. Cháu cần có hình, dầu xấu hơn trước đến mấy cũng được. Tôi đấu địu, gần như van lơn. Khiến chút xíu thì tôi quỳ xuống chân ông ta cầu khẩn.

Nhà bác học buồn bã lắc đầu:

- Tôi sẽ cố hết sức. Nhưng không thể hứa trước với cậu một điều tốt đẹp nào cả... có thể nói là không hy vọng lắm!

Tôi có cảm tưởng như nhà bác học vừa tuyên đọc một bản án tù chung thân, hay đúng hơn một bản án lưu đầy hình tôi đi biệt xứ.

Không! Trăm ngàn lần không! Tôi kháng án. Thế nào tôi cũng phải tìm lại được hình của tôi bằng bất cứ giá nào. Tôi hét lên và túm áo nhà bác học định hành hung...

Ông ta xô mạnh tôi ra để chạy trốn, tôi giật mình kêu cứu. Tỉnh ra thì tất cả vừa qua chỉ là một cơn ác mộng, và lạ lùng thay, nhà bác học đang đứng trong căn phòng tôi ngụ trong miếu. Tôi lại ngỡ mình đang bước tiếp vào một giấc mơ khác...

Nhà Bác Học Với Những Viên Thuốc Hiện Hình - Những Điệu Hát Vui

Tôi nắm chắc tay nhà bác học vừa để ông khỏi bỏ trốn, vừa để tin chắc mình đang thức. Tôi nói gần như khóc, vì sung sướng, vì hờn tui:

- Sao bác biết tui cháu ở đây? Bác có biết tui cháu đi tìm bác suốt mùa đông không?

- Biết chứ. Nhà bác học nói. Nhưng tôi không thể nào tìm được các cậu.

- Hôm xảy ra vụ xe đạp tự động chạy ở cuối đường Đoàn Thị Điểm bác cũng có mặt ở đó chứ. Hôm đó cháu chắc mười mười là bác rồi! Có phải bác chạy trốn cháu không?

- Tôi làm sao trông thấy cậu được mà bảo chạy trốn. Hôm sau nghe người ta kể lại chuyện chiếc xe đạp không người lái mà cứ chạy băng băng, tôi đoán ngay ra cậu, cộng thêm một số vụ khác nữa. Do đó tôi biết các cậu vẫn quanh quẩn ở Hà Nội nhưng vẫn chưa biết cụ thể ở đâu.

- Vậy làm sao cuối cùng bác lại tìm được tới miếu này?

Nhà bác học cười:

- Người ta đồn các vị thần ở miếu biết ăn bánh mì và thỉnh thoảng còn uống bia. Và còn nhiều chuyện li kì khác nữa. Nhưng chủ yếu phải nói nhờ chính những con giống này - Nhà bác học chỉ những con giống ở góc phòng rồi nói tiếp, một hôm đi chơi chợt trông thấy các con giống và một vài thứ đồ mỹ nghệ trưng bày ở các cửa hàng. Nó cùng một phong cách, một dáng dấp tôi đã trông thấy ở đâu rồi. Và do đầu óc còn tốt, chẳng khó khăn gì tôi nhận ra ngay chính là sản phẩm của thằng cháu con ông anh mình. Nó có con mắt nhìn và đôi bàn tay độc đáo, không lẫn vào đâu được.

Một hôm tình cờ đọc bài báo viết về những con giống này, tôi tìm ngay tới hỏi người viết bài về tác giả những con giống. Nhưng ông ta không biết gì hơn tôi cả. Thậm chí còn kém hơn tôi. Những người mang hàng tới họ khéo giấu. Nhưng rồi tôi cũng bí mật theo được vết chân của chú bé đưa hàng. Ngoài ra còn có một cô gái nữa. Đấy, tôi cũng học làm thám tử được đấy chứ. Song có một điều làm tôi còn nghi ngờ là thằng cháu đã vô hình để làm những việc lớn lao phi thường tại sao lại còn tí mẩn làm những công việc này...

Như đĩa chạm phải vôi, sợ ông cụ kéo dài mãi vào chuyện tôi không muốn nghe ai nhắc tới nữa, tôi cắt ngang và lái câu chuyện sang một hướng khác:

- Cháu muốn biết tại sao bác lại đoán được tụi cháu đi tìm và mong gặp bác.

- A... tôi đoán là chỉ cần một năm các cậu cũng đủ thời gian để thí nghiệm sự vô hình của mình. Còn tôi thì cũng đã đủ cơ sở để đi tới kết thúc công trình thể nghiệm của tôi. May quá cái đạo gặp lại cậu lần thứ 2 ở ngay nhà tôi, suýt nữa tôi đã định viết lại toàn bộ thiên khảo luận dày ngót 20 tập... Nhưng khi các cậu đi rồi, tôi hồi tỉnh lại và kiên nhẫn chờ. Tôi nghĩ, cái gì cũng cần phải có thời gian. Rất tiếc hôm nay, tôi không mang theo, vì toàn bộ bản thảo nặng gần năm chục cân. Cậu không biết chứ, cậu có công rất lớn trong công trình nghiên cứu này. Lẽ ra cậu phải là đồng tác giả mới đúng. Hôm nào mời cậu tới nhà xem...

Thôi lạy cụ. Có hình rồi con còn biết bao nhiêu việc khác đáng làm hơn. Ý nghĩ này chợt kéo tôi trở lại mục đích quan trọng của cuộc gặp gỡ:

- Hôm nay... bác có mang cho tụi cháu... thuốc... hiện hình chứ. Tôi hỏi, giọng run run mà lòng thì không dám chờ nghe câu trả lời của ông cụ đang đứng trước mặt. Tôi sợ phải nghe lời phán quyết cuối cùng. Ôi, cụ hãy tìm một cách nói dễ chịu nhất, dẫu có đánh lừa trẻ con cũng được. Xưa nay người ta vẫn dùng đường để bọc những viên thuốc đắng cho cả người lớn dùng nữa đấy! Cháu thề không trách cụ đâu.

Chẳng rõ số 2 lúc này đang làm gì? Có quan tâm đến buổi “xử án” này không? Hay nó không đủ can đảm để nghe quan tòa tuyên án và đã bỏ trốn.

Kìa, nhà bác học, vị quan tòa sắp sửa nói. Như một bị cáo tôi run rẩy chờ nghe. Ông nói:

-... Có chứ! Tôi khó nhọc tìm các cậu chỉ với mục đích đó.

Tôi nhảy bổ vào ôm riết ông già. Hình như số 2 cũng vừa chạy tới ôm chầm lấy ông bác nó.

-... Nghệt thở... tôi chết mất, thả ra. Nhà bác học ú ớ.

Chúng tôi thả ông cụ ra, còn hai đứa thì ôm nhau nhảy như điên. Một điệu vũ cuồng loạn của người vô hình, chỉ nghe tiếng chân giậm thành thịch và tiếng hét inh tai.

- Có hình, sắp có hình lại rồi!

Rồi một bài hát ngẫu hứng chọt tới:

Ha ha sắp có hình lại rồi

Lưu lạc cả năm trời

Nay hình về như cũ

Có vui không hình ơi

Còn ta mừng quá đổi

Dẫu mà ra sao ra sao

Xấu đẹp tao cóc cần

Miễn mà về với tao

Miễn mà về với tao

Xấu đẹp đây cóc cần...

Số 2 vui vẻ hát tiếp:

Miễn hình về với tớ

Xấu đẹp cóc cần đâu

Chúng ta lại bắt đầu

Từ những việc nhỏ nhoi

Nhặt cây kim dưới đất

Chẳng cần tới sức voi

Tớ vẫn cứ mần được

Từ những việc nhỏ nhoi

Chúng ta làm được tất.

Tôi nhận ra số 2 đang nhái lại bài thơ “con voi” của mình. Nhưng tôi không giận mà còn rất vui. Rồi cả hai cùng hát:

Rồi cả hai cùng hát:

Hình ơi, hình ơi

Tớ với hình là một

Một bước cũng không rời

Không thể tách làm đôi

Đừng trách tớ dại dột

Dẫu lên nguồn xuống biển

Không rời nhau một bước

Nào hình ơi, hình ơi...

Chúng tôi có thể nhảy và hát mãi nếu nhà bác học không kêu to.

- Thôi đủ rồi! Dừng lại. Nhà bác học lấy trong túi áo ra hai gói thuốc đưa cho chúng tôi.

Tôi cầm ba viên thuốc, màu sắc và hình dáng không khác gì so với mấy viên thuốc biến hình trước đây. Thấy tôi có vẻ do dự, ông cụ cười, giọng dí dỏm:

- Cậu cứ uống đi. Nếu thuốc không có tác dụng thì cũng không vô hình hơn nữa được đâu.

Đúng, cho tới nay chúng tôi vẫn trong suốt hơn cả pha lê...

Tôi chưa uống ngay. Chẳng hiểu sao tôi bỗng tần ngần. Dường như trước một hạnh phúc đột ngột quá, người ta đâm ra hay nghĩ ngợi. Tôi hỏi:

- Nhưng cơ sở thí nghiệm của bác đã đập phá hết rồi cơ mà.

- Sau đó tôi nghĩ thế nào cũng có ngày các cậu tìm tôi đòi lại hình. Các cậu còn trẻ quá, không có tội tình gì mà hình hài phải bị lưu đây chung thân, do đó tôi cố gắng gây dựng cơ sở mới ở một nơi khác để có thể tiếp tục nghiên cứu thuốc hiện hình.

Tôi xúc động thực sự:

- Cụ thật là tâm lý. Có khác gì hôm nay cụ đẻ ra cháu lần thứ hai. Tôi vừa nói dứt lời bỗng đỏ mặt. Cũng đúng câu cảm ơn đó tôi đã nói với nhà bác học cách đây gần một năm lúc tôi nắm trong tay 3 viên thuốc biến hình. Nhưng dường như ông cụ không để ý tới điều đó. Mãi một lúc sau, ông cụ nói giọng nhỏ như tự tâm sự với mình:

-...Để lên được mặt trăng như ngày hôm nay, con người phải trải qua lao động hàng thiên niên kỷ và để... có được một hình hài như chúng ta hôm nay, loài người cũng phải trải qua lao động tư duy gian khổ hàng chục thiên niên kỷ. Do đó không ai có quyền đánh mất hình mình đi một cách dễ dãi mà không đau xót. Vì vậy trong khi nghiên cứu chế ra ba viên thuốc làm mất hình thì đồng thời tôi cũng nghĩ ngay phương pháp để lấy lại hình. Tất

nhiên có khó khăn hơn và mất nhiều thời gian hơn. Một năm vừa rồi là tiếp tục công việc của năm chục năm trước.

Tôi cố nén tiếng nấc vì cảm động. Như vậy thì cái đầu của nhà bác học có khác đầu các nhà thơ rồi. Các ông thi sĩ thì không ông nào có thể nghĩ đến gốc đến ngọn, có trước có sau như vậy.

Chừng như đoán được tâm trạng xúc động của tôi, nhà bác học nói:

- Thôi, không còn thì giờ nữa. Các cậu uống thuốc đi. Những viên thuốc này không có tác dụng nhanh như uống viên thuốc làm mất hình đầu. Phải chờ gần một buổi. Trong lúc đó tôi cần phải về làm nốt mấy việc.

Chỉ cần một bước và rất nhanh, tôi nắm tay nhà bác học giữ lại:

- Bác đừng đi khi bọn cháu chưa có hình trở lại. Cháu không nghĩ là bác có ý định bỏ trốn tụi cháu đâu. Nhưng bác ra đi nhỡ xảy ra chuyện gì trong lúc bọn cháu không lấy lại được hình...

Nhà bác học cười nhẹ nhàng:

- Cậu cẩn thận hơn ông cụ 80! Tôi cần phải trở lại để xem hiệu quả mấy viên thuốc của tôi và cũng muốn hiểu khi con người tìm lại được hình của mình thì nó như thế nào. Với lại nếu tôi không trở lại thì làm sao sau khi có hình, cậu có thể ra đường được. Người ta sẽ bắt các cậu nhốt vô nhà thương điên. Ông Acsimet tổng công chạy ra đường kêu lên: “Tôi tìm ra rồi”, người ta còn hiểu và thông cảm được, chứ các cậu cứ thế mà ra đường kêu: “Tôi tìm ra được hình rồi!”, thì thiên hạ không ai hiểu ra làm sao cả. Rõ rồi chứ, tôi phải về kiểm ngay quần áo mũ mũm cho các cậu.

Trời, về điểm này thì phải nói là cái đầu các nhà bác học không phải khác mà còn hơn hẳn các ông nhà thơ.

- Nhà bác học muôn năm. Không có gì đáng yêu hơn các nhà bác học trên đời này. Tôi vừa nói vừa ôm hôn ông chùn chụt.

- Cậu làm tôi chết ngạt bây giờ. Uống thuốc đi không muộn hết rồi. Sau khi có hình sẽ còn bao nhiêu việc phải lo. Báo công an hộ khẩu, xin giấy nhập học... Còn tôi trước mắt phải có ngay mấy bộ quần áo cho các cậu.

Vừa dứt lời ông cụ đã nhanh nhẹn đi ngay. Đúng là tác phong của một nhà khoa học. Tôi nhìn theo ông cụ lòng an tâm, càng tin cậy ở những viên thuốc đang cầm trên tay.

Những Chuyện Gì Xảy Ra Sau Khi Có Hình Trở Lại

- Anh uống chứ? Số 2 bỗng hỏi tôi.

- Thế cậu còn muốn vô hình à? Tôi ngạc nhiên hỏi lại. Giọng số 2 dè dặt:

- Thế còn... sự nghiệp lớn lao...

Rõ tội nghiệp, số 2 vẫn chưa quên ý đồ về các việc làm phi thường của tôi.

- Cậu yên trí, có hình rồi ta có muốn làm những việc lớn lao vẫn cứ được. Nếu có quyết tâm, mình vẫn có thể trở thành một siêu nhân như thường.

- Không, em chỉ muốn làm những công việc bình thường. Vừa rồi là em hỏi cho anh.

- Mình đã nghĩ lại rồi. Trên đời các bậc vĩ nhân đều có hình. Có điều... Mà thôi, cậu uống thuốc chưa?

- Em uống ngay lúc bác ấy vừa mới đưa.

- Tớ uống đây. Tôi bỏ 3 viên thuốc vào mồm với một nỗi xúc động mãnh liệt. Thế là sắp tới mình sẽ từ giã cuộc đời của người vô hình để trở về với bao nỗi lo toan, vui buồn của một cuộc sống đời thường. Nhưng chắc chắn là không đáng sợ như những ngày vừa qua. Cậu có cảm giác gì không? Tôi hỏi số 2.

-... Không, nhưng em hồi hộp lắm.

- Mình cũng vậy. Cậu đang làm gì đó!

- Em đang... nhìn anh. Em chờ xem anh sẽ hiện ra như thế nào.

- Ừ, chỉ lát nữa thì chúng mình sẽ được trông thấy mặt nhau. Buồn cười thật. Vậy mà suốt gần năm trời chúng ta là bạn thân nhau.

- Ít ra anh cũng trông thấy... bộ xương em.

- Cũng chẳng đủ để đoán cậu ra sao. Này, cậu đoán tớ như thế nào? Ít ra thời gian qua cậu cũng nghĩ mặt mũi hình dạng tớ ra sao chứ!

Câu hỏi bất ngờ làm số 2 hơi lúng túng một chút. Mãi lát sau số 2 mới trả lời:

- Ngoài cái đầu dẹt ra em không thể nào hình dung được anh. Em thường nghĩ là những người phi thường phải khác người đời cả hình dáng lẫn suy nghĩ của họ.

Tôi cảm thấy vừa xấu hổ vừa tự hào về niềm tin của số 2 đối với tôi. Số 2 nói với tất cả sự chân thật.

- Ngay sau khi có hình em sẽ ra ga đi chuyển tàu sớm nhất về Hải Phòng ngay. Em nóng ruột muốn gặp bố và mấy đứa em, càng sớm càng tốt.

Tôi chợt nhớ tới cái bàn thờ, ông bố thờ sống con đạo nọ.

- Chắc cả nhà mừng phải biết! Có thể phát khóc lên được.

- Điều đó là cái chắc! Em sẽ phụ bố nuôi mấy đứa nhỏ. Ngoài giờ học ra em sẽ giúp bố chữa xe đạp và gia công đồ mỹ nghệ. Một năm qua em càng vững tay nghề.

Số 2 nói đầy vẻ hồ hởi. Ừ, rõ ràng chú ta không ôm mộng trở thành siêu nhân chút nào.

- Thế cậu không có ý định thăm cô bạn gái của cậu à?

Số 2 ngạc nhiên.

- Em làm gì có bạn ở Hà Nội. Lên đây được mấy bữa là em gặp anh...

Số 2 vô tâm thật. Lúc tôi nhắc lại cô gái mà bạn đã cứu và trả lại cho cô ta chiếc xe đạp, bấy giờ số 2 mới nhớ ra.

- Ồ, chuyện gặp gỡ tình cờ. Chắc người ta cũng quên mất mình rồi. Trong bàn tay em còn vết sẹo, thỉnh thoảng nhìn thấy vết sẹo sẽ nhớ lại chuyện cũ. Kể ra cô bạn cũng đẹp.

- Cứ như số 3 nói thì chắc chắn cô ta đẹp đứt đuôi con nòng nọc rồi. Cậu khí khái lắm. Mình như cậu sẽ tới thăm cô bạn ngay.

Số 2 suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Đạo đó mình vô hình. Bây giờ gặp lại, phải đưa vết sẹo ở tay ra làm chứng thề thốt rằng mình đã thế này thế nọ. Mà cũng chẳng để làm gì. Em phải về nhà sớm để bố mẹ em cất cái bàn thờ. Lâu nay cứ mỗi lần nghĩ tới cái bàn thờ thờ sống mình là em càng thương và thấy có lỗi nặng với ông cụ.

Số 2 lúc nào cũng nghĩ về bố và các em:

- Thế còn anh, số 2 chợt hỏi tôi. Ngay sau lúc có hình anh sẽ làm gì?

- Tớ sẽ chạy như bay về với mẹ. Chắc chắn mẹ tớ sẽ khóc. Còn bố tớ thì sẽ chưa tra hỏi gì đâu. Sau đó, phóng ngay tới nhà cô bạn thân. Một cô gái tuyệt vời, chẳng những là hoa khôi của lớp mà là của cả trường tớ.

- Minh Hoa chứ gì?

Tôi ngạc nhiên kêu lên:

- Cậu có quen à? Sao không bao giờ nghe cậu nói tới.

- Em vừa bảo em không quen ai trên Hà Nội mà. Em nghe anh gọi bạn ấy trong lúc mơ.

- À, ra thế! Nhất định tôi sẽ kể cho Hoa nghe chi tiết thú vị này. Hoa sẽ hiểu rằng cả trong khi ngủ tôi cũng luôn nghĩ tới bạn ấy. Nếu cần, số 2 sẽ làm chứng cho tôi.

- Anh có nghĩ tới sẽ trả lời mọi người thế nào về chuyện tụi mình vô hình không? Số 2 lại hỏi.

Đúng là tôi chưa kịp nghĩ tới.

-...Chưa, nhưng thiếu gì cách, lúc đó sẽ tùy cơ ứng biến. Cái chính là làm sao cho mọi người hiểu là tụi mình muốn làm những việc lớn lao phi thường nhưng chưa gặp dịp. Cũng như cách mạng phải có thời cơ mới thành công được.

Tôi tưởng nói như vậy thì số 2 sẽ thông ngay. Nhưng số 2 có vẻ ngần ngại một chút rồi nói:

- Tùy anh, còn em sẽ nói em không thích làm siêu nhân, em chỉ muốn làm những công việc bình thường. Sự việc vừa qua chỉ là ngẫu hứng nhất thời của tuổi trẻ bồng bột.

Tôi bật cười về cái tính thật thà hồn nhiên của nó.

- Từ nãy đến giờ được hai tiếng chưa nhỉ. Tôi chợt hỏi số 2. Mãi nói chuyện chúng tôi quên băng thời gian trôi qua. Tôi chăm chú nhìn vào khoảng không đối diện xem số 2 đã hiện ra chưa. Tôi bỗng thét lên, gần như lạc cả giọng.

- Số 2, bạn sắp có hình rồi kìa!

Trước mắt tôi hình số 2 hiện ra như một áng sương mờ.

- Cậu ngồi im, đừng động đậy. Tôi nói khẽ với số 2 và cũng không dám thở mạnh sợ cái bóng mờ mờ kia sẽ tan đi trong nháy mắt.

- Có hình thật rồi sao anh? Số 2 run rẩy hỏi.

- Ừ, mình trông thấy cậu rồi mà. Chỉ mới là chiếc bóng mờ, nhưng có thể biết cậu đang ngồi ở đâu và đang làm gì.

- Ôi, anh đừng nói nữa, em sẽ hóa điên mất. Đúng rồi, đúng thật rồi, em đã trông thấy em... Ồ, cả anh nữa kìa. Hình anh cũng đang hiện ra.

Tôi không nói lên lời. Cổ họng tôi bỗng nghẹn lại. Nước mắt tôi giàn giụa. Tôi thoáng trông thấy bàn tay, rồi cánh tay tôi. Không, không còn nghi ngờ gì nữa. Mẹ ôi, con đã có hình trở lại. Hình của đứa con bỏ đi lâu ngày trở về. Tôi muốn thét lên, nhảy lên ôm chầm lấy nó trong gương. Nhưng tôi bỗng dừng lại, rồi cười rử ra.

- Cậu thử soi gương mà xem, trông tóc tai cậu kìa. Tôi nói với số 2 cứ như phỉ trên núi mới xuống.

Số 2 soi vào chiếc gương. Chiếc gương của Hai Hiền mang tới để thỉnh thoảng chị dùng. Số 2 cũng cười rử ra. Tóc tốt dài xuống quá vai. Hình cậu ta bây giờ nom rõ lắm rồi. Nước da bánh mật, người tầm thước cân đối. Khá bảnh trai. Đấy cũng là loại lý tưởng được các cô bé để ý. Tôi chưa kịp khen thì tôi cảm thấy chợt dạ. Số 2 nhìn tôi với vẻ lạ lùng, ngơ ngác. Cậu ta muốn nói điều gì đó nhưng không thể nói được, hoặc nói không nên lời.

Đôi mắt cứ trở lên. Hay mấy viên thuốc đã làm cho màu da tôi biến đổi đi? Không, tôi đã nhìn da trên cánh tay tôi, vẫn màu da cũ, tuy có trắng hơn. Tôi nhìn vào gương và...

Vừa lúc đó cửa mở. Nhà bác học vui vẻ bước vào với một bọc to tướng.

- Ô, vậy là đã thành công rồi. Thế mà trên đường tới đây... Nhà bác học mừng rỡ.

Chẳng đợi ông cụ nói hết câu, tôi nhảy xổ lại như muốn bóp cổ ông ta, rồi hét lên, hay đúng hơn là tôi khóc:

- Cháu bắt đền bác, bác đã đưa thuốc khác cho cháu rồi!

Ông cụ nhìn tôi, cũng với ánh mắt ngạc nhiên không kém gì số 2 lúc trông thấy tôi, rồi từ tốn nói:

- Không có chuyện nhầm thuốc. Nếu thuốc khác thì không thể nào hiện hình được. Rõ ràng cậu đã hiện nguyên hình.

- Nhưng không phải là hình của cháu. Tôi thét lên. Cụ không trông thấy à. Cách đây một năm cụ còn nhớ hình cháu ra sao rồi chứ! Nếu không phải nhầm thuốc thì chắc chắn cụ đã đưa lộn thuốc của một người nào khác uống chứ nhất định không phải là cháu.

- Vô lý! Nhà bác học kêu lên. Làm sao lại có thể có chuyện đưa nhầm thuốc của một người nào khác uống.

- Nhất định rồi! Người này dứt khoát không phải là cháu. Cháu không thể nào to béo đến thế này. Béo đến phát khiếp lên được. Tôi nói một cách quả quyết. Trên đời không thể nào có chuyện mình lại không nhận ra mình. Mà mới có một năm chứ phải lâu la gì. Mình không nhận ra mình đúng là chuyện lạ thế giới, xưa nay chưa từng thấy.

- Ủ, lạ thật. Ông cụ lẩm bẫm. Lúc đầu tôi cũng không nhận ngay ra cậu. Cậu béo lên một cách lạ lùng.

Tôi vin ngay vào câu nói của ông cụ:

- Thì có phải là cháu đâu mà cụ bảo cụ nhận ra. Cháu xin nói lại lần nữa, cái người trong gương này hoàn toàn không phải là cháu. Chỉ trong một năm không thể nào khác tới vậy. Bây giờ cụ làm sao thì làm. Cháu sẽ cùng

cụ ra đồn công an gần đây nhất. Rồi sẽ mời bố mẹ cháu tới! Xem mọi người có nhận ra đây chính là thằng Sơn ngày nọ không? Nếu không phải là một vụ đánh tráo thì cũng là một nhầm lẫn chết người

Nhà bác học cảm thấy hoang mang trước lý lẽ của tôi. Ông đang hết sức bối rối chưa biết xoay xử cách nào thì từ nãy giờ số 2 im lặng bỗng bất ngờ lên tiếng:

- Dễ thôi... số 2 bỗng ngật ngưỡng như có vẻ không tin vào lý lẽ mình sắp đưa ra.

- Cậu bảo dễ là thế nào. Cậu bảo làm cách nào để tìm lại đúng hình của tôi. Hình của thằng Sơn cách đây một năm.

Số 2 thủng thảng nói:

- Theo em bây giờ muốn biết đây có phải là hình thật của anh không thì cứ xem cái đầu thì rõ.

Tôi và nhà bác học đều cảm thấy lạ lùng: Xem cái đầu là thế nào? Đầu ai chả có tóc, tai.

Số 2 nói tiếp:

- Cái đầu anh Sơn trước nay vốn dẹt. Dầu béo tới mấy thì béo chứ cái đầu đã dẹt thì tài thánh cũng không thể tròn ra được. Nếu cái đầu tròn thì nhất quyết không phải là anh ấy.

Tôi bất giác đưa tay sờ lên đầu mình. Số 2 cũng cùng một lúc sờ giúp tôi. Một lát nó buông ra, đồng dục:

- Không còn nhầm vào đâu được. Cái đầu dẹt này đích thì là của số 1. Vậy thì cái hình này cũng là của anh ấy rồi.

Câu nói rành rọt như lời một chánh án tuyên án. Tôi không còn cãi vào đâu được. Trời, đúng là mình thật rồi. Nhà bác học thở phào, xoa đầu cảm ơn đứa cháu thông minh đã gỡ giúp ông qua khỏi một vụ rắc rối một cách nhẹ nhàng.

Số 2 mặc quần áo khá nhanh. Ông bác khéo chọn cho cháu một bộ quần áo vừa khít... Còn tôi thì cả quần và áo đều không thể xỏ chân tay vào được. Nhà bác học lắc đầu:

- Đốt đuốc tìm khắp cả Hà Nội cũng không có một bộ nào rộng để cậu có thể mặc vừa. Kể cả quần áo của các ông Tây. Chỉ còn cách phải đo may gấp cho cậu một bộ.

- Đo may! Thế thì biết đến bao giờ cháu mới được về nhà!

- Xong ngay! Số 2 nói. Em sẽ hoãn lại không về Hải Phòng tối nay. Em sẽ đi mua vải, chị Hai Hiền sẽ cắt may cho anh xong ngay đêm nay thôi.

Nhưng tôi chưa thể ra phố ngay được. Chú bé Bi vừa về. Đây là giờ chú mang thức ăn buổi chiều về cho các Thần. Nãy giờ chúng tôi quên cả đói và bản thân tôi cũng chưa kịp nghĩ tới chuyện sẽ nói sao với số 3 và Hai Hiền. Trước hết không nên để số 1 xuất hiện như thế này trước mặt chú bé. Tôi vội vàng lấy chiếc áo khoác lên người số 1. Còn phần dưới đã có tấm chăn dạ che. Cũng may lúc này số 1 đang ngồi trên giường.

Chú bé vừa mở cửa bỗng thấy có khách lạ trong nhà. Mặt chú xịu ngay xuống. Thần đã căn dặn rồi. Dầu là khách hàng cũng không được đưa tới “trụ sở”. Lại sắp tới giờ các Thần ăn tối. Nó loay hoay không biết đặt gói thức ăn ở đâu. Rồi cũng không chào hỏi ai hết, nó quay lại nói với nhà bác học mà dưới con mắt nó chính là người dẫn mối cho hai ông khách nước ngoài tóc tai lạ lùng kia:

- Thưa cụ, cụ cần mua gì xin sáng mai ra ngoài cửa hàng. Ngoài đó không thiếu thứ gì hết, cụ có thể tha hồ chọn. Còn trong này chỉ là trụ sở làm việc. (Tôi cười thầm. Chú bé thích dùng chữ trụ sở cho oai). Thấy ông khách vẫn đứng bất động, nó thấy cần phải nói thêm. Ở đây không buôn bán gì cả đâu cụ ạ. Chẳng hiểu ai mách cho các ông vào tận đây! Nó vừa nói vừa liếc nhìn tôi và số 1. Nhất là đối với số 1. Có lẽ nó chưa thấy có một ông ngoại quốc nào to lớn đến thế. Mà khách khùng gì lại ngồi xếp bằng trên giường, dưới chân lại trùm chiếc khăn của người ta. Dầu lịch sự đến mấy nó cũng phải lấy làm khó chịu. Không khí trở nên nặng nề. Nhà bác học bối rối. Rõ ràng ông không quen xử trí trong những tình huống như thế này. Và chắc ông bác tôi cũng không rõ quan hệ giữa chú bé và bọn tôi ra sao. Số 1 lặng thinh: Có lẽ anh đang còn bận tâm về tấm thân tự nhiên phát phì của mình. Và lại hàng ngày anh cũng ít tiếp xúc thẳng với số 3.

Tôi đành phải lên tiếng. Và không gì tốt bằng nói hết sự thật. Cũng đã tới lúc rồi. Tôi nói:

- Chú Bi, anh đây mà. Không nhận ra sao?

Nó nhận ra ngay giọng tôi. Nhưng lại càng ngỡ ngàng hết sức. Tôi vậy nó lại gần:

- Anh đây, chẳng phải thần thánh ma quỷ gì cả. Anh cũng là người như em. Vừa qua ông bác anh thử biến anh thành người vô hình giống như “người vô hình” em vừa đọc hôm nọ đó. Có điều khác với lão Gri-phin, anh vô hình là để có dịp giúp em và mọi người và rồi chính em cũng đã giúp lại các anh. Lão Gri-phin trong truyện thì chết. Còn bọn anh hôm nay trở lại làm người có hình.

Phải mất mấy phút bàng hoàng. Nó mới tin là thật, nó chạy tới úp mặt vào lòng tôi nức nở:

- ...Vậy là từ nay... anh bỏ mặc em?

- Không, bỏ mặc là thế nào. Bây giờ lại càng thân hơn nữa chứ. Chúng ta chẳng còn gì cách biệt nhau nữa. Em sẽ về Hải Phòng ở với bố mẹ anh. Chúng mình sẽ như anh em ruột một nhà.

Nó vẫn ôm tôi khóc nức nở. Một lát nó bỗng hỏi, giọng đứt quãng:

- Còn chị Hai Hiền, anh định bỏ chị ấy một mình ở đây sao?

Đúng là đối với Hai Hiền tôi cũng chưa kịp nghĩ tới. Chứ làm sao bỏ chị ấy được. Tôi nói:

- Anh sẽ bàn với chị ấy sau. Chị ấy với anh em mình sẽ là chị em kết nghĩa.

Nghe nói thế số 3 có vẻ an tâm. Nó thôi khóc và quay nhìn sang số 1 mà có lẽ nó đã đoán được phần nào. Tôi thấy cần phải làm cho nó rõ hơn:

- Còn kia là anh Sơn, vị thần số 1 của chúng ta lâu nay.

Chẳng hiểu sao nó bỗng nhiên cười. Như vậy là đối với chú bé mọi việc đều sáng tỏ. Dường như nó càng cảm thấy gần gũi gắn bó với chúng tôi hơn...

Mọi người đã đi ra phố hết để sắm quần áo cho tôi. Số 2 còn hứa nội đêm nay sẽ cùng với chị Hai Hiền phải mua hoặc may cho bằng được, chú còn cẩn thận lấy cả số đo người tôi. Còn lại một mình trong phòng với tấm thân mập trắng tôi ôm mặt buồn bã, cảm thấy như mình vừa đánh mất một cái gì quý giá trong đời. Vậy mà cách đây mấy phút, tôi còn định tối nay, sau khi về thăm mẹ, tôi sẽ chạy tới tụi An, Bình và... Hoa. Tôi sẽ nói với Hoa tất cả những gì mà gần suốt năm trời qua tôi chỉ nói thầm hoặc nói trong giấc mơ...

Nhưng bây giờ...

Một Chương Ngắn Song Không Thế Thiếu Được Trích Từ Tập Nhật Ký Của Minh Hoa

Phải hết sức khó khăn lắm, nhà xuất bản mới thuyết phục được tác giả đồng ý cho trích đăng tập nhật ký mà các bạn sẽ đọc sau đây. Chỉ ngắn thôi, nhưng thiếu nó thì thiên hồi ký này kết thúc chưa trọn vẹn. Đã vậy tác giả còn ra điều kiện chỉ được trích những phần nào có liên quan tới câu chuyện của chúng tôi. Và cũng yêu cầu không được trích hết nguyên cả những đoạn đó. Tác giả ngại đem những điều sâu kín riêng tư phơi bày trên trang giấy, nhất là khi người đó là một cô gái... Đành rằng thế. Nhưng tác giả của nó thì tôi còn lạ gì. Hoa, như các bạn biết đấy, đâu phải là cô gái ít nói. Thậm chí đôi lúc còn bộc tuệch, ruột để ngoài da. Vậy thì việc gì mà bạn ấy phải quá ư dè dặt cẩn thận đến thế? Chắc phải có lý do gì đặc biệt đây. Nhưng thôi. Hãy để cho những trang nhật ký của Minh Hoa trả lời.

Ngày 10 - 4: Trên tờ báo hằng ngày trong mục rao vặt có đưa tin tìm người mất tích, có ảnh và tên tuổi của Sơn. Ở đoạn cuối có mấy câu: “nếu con đọc được những dòng chữ này thì mau chóng trở về nhà với bố mẹ... mẹ đang ốm nặng”. An, Bình hy vọng bạn ấy đọc được lời nhắn tin này sẽ ăn năn trở về. Nhưng tôi linh cảm Sơn sẽ không về. Có một điều gì liên quan giữa con thạch sùng bay sáng hôm đó, với vụ Sơn tự nhiên bị mất tích và ước muốn làm nên những chuyện lớn lao phi thường của bạn... Nhưng tôi vẫn thấy vô lý quá! Sơn không hợp với tôi. Thậm chí tôi rất ghét cái đầu óc coi thường “tụi con gái” của bạn ấy. Nhưng từ ngày vắng Sơn, tổ cảm thấy như bị hẫng đi, mà bản thân cả ba đứa còn lại, đều có cố gắng lấp đi

khoảng trống ấy cũng không thể được. Rõ ràng không một ai có thể thay thế cho một người khác. Đau khổ nhất vẫn là bà mẹ.

20 - 5: Còn 4 ngày nữa là mình tròn 16 tuổi, bước sang tuổi 17. Hôm nay hai mẹ con cứ ngồi tính tuổi của mình mãi. Không ai trong hai người có thể ngờ là mình sắp bước sang tuổi 17, chẳng mấy chốc nữa là 18, 20. Chính lúc này mình cũng không tin được nữa, mình vẫn có cảm tưởng bé bỏng như ngày nào.

Vẫn hay thích cãi nhau và luôn tranh hơn với bọn con trai. Lại nghĩ tới Sơn. Bạn ấy có nhớ ngày sinh của con bạn bướng bỉnh này không nhỉ. Năm nào, vào ngày này bạn ấy cũng mang tới cho mình mấy bông hoa loại mình rất thích. Lần này điều ấy không bao giờ có được nữa...

25 - 6: Thật là lạ lùng, cho tới bây giờ sau gần một tuần mình vẫn chưa mất hết cảm giác bàng hoàng mỗi lúc nhớ lại chuyện xảy ra tối hôm đó. Người đó là ai? Ma quỷ, hay thần linh? Dầu là ở thế giới nào thì “bạn ấy” cũng là ân nhân của mình - một ân nhân giấu mặt. Không có cách nào hình dung ra được “anh chàng” cả. Nhưng sao mình vẫn cứ định ninh người đó phải có dáng người, bộ mặt thế này, đôi mắt, sống mũi và cái mồm như thế này. Con người đó phải đúng như mình nghĩ... Càng ngày thế giới càng nhiều chuyện lạ không cắt nghĩa được.

30 - 6: Vẫn không thôi nghĩ tới “anh chàng”. Vết thương hôm đó nay đã lành chưa? Vậy là anh ta cùng vết thương và bàn tay biệt tích không để lại một dấu vết gì cả. Ngoài một nỗi mơ hồ luôn ám ảnh trong lòng mình.

6 - 7: Mình vẫn chờ chiếc xe trở lại, nhưng một phần, mà điều này mình không nói ra cả với mình nữa, con người đó sẽ lại cùng tới với chiếc xe.

Gần đây mẹ hay hỏi:

- Cái Hoa dạo này làm sao thế nhỉ? Cứ như người mất hồn ấy.

Lúc chỉ có mỗi hai mẹ con, mẹ hỏi, giọng âu yếm, rụt rè.

- Hay là.. con... tại sao con không thể tâm sự với mẹ. Con có điều gì nghĩ ngợi phải không?

Tôi úp mặt vào lòng mẹ nũng nịu:

- Không có gì hết đâu mẹ ạ... Chắc chỉ tại cái xe đạp bị mất.

- Mẹ không... tin. Nếu con gái mẹ không muốn cho mẹ biết thì thôi... Nhưng lúc nào cần, con cứ hỏi ý kiến mẹ.

Tôi gục vào mẹ muốn khóc òa lên. Con không giấu mẹ nhưng mẹ sẽ không thể nào hiểu nổi tại sao con bé lại có thể mơ tưởng đến một hình dáng vô hình nào đó.

10 - 7: Từ dạo đó đến nay An, Bình thay phiên nhau đèo mình đi và về, An còn dọa ai mang xe trả sẽ bị cho ăn đòn. An không tin chuyện mình kể. Bạn ấy vẫn cho hôm đó mình quá sợ nên mê sáng nghĩ ngợi lung tung. Không làm gì có thần, mà đã là thần thì không thể bị thương chảy máu được. Ngay sau đó mình ra chỗ hai “người” ngồi tối hôm trước cẩn thận kiểm tra lại. Biết đâu chẳng đúng như An nói, nhưng mấy giọt máu tròn bầm đen vẫn còn đọng trên lề đường. Mình còn dẫn An đến chỉ cho xem. An bàng hoàng, cảm thấy chột dạ, nhưng còn cố nói cứng trước “người đẹp”. Nếu đúng vậy thì chỉ là loại thần tép riu thôi! Mình biết An... ghen... Buồn cười thật. Trong những trường hợp này Bình không bao giờ tham gia tranh luận.

12 - 7: Người ta bảo có một khoa học, chỉ cần với một khúc xương có thể nặn lại nguyên hình dáng một con vật thời tiền sử cách ta hàng vạn năm, vậy mà mình đã có trong tay cả một buổi tối, với bao nhiêu sự kiện, và sau đó... Mình đã nắm cả một bàn tay chứ không phải chỉ một đốt xương, “người” đó ngồi ngay cạnh mình chứ không phải cách vạn năm, vậy mà... không thể nào “nặn” ra được hình bóng con người đó một cách cụ thể.

15 - 7: Hôm nay một con bạn thân phải thốt lên khi nghe mình kể lại câu chuyện trên. Nó nói:

- Ngốc! Đã nắm được bàn tay anh ta rồi thì việc gì không từ bàn tay đó mà sờ lên vai, lên đầu xem mặt mũi anh ta có giống như người mình không. Để bây giờ ngồi đó mà “nặn” mà đoán mò thế này thế nọ. Phải tay tớ, tớ đã... hôn lẹ anh chàng rồi, xem con người kỳ lạ đó sẽ phản ứng ra sao, mặc dầu tớ rất ghét tụi con trai, đầu tóc lúc nào cũng hôi như cái tổ cú, mà đây chỉ là sự tò mò thôi. Nếu anh chàng có là người trên Sao Hỏa xuống thì tớ

càng phải biết cụ thể xem con trai trên đó như thế nào, nhất là cái khoản... đối với cánh tụi con gái mình.

Con bé có thể làm việc đó lắm. Còn mình thì có cho kẹo cũng không dám nghĩ tới. Mặc dầu hàng ngày mình vẫn nắm tay Bình, An dung dăng dung dẻ ngoài đường... như ngày còn học với nhau ở cấp 2.

Trước khi chia tay nó còn dặn đi dặn lại tôi nếu anh chàng trên Sao Hỏa có xuống trở lại (tại sao nó cứ đinh ninh đó là người trên Sao Hỏa) thì hãy giữ anh chàng lại và hỏa tốc gọi nó tới. Dầu có sắp chết nó cũng tới ngay.

19 - 7: Hôm nay An bảo thẳng mình: Lãng mạn mơ theo một cái bóng... vô hình. Còn Bình thì cười: Còn cậu thì lại đi ghen với một cái bóng cũng vô hình nốt. Không phải lãng mạn mà là điên rồ! An tức quá không trả lời nổi một câu! Nhưng rồi hôm đó, An vẫn đèo mình tới trường. Bọn con trai các cậu lạ thực.

1 - 8: Bạn ấy đã giữ đúng lời hứa, mình đã nhận lại đúng chiếc xe của mình! Nhưng không phải bạn ấy đem tới... Tại sao lại không thể tự mình đem tới nhỉ. Chẳng lẽ kiêu kỳ đến thế ư. Ngày hôm đó mình vô tình soi gương đến mấy lần... Hay là mình xấu xí quá chẳng? Không đáng để bạn ấy gặp?

An bảo:

- Chắc có một điều gì đó nên anh chàng mới phải giấu mặt không dám hiện diện trước người đẹp. Tớ dám cá với đấng ấy nếu không phải là một anh chàng xấu trai, thậm chí dị dạng thì cũng là một kẻ không ra gì.

Mình không nghe tiếp nữa, giận dữ, phóng xe đi trước. Thật ra không phải mình giận An. An bị vạ lây. Đúng ra mình giận anh chàng vô tình kia. Bạn gì lại không thể tự đem xe trả cho “người đẹp” được. Đúng là một anh chàng kiêu ngạo không thể tha thứ được...

6 - 8: Bạn hỏi tôi: Nếu có viên ngọc ước, bạn sẽ ước điều gì? Tôi ước được biết con người đó là ai. Anh ta đang làm gì? Ở đâu? Lạ lùng thật. Nó như một nỗi ám ảnh không nguôi... càng ngày tôi càng muốn biết về con người vừa tốt vừa kiêu ngạo một cách... đáng ghét đó. Xin các bạn đừng cười tôi.

Sau khi đắn đo suy nghĩ, mình đành phải cậy Bình làm việc này: Con người đó là ai?

May quá, Bình vui vẻ nhận lời và mình an tâm chờ đợi câu trả lời của nhà thám tử nghiệp dư. Với tất cả hồi hộp của... người con gái đang... mơ.

Sau một thời gian, một hôm Bình tới với vẻ mặt tin nhắn. Điều đó đã thú nhận Bình không thể làm được gì rồi. Bình còn nói thêm: - Cho đến Sê-lốc-hôm cũng phải bó tay.

Cũng không thể trách Bình. Đã từng ngồi sát một bên trong một đêm trăng đẹp, cùng lội dưới nước, cùng nắm tay nhau, cùng uống chung 1 cốc rượu và thậm chí anh ta còn hôn cả mình vào một buổi chiều uống rượu ở dưới gốc đào (Ôi, cả một chuỗi biết bao kỷ niệm...) mà mình cũng không thể nhận biết anh chàng là ai.

Hôm đó mình tìm cách an ủi Bình.

- Thôi kệ anh chàng. Đã tìm cách giấu mặt thì cũng không cần biết họ là ai.

Miệng nói thế thôi chứ trong lòng mình lại khác. Một hôm gặp chú bé Bi. Bi buồn rầu bảo: Các thần mất tích rồi! Đã gần một tháng không có tin tức gì cả.

15 - 8: Hôm nay chúng tôi tới chúc mừng An. Bạn ấy vừa giật giải quán quân cuộc thi bơi lội toàn thành phố. Sau vụ xảy ra ở Bờ Hồ hồi tháng 3 bạn ấy về tập bơi với quyết tâm sắt đá: “không bơi được không lên bờ”! Lúc có riêng mình An với tôi, An nói nhỏ giọng xúc động:

- Nếu không có bạn và không xảy ra cái vụ ở Bờ Hồ hôm đó thì suốt đời mình cũng không biết bơi. Giá hôm nay Sơn cũng có mặt nhỉ. Nếu bạn ấy đọc báo biết tin này chắc không khỏi ngạc nhiên. Có lần bạn ấy bảo với mình: “giá cậu có cho tất cả chuồn chuồn trên thế gian này tập trung cắn rốn, cậu cũng không đời nào biết bơi”. Vậy mà hôm nay mình giật giải quán quân bơi lội...

Với nỗi xúc động đó, suýt nữa nếu tôi không kịp nhanh chân lùi lại thì An đã li hôn tôi được rồi. Nhờ trời bạn ấy được hai cái nhát. Nhát nước (chuyện trước đây) và nhát gái...

20 - 8: Mấy hôm nay Bình cặm cụi học. Còn một tháng nữa bạn ấy sẽ dự cuộc thi học sinh giỏi toán toàn quốc. Bọn mình có cảm giác cậu ấy phải thay đến mấy lần cặp kính cận, và cứ mỗi ngày mắt kính lại dày thêm, còn cậu ấy thì ngày càng ít nói đi. Hỏi sao, bạn ấy cười bảo: đã có An nói hộ cho tớ hết rồi!

01 - 10: Ma! Mẹ ơi con gặp ma! Mình nhớ chỉ kịp kêu lên chừng ấy tiếng rồi ngất xỉu trong lòng mẹ. Cả nhà đều cho là con bé bị cảm nặng.

Lúc tỉnh dậy mình kể lại cho bố mẹ biết chuyện đã xảy ra lúc chiều ở đường Đoàn Thị Điểm. Song không ai chịu tin cả. Cứ cho là mình bị rối loạn tinh thần vì học hành căng thẳng! Cũng không thể trách người lớn được, cho tới bây giờ nghĩ lại mình còn ngỡ như là chuyện chiêm bao. Lúc đó nghĩ là An đã mua xong quýt trở lại ngồi lên xe, mình cứ thế đạp đi. Có điều không hiểu làm sao xe bỗng nặng quá tưởng như lốp bị xẹp, cơ hồ đạp không nổi. Quái, cậu này mua có chục quýt mà sao xe bỗng dưng nặng thế. Mình không kêu sợ An tự ái. Lại còn những câu trả lời mơ hồ dăm dẩn mới kỳ cục làm sao. Cứ như là người ở thế giới nào lạc tới...

Rồi sau đó những chuyện gì đã xảy ra! Có một điều tới tận bây giờ mình vẫn chưa quên, đó là giọng nói của “người” ngồi sau xe. Đúng là giọng nói của Sơn. Sao lại là Sơn được nhỉ. Nếu là Sơn thì mình phải trông thấy chứ. Mà sao bạn ấy lại muốn trốn mình?

An được một bữa sợ xanh mặt. Tối hôm sau học tổ xong, bọn mình phải đưa bạn ấy về nhà.

5 - 10: Vậy là cuối cùng Sơn đã trở về, sau gần một năm mất tích. Đầu tiên mình chạy tới báo cho An. An báo cho Bình. Cả bọn kéo tới thăm Sơn. Lúc đầu chúng tôi còn hồ nghi. Đừng trách chúng tôi sao vội quên bạn bè. Ngay cả bố mẹ bạn ấy cũng không nhận ra đứa con của mình. Bạn ấy trắng và béo ra đến mức dị thường, hầu như không còn trông thấy mắt nữa. Tất nhiên sau nhờ giọng nói và nhất là khi bạn ấy đưa cái đầu bẹt ra mọi người mới tin. Bà mẹ mừng quá ôm con khóc nức nở. Còn ông bố thì sững sờ, không nói một câu.

Lúc ra đường An nói khẽ với tôi về bí mật:

- Mình vẫn còn nghi lắm, chưa tin hẳn là Sơn đâu. Đẳng ấy không biết ngày xưa có chuyện hồn Trương Ba da anh hàng thịt đó sao? An thật đúng là vua hoài nghi!

18 - 10: Nghe loáng thoáng có cậu học sinh biến dị là do uống mấy viên thuốc tàng hình, một vài ông nhà báo tò mò chạy đến hỏi, nhưng bạn ấy lẩn tránh, nhất định không tiếp. Còn mình không định hỏi thì lại may quá khám phá một điều mà tưởng suốt đời không thể nào biết được. Lúc mình khoe chuyện bị cướp giật xe đạp, có người tới cứu và sau đó tìm lại được chiếc xe cho mình, có điều người ấy không mang xe lại trả mà nhờ một chú bé... Mình nhớ bạn ấy há hốc mồm ra, nói không nên lời. Một nỗi ngạc nhiên như thế khi nghe một tin động trời. Mãi một lúc sau bạn ấy mới thốt lên được:

- Có nghe số 2 về kể lại mọi chuyện, nhưng lúc đó và cả sau này mình không thể nào ngờ cô gái được số 2 cứu đó lại chính là Hoa.

Nghe Sơn nói chừng ấy câu, tôi cũng bàng hoàng không kém. Rõ ràng số 2 nào đó Sơn vừa nói với con người kiêu kỳ kia có liên quan với nhau.

Tấm màn bí mật đã được vén lên một chút, nhưng tôi không tiện hỏi Sơn. Vì sau đó Sơn chột lặng thinh, không muốn nói nữa. Và tôi cũng không muốn Sơn hay một ai khác biết tâm sự của tôi. Nhưng cũng như trước kia, tôi tin thế nào cũng có ngày tôi tìm ra được nhân vật số 2 nào đó của Sơn.

Tôi giàu hơn nhà khoa học nọ biết bao, ông ta chỉ có một khúc xương con thú. Còn tôi có trong tay khá nhiều dữ kiện. Nhất là khi người ta đã vô tình để lại dấu vết - dù chỉ là một vết sẹo ở lòng bàn tay phải, có giọng nói với cử chỉ hào hiệp đáng... ghét đó thì nhất định chẳng phải là không thể tìm ra, miễn người ta không vô hình...

Nha Trang những ngày cuối xuân 2010

Table of Contents

VÀI LỜI GHI CHÚ Ở ĐẦU SÁCH

1 Bài Báo Về Nhóm Xiếc Thế Kỷ 22 Và Nỗi Oan Của Anh Phóng Viên -

Tạp Chí “những Chuyện Lạ Khó Tin”

2 Tôi Đã Trở Nên Vô Hình Như Thế Nào?

3 Trước Khi Vào Câu Chuyện

4 Lật Lại Bản Án Cũ Hay Là Chuyện Con Thạch Sùng Bay

5 Ngày Đầu Của Tự Do

6 Chiến Công Thầm Lặng

7 Chương Này Chưa Đặt Được Tên

8 Bài Thơ Con Voi

9 Những Tiếng Kêu Cứu Gặp Nhau

10 Chuyện Lạ Xảy Ra Trong Ngôi Nhà Bác Học

11 Cuộc Đụng Độ Không Chờ

12 Trở Lại Bài Thơ Con Voi

13 Bộ Y Phục Của Người Du Hành Vũ Trụ

14 Chuyển Đi Thể Nghiệm

15 Chuyện Đào Viên Kết Nghĩa

16 Luận Bàn Về Những Kế Hoạch Tương Lai

17 Lời Nói Và Việc Làm

18 Chuyện Xảy Ra Ở Bờ Hồ

19 Cuộc Đối Thoại Khó Chịu Không Thể Tránh Được

20 Cơn Mưa Bất Ngờ Mùa Hạ

21 Chút Va Chạm Nhỏ

22 Cô Gái Mơ Mộng

23 Gặp Tư Râu Trước Cổng Chùa Bộc

24 Chuyện Xảy Ra Ở Sân Ga

25 Sự Xuất Hiện Số 3 Ở Miếu

26 Cụ Từ Được Báo Mộng

27 Vào Hang Ổ Tư Râu

- [28Chuyện Số 3 Đi Công Cán](#)
- [29Chiếc Xe Đạp Trở Về Cô Chủ](#)
- [30Chuyện Cây Kim Hay Là Chiếc Xe Đạp](#)
- [31Trở Lại Chuyện Cô Gái Mơ Mộng](#)
- [32Ghen Bóng Ghen Gió](#)
- [33Khách Không Mời Mà Tới](#)
- [34Dưới Gốc Cây Bàng](#)
- [35Giả Từ Hang Cọp](#)
- [36Thám Tử Bình Ra Tay](#)
- [37Trở Lại Gốc Bàng](#)
- [38Bí Mật Của Một Tâm Hồn Hay Những Trang Nhật Ký Của Hoa](#)
- [39Bi Lâm Nạn Và Nỗi Lo Của Các Thần](#)
- [40Về Thăm Nhà](#)
- [41Chuyện Bắt Đầu Từ Một Trò Đùa... Tếu](#)
- [42Về Sự Ra Đời Của Đoàn Xiếc Áo Thuật Thế Kỷ 22](#)
- [43Thám Tử Bình Và Bài Toán Học Búa](#)
- [44Chuyện Trong Tầng Hầm](#)
- [45Bị Giam Và...](#)
- [46Chị Em Hai Hiền Và Kho Hàng Đồ Chơi](#)
- [47Chương Viết Thêm: Những Điều Bất Ngờ Giấu Sau Mỗi Góc Thông](#)
- [48Trở Lại Hầm Ngục \(1\) - Chuyện Vui Về Sự Đẳng Trí Của Nhà Bác Học](#)
- [49Rêmi Và Ki Được Người Hâm Mộ Cứu](#)
- [50Trở Lại Hầm Ngục \(2\) - Và Những Lời Trăn Trối Của Số 1](#)
- [51Gặp Lại Nhau](#)
- [52Những Giờ Phút Cuối Cùng Ở Hầm Ngục](#)
- [53Đồng Sàn... Dị Mộng - Hay Là Những Tiếng Kêu Cứu Không Gặp Nhau](#)
- [54Hãy Trả Lại Hình Cho Chúng Tôi](#)
- [55Một Cuộc Săn Đuổi Vô Vọng](#)
- [56Bản Án Lưu Đày Chung Thân](#)
- [57Nhà Bác Học Với Những Viên Thuốc Hiện Hình - Những Điệu Hát Vui](#)
- [58Những Chuyện Gì Xảy Ra Sau Khi Có Hình Trở Lại](#)

59 Một Chương Ngắn Song Không Thể Thiếu Được Trích Từ Tập Nhật Ký
Của Minh Hoa